

Sebt Günü
Çalışma Kitapçığı

Nisan | Mayıs | Haziran 2021

Vaat: Allah'ın Sonsuza Dek Kalıcı Antlaşması

İçindekiler

1	Ne Oldu? — 27 Mart–2 Nisan	4
2	Antlaşma Ders Kitabı — 3–9 Nisan	12
3	“Tüm Gelecek Nesiller” — 10–16 Nisan	20
4	Sonsuza Dek Kalıcı Bir Antlaşma — 17–23 Nisan	28
5	Vaat Edilen Çocuklar — 24–30 Nisan	36
6	Vaat Edilen Çocuklar — 24–30 Nisan	44
7	Sina’daki Antlaşma — 8–14 Mayıs	52
8	“Antlaşma Yasası — 15–21 Mayıs	60
9	Antlaşmanın Belirtisi — 22–28 Mayıs	68
10	Yeni Antlaşma — 29 Mayıs–4 Haziran	76
11	Yeni Antlaşma Tapınağı — 5–11 Haziran	84
12	Antlaşma İmanı — 12–18 Haziran	92
13	Yeni Antlaşma Hayatı — 19–25 Haziran	100

Editör Ofisi 12501 Old Columbia Pike, Silver Spring, MD 20904
Web sayfamızı ziyaret edin: <http://www.middle-east-publishers.com>

Yazar
Gerhard F. Hasel

Editör (English)
Clifford R. Goldstein

Kapak ve Sayfa Tasarımı
Lars Justinen

Sayfa Tasarım
Marisa Ferreira

Çeviri
Suha Önder

Redaksiyon
Dilara Souza de Oliveira

© 2021 Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®. Yetişkinler İçin Sebti Okulu Çalışma Kitapçığı (Standart Versiyon)'un hiçbir bölümü, Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nin yazılı izni olmadan hiçbir kişi ya da kurum tarafından düzenlenemez, değiştirilemez, uyarlanamaz, tercüme edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nin bölüm ofisleri, belirli ilkelere göre, Yetişkinler İçin Sebti Okulu Çalışma Kitapçığı'nın tercüme ettirilmesine yetkilidirler. Bu tercümelemler telif ve yayın hakları Genel Konferans'ta kalacaktır. "Yedinci Gün Adventisti," "Adventisti" ifadeleri ve alevli logo Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nin tescilli markalarıdır ve Genel Konferans'ın izni olmadan kullanılamazlar.

Bu kitapçık Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı® Yetişkinler İçin Sebti Okulu Çalışma Kitapçığı Ofisi tarafından hazırlanmıştır. Bu kitapçığın hazırlanması, Genel Konferans Yönetim Komisyonu (ADCOM)'un bir alt komisyonu olan Sebti Okulu Yayın Kurulu'nun yönetimi altında olmuştur. Yayımlanan bu kitapçık dünya çapında bir değerlendirme kurulunun katkılarını ve Sebti Okulu Yayın Kurulu'nun onayını yansıtmakta olup, sadece veya mutlaka yazarın (veya yazarların) görüşleriyle sınırlı değildir.

Kutsal Kitap Çevirileri Tablosu

Bu çalışma rehberinde, Standart Versiyon 2021 Yılı İkinci Çeyreği için izinle kullanılan Kutsal Kitap alıntıları, aşağıdaki gibidir (Aksi belirtilmedikçe tüm alıntılar Yeni Çeviri'den yapılmıştır):

YÇ. Yeni Çeviri: Kutsal Kitap: Eski ve Yeni Antlaşma (Tevrat, Zebur, İncil). Eski Antlaşma ©2001, 2009 Kitabı Mukaddes Şirketi; Yeni Antlaşma ©1987, 1994, 2001, 2009 Yeni Yaşam Yayınları. Bütün Hakları Saklıdır.

KM. Kitabı Mukaddes: Kitabı Mukaddes, Eski ve Yeni Ahit (Tevrat ve İncil): İbrani, Kildani ve Yunani dillerinden son tashih edilmiş tercümedir. ©1941 Kitabı Mukaddes Şirketi.

CAN. Bünyanın Candemir: Kutsal İncil ©2003 Lütuf Yayıncılık. ©2013 Gerçeğe Doğru Kitapları.

TC. Thomas Cosmades: İncil (Sevinç Getirici Haber) - İncil'in Yunanca Aslından Çağdaş Türkçe'ye Çevirisi. ©2010 Kutsal Söz Yayınları.

Antlaşma

1588 yılında, yedi aylık hamile olan genç bir İngiliz kadın denize doğru baktı ve adayı istila etmek için gelmiş ağır silahlı 130 gemiden oluşan İspanyol donanmasını karşısında gördü. Bu görüntü karşısında yaşadığı korku onun erken doğum yapmasına yol açtı.

Korku, ileride Avrupa'nın en önemli siyasi teorisyenlerinden biri olacak olan oğlu Thomas Hobbes için gerçekten yerinde bir simgeydi. İngiltere'nin iç savaş ve sonu gelmeyen dini zorlamalar yüzünden harap olduğu bir dönemde yaşamış olan Hobbes, insanlığın herkesi kucaklayan güçlü bir devlet çatısı altında olmadığı sürece daima bir korku hali içinde, istikrarsızlık korkusu, fethedilme korkusu ve en önemlisi de ölüm korkusu içinde yaşayacağını yazmıştı. Ona göre insanlar "herkesin herkesle savaştığı" bir düzende yaşıyorlardı ve kökten bir değişiklik yapılmadığı sürece insan yaşamının "yalnız, zavallı, çirkin, yabani ve kısa" olması kaçınılmazdı.

Peki çözüm neydi? Hobbes sadece bir çözüm olduğunu söylüyordu: insanlar her bir kişinin iradesinin tek bir iradeye indirildiği tek bir güç altında toplanmalı ve o irade her biri üzerinde bütünüyle yetki sahibi olmalıydı. Bu güç, –tek bir kişi ya da kişilerin oluşturduğu meclis olsun fark etmez–bu egemen, ulus üzerinde mutlak şekilde hakimiyet kurarak, kişilerin yaşamlarını böylesine korku dolu ve istikrarsız yapan feci koşullara son verecekti. Diğer bir deyişle, insanlar tüm haklarından feragat ederek huzur ve güvenlik içinde yaşayacaklardı. Gücün insanlardan egemene bu şekilde aktarılmasına Hobbes "antlaşma" diyordu.

Fakat antlaşma fikrini ilk ortaya atan Hobbes değildi. Tersine, binlerce yıl önce, Allah İsrail ile bir antlaşma yapmıştı, kökleri aslında zamanda daha da gerilere giden

---

bir antlaşma. Fakat insanlar tarafından sunulan ve yürürlüğe konulan Hobbes'un antlaşmasının tersine, bu antlaşma göğün ve yerin Yaraticısı olan gerçek Egemen tarafından sunulmuş ve yürürlüğe konmuştu. Ayrıca, Hobbes'un antlaşmasının temelinde yatan sadece korku olmasına rağmen, Allah'ın antlaşmasının temelinde, O'nun düşmüş insan ırkına karşı duyduğu, O'nu çarmıha götüren sevgi bulunmaktadır.

Böylelikle, Mesih'in bizim için yaptığı sayesinde biz de Allah'ı seviyoruz ve aynı Hobbes'un antlaşmasındaki vatandaşların hükümdara teslim olmalarının gerekli olması gibi, bizim de günahlı yollarımızdan, korkularımızdan, doğru ve yanlış dair çarpık düşüncelerimizden feragat etmemiz gerekiyor. Biz bunu karşılığında bir şey kazanmak için yapmıyoruz çünkü Egemen'in verebileceğinin en iyisi, yani İsa Mesih ve sadece O'nda bulunan kurtuluş bize çoktan verildi.

Peki bu nasıl işliyor? Bir değiş tokuş kadar basit: Mesih aracılığıyla Allah'ın Kendisi gibi doğru sayılalım diye, Mesih bizim günahlarımızı alıyor ve bize Kendi doğruluğunu veriyor. Bu sayede artık bize günah kondurulamıyor; artık günah bizi O'ndan ayrı tutmak zorunda değil. Katiller, zina yapanlar, yobazlar, yalancılar, hırsızlar hatta ensest yapanlar bile Allah'ın Kendisi gibi doğru görülebilirler. Ve bu harika armağana, bu doğruluk hesabına sadece ve sadece iman ile sahip olabilirler. "İman yoluyla doğruluk" bunu ifade ediyor.

Fakat orada da bitmez. Katiller, zina yapanlar, yobazlar, yalancılar, hırsızlar ve hatta ensest ilişkide bulunanlar bile İsa aracılığıyla Allah ile bir ilişkiye sahip olabilirler çünkü İsa'nın kanı sadece bağışlanma değil aynı zamanda arınma, iyileşme ve yenilenme de sağlar. Biz, Mesih aracılığıyla yeniden doğarız ve bu tecrübeyle Allah kutsal yasasını yüreklerimizin etten levhalarına yazar. Bu sayede katiller, zina yapanlar, yobazlar, yalancılar, hırsızlar ve ensest ilişkide bulunanlar eskiden yaptıkları şeyleri artık yapmazlar. Artık iman eden için yaşam bütünüyle bu manevi yasaya dayanarak ve onun sayesinde şekillenir. Bu insanlar Allah'ın onların içlerine koyduğunu yaşamak istiyorlar ve bu istek İlahi gücün vaadiyle örtüşmektedir. İşte Allah ile antlaşma ilişkisi içinde yaşama kavramının özü budur.

O halde, bu çeyreklikte Allah'ın antlaşmasının ne olduğuna, ne sunduğuna ve ne talep ettiğine daha yakından bakacağız. Pek çok kaynaktan yararlanılmış olsa da, dersler ağırlıklı olarak D. Gerhard Hasel'in çalışmalarına dayanmaktadır. Onun Söz'e tuttuğu ışık (Antlaşma vaatlerinin açıklanması), Hobbes'un belki de hiçbir zaman öğrenemediği şeyleri öğrenebilmemiz için bize cesaret, umut ve anlayış sağlayacaktır: "Sevgide korku yoktur. Tersine yetkin sevgi korkuyu siler atar" (1.Yuhanna 4:18).

Gerhard F. Hasel (Doktora tezi, Vanderbilt Üniversitesi), Andrews Üniversitesindeki Yedinci Gün Adventist İlahiyat fakültesinde Eski Abit v Kutsal Kitap İlahiyatı Profesörüydü. 1981-88 yılları arasında fakülte dekanı olarak ve 27 yıl boyunca Teoloji doktora çalışmalarının yöneticisi olarak hizmet vermiştir.

Ne Oldu?

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Mezurlar 100:3; Elçilerin İşleri 17:26; Yaratılış 2:7, 18–25; Yaratılış 1:28, 29; Yaratılış 3:15.*

HATIRLAMA METNİ: “Tanrı, ‘Kendi suretimizde, kendimize benzer insan yaratalım’ dedi, ...’ Tanrı insanı kendi suretinde yarattı, onu Tanrı’nın suretinde yarattı. Onları erkek ve dişi olarak yarattı.” (*Yaratılış 1:26, 27*).

İnsanlığın yaratılışını konu alan Kutsal Kitap öyküsü, umut, mutluluk ve mükemmellik dolu bir anlatıdır. Yaratılışın her günü onun “iyi” olduğunu ilan eden bir ilahi duyuruyla sona ermişti. Elbette tayfunlar, depremler, kıtlık ya da hastalıklar yoktu. Peki ne oldu?

Yaratılışın altıncı günü onun “çok iyi” olduğunu ilan eden bir ilahi duyuruyla sona erdi. Çünkü o gün Rab Kendi suretinde olan varlıkları, insanı yaratmıştı. Yaratılış öyküsünde başka herhangi bir yaratımda bunu yapmamıştı. Bu varlıklar elbette her yönden kusursuzdular; öyle olmaları gerekiyordu. Sonuçta onlar Allah’ın suretinde yapılmışlardı. Bu sebeple mantuken aralarında katiller, hırsızlar, yalancılar, sahtekârlar ve kötülük yoktu. Peki ne oldu?

Bu haftanın dersi Yaratılış’ı, Allah’ın ilk olarak ne yaptığını ve bu mükemmel yaratıma daha sonra ne olduğunu inceliyor. Son olarak da bu çeyrekliğin konusuna değiniyor: Allah’ın işleri yeniden doğru yola sokmak için yaptıklarına.

Haftanın Soruları: Kutsal Kitap dünyamızın başlangıcı hakkında ne öğretiyor? Allah insanlıkla nasıl bir ilişkiye sahip olmak istemişti? İyiliği ve kötülüğü bilme ağacının amacı neydi? Âdem ve Havva’ya düşüşlerinden hemen sonra hangi umut vaat edildi?

*3 Nisan Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalış.

Sonsuza Kadar. . .

“Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı” (*Yaratılış 1:1*).

Bir bilim adamı, güneşin etrafındaki gezegenlerin yörüngesi ve güneşin galaksinin merkezi etrafındaki yörüngesi hakkındaki dersini yeni bitirmişti ki, siyah tenis ayakkabıları giymiş yaşlı bir hanımefendi ayağa kalktı ve dünyanın bir kaplumbağanın sırtında durmakta olan dairesel bir düzlem olduğunu söyledi. Bilim adamı ona takılarak kaplumbağanın neyin üzerinde durduğunu sordu. Kadın kaplumbağanın başka bir kaplumbağa üzerinde durduğunu söyledi. “Hanımefendi” dedi bilim adamı gülerek, “peki o kaplumbağa neyin üzerinde duruyor?” Kadın şöyle cevap verdi, “Başka bir kaplumbağanın” fakat bilim adamının o kaplumbağanın neyin üzerinde durduğunu sormasına izin vermeden parmağını ona göstererek şaklattı, “Nefesini boşuna harcama evlat, sonsuza kadar kaplumbağalar var.”

Sevimli olmakla birlikte, bu öykü insan var oluşunun en can alıcı meselesine değiniyor; evrenin doğası. Bizim, kendi tercihimiz olmadan kendimizi içinde bulduğumuz bu dünya nedir? Neden buradayız? Buraya nasıl geldik? Sonunda hepimiz nereye gidiyoruz?

Bunlar insanların sorabileceği en temel ve en köklü sorular çünkü kim olduğumuz ve buraya nasıl geldiğimiz konularındaki düşüncemiz, burada bulunduğumuz süreçte nasıl yaşadığımız ve nasıl davrandığımızı etkileyecektir.

Şu ayetleri incele: *Yaratılış 1:1; Mezmurlar 100:3; Yeşaya 40:28; Elçilerin İşleri 17:26; Efesliler 3:9; İbraniler 1:2, 10.* Bu ayetlerden her biri, kendince yukarıdaki sorulara ne şekilde cevap veriyor? Hepsinin ortak noktası nedir?

Yaratılış 1:1 ayeti (ve hatta diğer ayetler) ile ilgili ilginç olan, Rabb'in Kendisi'nin Yaratan olduğunu kanıtlamaya çalışmamasıdır. Ayetlerde bu konuyu irdeleyen detaylı savlar bulunmuyor. Tersine, doğrulamaya, açıklamaya ya da kanıtlamaya hiç girişilmeden basitçe ve açıkça öyle olduğu belirtiliyor. Bu gerçeği ya iman yoluyla kabul ederiz ya da etmeyiz. Aslında, onu kabul etmemizin *tek* yolu imandır ve bunun bir tek basit sebebi var: Yaratılış sürecine hiçbirimiz tanık olmadık. Aslında, mantıksal olarak kendi yaratılışımızda bulunmamız imkânsız olurdu. Dünyasal hayat görüşüne sahip olanların bile, dünyamızın başlangıcına dair inançları ne olursa olsun, biz yaratılışçılarla aynı sebeplere dayanarak imana bakışları bu olmak zorundadır: Olaya hiçbirimiz tanık olmadık.

Bununla birlikte, Allah bizden Kendisi'ne Yaratan olarak iman etmemizi istemiş olsa da, bunu bize iman etmemiz için iyi sebepler vermeden yapmamıştır. İnanığımız her şey için belirli bir miktar iman gerektirdiğinin farkında olarak, neden burada olduğumuzla ilgili, Yaratıcımız'ın maksatlı olarak bizi buraya yerleştirmiş olduğu düşüncesinin, kökenlerimizin sadece şansa dayanıyor olduğu düşüncesine göre neden daha mantıklı olduğuna dair sebepleri sırala.

Yaratıcı'nın Suretinde (Yaratılış 1:27)

Kutsal Kitap, Allah'ın insanoğlunu –erkek ve dişi olarak– “kendi suretinde” yarattığını söylüyor (Yaratılış 1:27). Bu düşünceye dayanarak aşağıdaki soruları cevapla:

1. Allah'ın bizi Kendi suretinde yaratmış olması ne anlama geliyor? Hangi yönlerden “O'nun suretindeyiz”?

---

2. Yaratılış öyküsüne göre, Rab “Kendi suretinde” insan dışında başka bir şey yaptı mı? Eğer yapmadıysa, bu durum yeryüzündeki tüm diğer yaratımdan farklı olarak bizim sahip olduğumuz benzersiz mevki hakkında ne anlatıyor? Bu farklılıktan hangi dersleri çıkarabiliriz?

---

3. İnsanın yaratılışı öyküsünde, bizi Rabb'in yarattığı diğer her şeyden farklı kılan başka ne bulunabilir? Bkz. Yaratılış 2:7, 18–25.

Her ne kadar Allah'tan insan sözcükleriyle bahsetmek zorunda olsak da, O'nun ilahi niteliklere sahip olan ruhsal bir varlık olduğunu unutmamalıyız (Yubanna 4:24). Tüm söyleyebileceğimiz, bedensel, zihinsel ve ruhsal doğalarımızda, bir şekilde ilahi Yaratıcımız'ı yansıtmaktayız fakat O'nun hakkında, en azından bizim için hâlâ muamma olan pek çok şey mevcut. Fakat Kutsal Kitap zihnimizin manevi ve düşünsel yönlerini vurguluyor. Bu yönlerimizi geliştirebilir, iyileştirebiliriz. İnsanın, Allah'ın yeryüzünde yarattığı diğer her varlıktan farklı olarak O'nunla besleyici bir ilişki kurmasını mümkün kılan, insan aklının benzersizliğidir.

Allah'ın dişiyi nasıl yarattığına dair eşsiz öyküye dikkat edin. Hem erkek hem de dişi Allah'ın suretinde yaratılmış olma muazzam ayrıcalığını paylaşmaktadırlar. Onların yaratılışında birinin öteki karşısında değersiz kalındığını gösteren bir işaret bulunmamaktadır. Allah ikisini de aynı malzemeden Kendisi yaptı. Allah daha ilk başından onları eşit kıldı ve birlikte Kendisi ile özel bir ilişki içerisine yerleştirdi. Her ikisi de kişiliklerini O'nu yüceltecek şekilde geliştirecek aynı fırsata sahiplerdi.

“Allah Âdem'e bizzat bir yoldaş verdi. Ona 'kendisi için uygun bir yardımcı,' kendisine uygun, yoldaşı olmaya müsait ve onunla sevgi ve duygudaşlık bağı içinde bir olabilecek birini temin etti. Havva Âdem'in böğründen alınan bir kaburga kemiğinden yaratıldı; bu baş olarak onu denetlemeyeceği, ne de alt seviyede olarak ayakları altında ezilmeyeceği fakat onunla eşit olarak, onun tarafından sevilme ve korunmak üzere yanında duracağı anlamına geliyordu.”
—Ellen G. White, *Patriarchs and Prophets [Atalar ve Peygamberler]*, s. 46.

Allah ve İnsan Yan yana (*Yaratılış 1:28, 29*)

Allah'ın, en azından Kutsal Yazı'daki şekliyle insana ilk söylediği sözlere dikkat edin. Onlara çoğalabilme, kendi türlerinden daha fazlasını üretme yeteneklerini gösteriyor. Aynı zamanda onlara yeryüzünü, yaratımı gösteriyor ve onlardan yeryüzünü doldurmalarını, denetimlerine almalarını ve ona egemen olmalarını istiyor. Aynı zamanda yiyebilecekleri bitkileri de gösteriyor. Kısacası, Kutsal Kitap'a göre, Allah'ın erkek ve dişiye ilk sözleri özellikle fiziksel dünya ile olan etkileşimleri ve ilişkileri ile ilgili.

Yaratılış 1:28, 29 ayetleri Allah'ın maddi dünyayı nasıl gördüğüne dair bize ne anlatıyor? Bu ayetlerde maddesel şeylerde ve bizim onların tadını çıkarmamızda bir yanlışlık olduğu söyleniyor mu? İnsanlık tarihinin bu ilk sahnelerinden, yaratılışla nasıl bir ilişki kurmamız gerektiğine dair hangi dersleri öğrenebiliriz?

Ayrıca, bu sözlerle Allah insanoğlu ile bir ilişki kurmanın ilk adımlarını atmış oluyor. Onlarla konuşuyor, onlara buyruklar veriyor, ne yapacaklarını söylüyor. Sözlerinde sorumluluk da ima ediliyor. Allah onlardan Bizzat Kendisi'nin yaptığı bu harika yaratıma egemen olmalarını istemişti.

Yaratılış 1:28 ayeti Allah'ın Âdem ve Havva'yı bereketlediğini söylüyor. Bu ne anlama geliyor? Onlar ve Yaratıcıları arasındaki ilişkiye dair ne işaret ediyor?

Allah, Adem ve Havva'nın O'nun şefkatine karşılık verecek ve O'nunla birlik ve yoldaşlık ilişkisi içine girecek akıllı varlıklar olduklarını söylemişti. Ayrıca yaratılmış evlatlar olarak Adem ve Havva, Yaratıcıları olan Baba'nın bereketine ve bakımına muhtaçlardı. Onların tüm ihtiyaçlarını karşıladı. Onlar Allah'ın kendilerine verdiklerini hak edecek hiçbir şey yapmamışlardı. Tamamen, hak etmedikleri bir şeye sahip olan alıcılardı.

Erkek ve dişinin yaratılışını okuduğumuzda, Allah'ın bizim O'nunla kurmamızı istediği ilişki tarzının hangi özelliklere sahip olduğunu görebiliriz. Bugünün dersini gözden geçir ve düşmüş durumumuzda bile, O'nunla ne şekilde ilişki kurabileceğimizi anlamamıza yardım edecek hangi benzerlikler bulabileceğini gör.

Ağaçta

“Ona, ‘Bahçede istediğin ağacın meyvesini yiyebilirsin’ diye buyurdu, ‘Ama iyiyle kötüyü bilme ağacından yeme. Çünkü ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün’ ” (Yaratılış 2:16, 17).

Bu sınav Âdem ve Havva'nın özgür iradelerini kullanmaları için bir fırsat oluşturmuştu. Aynı zamanda onlara Yaratıcı ile olan ilişkilerine olumlu veya olumsuz karşılık vermek konusunda meydan okumuştur. Bir yandan da Allah'ın onları özgür, ahlâki varlıklar olarak yaratmış olduğunu gösteriyordu. Sonuçta, eğer itaat etmeme gibi bir seçeneğe sahip olmamış olsalardı, Rab onları itaat konusunda uyarmaya niye gerek duymuş olsun ki?

“Bu bölümde daha önce bahsi geçen her şey, bu doruğa zemin hazırlamıştı [Yaratılış 2:16, 17]. İnsan ırkının geleceği sadece bu tek yasağa odaklanmıştı. İnsanın kafasının çok sayıda konuyla karışmaması gerekti. Akılda tutulması gereken sadece bir tek buyruk vardı. Emirlerin sadece bir adede indirgenmiş olması, Yahve'nin merhametinin işaretiydi. Öte yandan, bu tek emrin ağır olmadığını göstergesi olarak, Rab bu yasağı geniş bir müsaade ile dengelemiştir: ‘Bahçede istediğin ağacın meyvesini yiyebilirsin.’ ”— H.C. Leupold, *Exposition of Genesis [Yaratılış'ın Yorumlanması]*, 1. Cilt, s. 127.

Allah, Âdem ve Havva'dan isteğine itaat etmelerini talep ederek şöyle diyordu: Ben sizin Yaratıcınız'ım ve sizi Kendi suretimde yarattım. Yaşamlarınızı sürdüren Ben'im çünkü Benim sayemde yaşıyor, hareket ediyor ve var oluyorsunuz. Sizin refahınız ve mutluluğunuz için gerekli olan her şeyi (gıda, ev, insan yoldaşlığı) sağladım ve sizi Benim altımda dünyanın egemeni olarak tesis ettim. Eğer Beni sevdiğiniz için Benimle sahip olduğunuz bu ilişkiyi onaylama niyetindeyseniz, o halde Ben sizin Tanrı'nız olacağım ve siz de Benim çocuklarım olacaksınız. Bu ilişkiyi ve onda saklı olan güveni basit bir şekilde bu emre itaat ederek onaylayabilirsiniz.

Sonuçta, Allah ile olan ilişkimiz ancak O'nun isteğini kabul etmeyi kendi irademizle seçtiğimiz zaman etkili ve kalıcı olabilir. O'nun isteğini geri çevirmek ise, özünde O'ndan ayrı olduğumuzu iddia etmek anlamına gelir. O'na ihtiyacımız olmadığını inandığımızın göstergesidir. Bu, kötülüğü bilmek ile sonuçlanan bir seçimdir ve kötülük yabancılaşmaya, yalnızlığa, hüsrana ve ölüme yol açar.

Allah'ın Âdem ve Havva'nın önüne koyduğu bir bağlılık ve iman sınavıydı. Onlara ihtiyaç duydukları her şeyi ve bir dünya tat vermiş olan Yaratan'a bağlı mı kalacaklardı yoksa O'nun iradesinden ayrı olarak kendi yollarında mı gideceklerdi? O'na, O'nun sözüne güvenecek kadar iman ediyorlar mıydı? Bağlılıkları ve imanları iyilik ve kötülüğü bilme ağacıyla sınandı. Biz de her gün hangi benzer sınamalarla karşılaşırız? Allah'ın yasası, *Yaratılış 2:16, 17* ayetleriyle ne şekilde benzer bir işleyişe sahiptir?

İlişki Kopuyor

Biz, tanıdığımız kişilere güvenme ve içgüdüsel olarak tanımadığımız kişilere karşı güven duymama eğilimi içindeyizdir. Havva, doğal olarak Şeytan'a karşı güvensizdi. Dahası, Allah'a karşı herhangi doğrudan bir saldırı, onun kendisini daha da geriye çekmesine yol açardı. O halde, Havva'nın doğal savunmasını aşmak için Şeytan hangi yolu izledi? (Yaratılış 3:1-6).

“Havva'nın yasayı çiğnemesi ve korkusu, insanlık ailesinin olası derdi gibi üzücü olsa da, yaptığı seçimle yasayı çiğnemiş olması tüm insan ırkının cezalandırılması gerektiği anlamına gelmiyordu. Günah ve ölümü tüm insanlığı kaçınılmaz yazısına dönüştüren, Allah'ın açık emrini bütünüyle kavramış olan Âdem'in yaptığı kasti tercihti, Havva'ninki değil. Havva kandırılmıştı fakat Âdem kandırılmamıştı.”—*The SDA Bible Commentary [Yedinci Gün Adventist Kutsal Kitap Şerhi]*, 1. cilt, s. 231.

Yasanın böyle apaçık çiğnemesi ve Allah'ın emrine saygısızlık edilmesinin sonucu olarak, Allah ve insanoğlu arasındaki ilişki artık kopmuştu. Allah ile açık yoldaşıktan, O'nun varlığından korku ile kaçan bir hale dönüşmüştü (Yaratılış 3:8–10). Yoldaşlık ve birliğin yerini yabancılaşma ve ayrılık almıştı. Günah ve ardından onun tüm iğrenç sonuçları ortaya çıkmıştı. Bir şey yapılmazsa insanoğlu ebedi yıkıma doğru gidiyordu.

Bu trajedinin ortasında, Allah umuda dair hangi sözleri söyledi, hangi vaatlerde bulundu? (Bkz. Yaratılış 3:15).

Allah'ın şaşırtıcı peygamberlik umudu sözü, yılan ile kadın arasındaki ve aynı zamanda onların soyları arasındaki ilahi olarak emredilmiş düşmanlıktan bahsediyor. Bu düşmanlık, kadının soyunun ürünü Olan'ın Şeytan'ın başına öldürücü bir darbe vurmasıyla ve buna karşılık olarak Şeytan'ın ancak Mesih'in topuğunu zedeleyebilmesiyle doruğa ulaşmaktadır.

Âdem ve Havva bütünüyle yardıma muhtaç bir haldeyken bu Mesih vaadiyle umutlanacaklardı. Bu umut onların varlıklarını dönüştürecekleri çünkü umudu veren ve destekleyen Allah'tı. Bu Mesih ve sonunda zaferin kazanılacağı umudu o zaman belli belirsiz bildirilmiş olmasına rağmen, günah işlemiş olmanın onların içine yerleştirdiği kasveti ortadan kaldırmıştı.

Allah'ın Adem ve Havva'ya “Neredesin?” diye seslendiği Yaratılış 3:9 ayetini oku. Allah elbette onların nerede olduklarını biliyordu. Sözleri suçlayıcı olmak yerine suçluluk hissi içindeki insanı tekrar Kendisine yönlendirme amacı taşıyordu. Kısacası, Allah'ın düşmüş insanoğluna ilk sözleri, O'nun lütfu ve merhametinin umuduyla birlikte gelmişti. Bugün bile hangi şekillerde Allah'ın bizi merhametine ve lütfuna çağırıldığını görüyoruz?

EK ÇALIŞMA: Kutsal Kitap günahkârlara ve imandan dönenlere yapılan çağrılarla dolup taşmaktadır. Mezmurlar 95:7, 8; Yeşaya 55:1, 2, 6, 7; Luka 15:3–7; Luka 19:10 ayetlerini karşılaştır. Başka hangi ayetler bulabilirsin?

Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa 1. Cilt 15–30* sayfaları arasında yer alan “Yaratılış”, “Adem ve Havva’nın Düştüğü Zor Durum” ve “Kurtuluş Tasarısı açıklanıyor” bölümlerini oku.

“Sık çalılar arasında ilerleyip kaçakların sızlayan kulaklarına ulaşan bu ilahi sözcükte bir müjde vaazı mevcuttu –‘Neredesin?’ Tanrın seni kaybetmek istemiyor; nasıl Oğlu’nun Şahsı aracılığıyla geldiye, seni aramak için, şimdi kayıp olanı sadece bulmak için değil aynı zamanda kurtarmak için geldi.”—Charles Haddon Spurgeon, *The Treasury of the Bible [Kutsal Kitap Hazinesi]*, 1. Cilt, s. 11.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Müşfik ve ilgili Allah, insanı aramakta olduğuna göre, Baba ve İsa Mesih’in bu sevgi ifadesine şu anda bile nasıl karşılık verebiliriz? Rab bizden nasıl karşılık vermemizi bekliyor?
- ❷ İnsanın Allah’ın yaratımı olan yüce bir yerden düştüğünü ve kurtarılmaya ihtiyaç duyduğunu söyleyen Kutsal Kitap düşüncesi ile evrim teorisini karşılaştır. Hangisi daha umut verici ve neden?
- ❸ Sevgiye dayanan ilişkiler insan mutluluğu için ne kadar gerekli? Allah ile gelişen bir bağlantıya sahip olmak böyle ilişkiler için neden gerekli? Sağlıklı insani ilişkilere sahip olmanın bu kişilerdeki etkisini tartışın (ebeveyn-çocuk, karı-koca, işveren-işçi...)

ÖZET: Allah Kendisi ve bizim aramızda sevgiye dayalı bir birliktelik olsun diye bizi Kendi suretinde yarattı. Bu ilk birliktelik günahın girmesiyle bozulmuş olsa da, Allah kurtuluş tasarısı aracılığıyla bu ilişkiyi yenilemeye çalışıyor. Muhtaç varlıklar olduğumuz için yaşam ancak biz Yaratıcımız’la birlik içinde olduğumuz zaman gerçek anlamına kavuşuyor.

İlk Sağır İlahiyat Öğrencisi (Meksika)

Yazan.: Jose Rodrigo Martinez Patron

Yedinci Gün Adventisti annem, bebekken Meksika'nın Merida şehrindeki evimde söylenenlere cevap vermediğimi fark etmiş. Benim adım söylemiş fakat ben karışıklık vermezmişim. Annem ben yaklaşık 2 yaşındayken yardım istedi. Beni işaret dili ve bununla nasıl iletişim kurabileceğimi öğreten özel eğitim okuluna gönderdi. Öğretmenim harflerin ve kelimelerin seslerini öğretti. O konuşurken elimi boğazına götürdüm ve sonra elimi kendi boğazıma götürerek o sesi taklit etmeye çalıştım.

Annem, oğlunun onun sesini duyamadığından dolayı ağlıyordu. Öğretmen, Endişelenme, dedi. "Sabırlı ol. Her şey yoluna girecek."

Her gün iki saat özel eğitim okuluna gittim. Ayrıca günde iki saat bir Adventist okulunda eğitim gördüm. Kilisenin okulu bana okumayı ve yazmayı öğretti. Ama en önemlisi bana Tanrı'yı öğretti.

Adventist okuluna 8 yaşına kadar gittim. Ancak okulun işaret dilini bilen öğretmenleri yoktu. Bu yüzden annem beni, benimle iletişim kurabilecek öğretmenlerin olduğu bir devlet okuluna gönderdi.

İşitme engelli diğer Adventist gençlerle ilk tanışmam Linda Vista Adventist Üniversitesi'nde kilise tarafından düzenlenen bir konferansta gerçekleşti. Benimle aynı ihtiyaçları olan diğer Adventist gençlerle kaynaşmak harikaydı. Önümüzdeki iki yıl içinde tekrar yıllık konferansa davet edildim. Daha sonra Inter-America Bölümü ilk özel ihtiyaçlar konferansını düzenledi ve etkinliği Meksika'nın Monterrey şehrindeki Montemorelos Üniversitesi'nde gerçekleştirdi. Konferansta, Tanrı'ya bir pastör olarak hizmet etme arzusu içimde büyüdü. Ama nasıl olacaktı ki? Okul ücretini asla karşılayamazdım.

Konferans sona erdiğinde, üniversite rektörü Ismael Castillo şaşkırtıcı bir açıklama yaptı. "Burada çalışmak isteyen var mı?" diye sordu.

Öğrenim için tam burs teklif etti. O zaman Tanrı'nın beni pastör olarak çağırıldığını anladım ve ayağa kalktım.

Montemorelos Üniversitesi'ndeki ilk sağır ilahiyat öğrencisiyim. Bu benim üniversitedeki ikinci yılım. Çok zor... Çünkü kimse işaret dilini bilmiyor. Aşırı konsantre oluyorum ve öğretmenlerin dudaklarını okumaya çalışıyorum. İlk yıлымda birkaç derssten kaldım ve bu dersleri tekrar alman gerekiyor.

Mexico City de dahil olmak üzere işitme engelliler için birkaç müjdecilik toplantısına liderlik ettim. Sağır cemaate sahip kiliseler beni vaaz vermeye davet ediyor.

Kalbimde mezun olmak ve bir pastör olarak hizmet etmek için büyük bir arzu var. Bir Mısyon alanına, belki de işitme engelliler için müjdeciler olarak İspanya'ya gitmeyi hayal ediyorum.

Lütfen işitme engelliler için dua edin. Hepimizin hayalleri var. Rab için büyük şeyler yapmaya hazırız.

Bu çeyreğin On Üçüncü Sebt Sunusu, Montemorelos Üniversitesi'ndeki bir müjdecilik eğitim merkezi açılmasına yardımcı olacak.

Antlaşma Ders Kitabı

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yaratılış 9:15; Yeşaya 54:9; Yaratılış 12:1-3, Galatyalılar 3:6-9, 29; Mısır'dan Çıkış 6:1-8; Yeremya 31:33, 34.*

HATIRLAMA METNİ: “Şimdi sözümlü dikkatle dinler, antlaşmama uyarmanız, bütün uluslar içinde öz halkım olursunuz. Çünkü yeryüzünün tümü benimdir” (*Mısır'dan Çıkış 19:5*).

Geçen hafta, ilk ebeveynlerimizin günahı yüzünden insanlığın düşüşü ile sonuçlanmıştı. Bu hafta ise tüm çeyrekliğin kısa bir özeti olacak. Her gün eski antlaşmalardan birini inceleyeceğiz. Bu antlaşmaların hepsi kendi açılarından, Golgota'da İsa'nın kanıyla mühürlenmiş olan, bizlerin Hristiyanlar olarak Rabbimiz ile birlikte dahil olduğumuz gerçek antlaşmanın kendi dönemlerindeki tezahürleriydi.

Allah'ın Nuh'u ve ailesini yıkımdan korumak için onunla yaptığı antlaşma ile başlayacağız. Çok zengin ve içinde bizler için vaatler dolu olan İbrahim'le yapılmış antlaşma ile devam edeceğiz; daha sonra Sina'da yapılan antlaşma ve orada duyurulmuş olan şeyin neden önemli olduğunu inceleyeceğiz ve son olarak da tüm önceki antlaşmaların işaret ettiği yeni antlaşmaya bakacağız. Elbette bunların her biri gelecek haftalarda daha derinlemesine çalışılacak. Bu hafta sadece kısa bir bakış.

HAFTANIN SORULARI: Antlaşma sözcüğü ne anlama gelir? Antlaşmayı oluşturan unsurlar nelerdir? Allah'ın Nuh ile yaptığı antlaşma neydi? İbrahim ile yapılan antlaşmada hangi umut vardı? Antlaşmanın insanlarla ilgili kısmında iman ve işlerin işlevi nedir? Antlaşma sadece bir uzlaşma mıdır yoksa beraberinde onunla ilişkili unsurlar da var mıdır? “Yeni antlaşmanın” özü nedir?

*10 Nisan Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalış.

Antlaşmanın Temelleri

“Dilimize ‘antlaşma’ diye tercüme edilen, İbranice sözcük *berith* sözcüğüdür ve Eki Ahit’te 287 yerde geçmektedir. Antlaşma yerine ‘ahit’ ya da ‘vasiyet’ diye de tercüme edilebilir. Sözcüğün kökeni net şekilde belli olmamakla birlikte, iki tarafı birbirine bağlayan aracı anlamına gelir. Fakat hem insanlar arasındaki hem de insanlar ile Tanrı arasındaki çok çeşitli anlamdaki bağları tanımlamak için de kullanılmıştır. İki tarafın da insanlar olduğu yaygın kullanımı ve farklı olarak antlaşmanın Allah ve insan arasında yapıldığı dini kullanımı mevcuttur. Dini kullanımı aslında yaygın kullanımına dayanan bir mecazdır fakat çok daha derin anlamlar taşımaktadır.”—J. Arthur Thompson, “Covenant [Antlaşma],” *The International Standart Bible Encyclopedia [Uluslar Arası Standart Kutsal Kitap Ansiklopedisi]*, 1. Cilt, s. 790.

Evlilik antlaşması gibi Kutsal Kitap antlaşması da hem bir *ilişkiyi* hem de bir *düzeni* belirlemektedir. Bir düzenleme olarak, Kutsal Kitap antlaşması şu temel unsurları içerir:

1. Allah antlaşma vaatlerini bir yemin ile doğruladı (*Galatyalılar 3:16; İbraniler 6:13, 17*).
2. Antlaşmanın yükümlülüğü On Emir’de ifade edilen Allah’ın isteğine itaat etmekte (*Yasa’nın Tekrarı 4:13*).
3. Allah’ın antlaşma yükümlülüğünü tam olarak yerine getirmekteki *aracısı* Mesih ve kurtuluş tasarısıdır (*Yeşaya 42:1, 6*).

Yukarıda sıralanan üç unsura da bak (Allah’ın vaatleri, bizim itaatimiz ve kurtuluş tasarısı). Allah ile yürüyüşünde bu etmenlerin iş başında olduğunu nasıl görebilirsin? Bunların şimdi, senin hayatında ne şekilde göründüklerini açıklayan bir paragraf yaz.

Eski Ahit’teki simgesel kurbanlık düzeni, kurtuluş tasarısının bütününe dair halkı aydınlatıyordu. Bu düzenin simgeleri aracılığıyla atalar ve İsrail halkı, imanı gelecek olan Kurtarıcı’da göstermeyi öğrenmişlerdi. Tövbe eden kişi, onun ayinleri aracılığıyla günahlarından bağışlanabiliyor, suçundan kurtulabiliyordu. Antlaşmanın bereketleri de bu yolla muhafaza edilmiş oluyor, insanlar pazarlıkta kendi üzerlerine düşeni yerine getiremediklerinde bile ruhsal gelişim—Allah’ın suretinin yaşamda yenilenmesi—bu sayede sürdürülebiliyordu.

İnsanlar arasında yapılmış olan antlaşmalar da olmasına rağmen, *berith* sözcüğünün İbrani Kutsal Kitap’ındaki kullanımı Allah ve insan arasındaki ilişkiyi tanımlamaktadır. Allah’ın ve O’nunla karşılaştırıldığında bizim kim olduğumuzu göz önünde bulundurursak, böyle bir antlaşma nasıl bir ilişkiyi tarif ediyor?

Nuh ile Yapılan Antlaşma

“Ama seninle bir antlaşma yapacağım. Oğulların, karın, gelinlerinle birlikte gemiye bin” (Yaratılış 6:18).

Antlaşma sözcüğü Kutsal Kitap'ta ilk defa yukarıdaki ayette geçmektedir. O günlerde günah hızla büyüyüp yayıldığı için, Allah yeryüzünü yerle bir etmeye karar verdiğini Nuh'a daha yeni söylemişti. Bu yıkım bir Tufan ile gerçekleşecekti fakat Allah yarattığı dünyadan vazgeçiyor değildi. O, ilk olarak Düşüş sonrasında tahsis etmiş olduğu antlaşma ilişkisini sunmaya devam ediyordu. Nuh'un güvenliği, antlaşmayı Bizzat sunan ilahi “Ben'e” dayanmaktaydı. Antlaşmaya uyan bir Tanrı olan Rab, Kendisine adanmaya ve bunun sonucu olarak itaat etmeye istekli olan aile üyelerini koruyacağına dair söz vermişti.

Nuh ile yapılan antlaşma tek yönlü müydü? Antlaşma olması için birden çok taraf olmasının gerekli olduğunu unutma. Nuh antlaşmada kendi üzerine düşeni yerine getirdi mi? Bu soruların yanıtlarında bizim için hangi dersler bulunmaktadır?

Allah Nuh'a bir tufan olacağını ve dünyanın tahrip olacağını söylemişti. Fakat onunla bir antlaşma yaptı ve bu antlaşmayla onu ve ailesini koruyacağına söz verdi. Yani, risk çok büyüktü çünkü eğer Allah antlaşmada üzerine düşeni yapmazsa, ne yaparsa yapsın Nuh da dünyanın geri kalanıyla birlikte yok olup gidecekti.

Allah Nuh'a onunla bir “antlaşma” yapacağını söyledi. Sözcüğün kendisi sözünü yerini getirme niyetinde olduğunu belirtiyor. Burada söz konusu olan öylesine söylenmiş bir ifade değil. Sözcüğün kendisi taahhüt ile dolu. Rabb'in Nuh'a şöyle dediğini düşün, “Bak, dünyanın sonu geliyor, her yeri su basacak. Seni kurtarabilirim de kurtarmayabilirim de. Bu arada sen şöyle yap böyle yap bakalım ne olacak fakat hiçbir şey için söz veremem.” Bu tip ifadeler asla *antlaşma* sözcüğüyle belirtilen güvence ve vaatler ile uyumlu olamaz.

Bazı kişiler Nuh'un tufanının dünya çapında değil sadece yerel bir coğrafyada etkili olmuş bir tufan olduğunu iddia ediyorlar. Eğer öyle olsaydı, Allah'ın Yaratılış 9:15 ayetindeki (ayrıca bkz. Yeşaya 54:9) vaadi bağlamında, her tufan olduğunda (ve sürekli yerel tufanlar olduğunu biliyoruz), bu Allah'ın antlaşma vaadini yerine getirmediği anlamına gelirdi. Tersine, bir daha hiç dünya çapında tufan olmamış olması Allah'ın antlaşma vaadinin geçerli olduğunu kanıtlamaktadır. Kısaca, bu durum O'nun vaatlerine nasıl güvенеbileceğimize dair bize ne anlatıyor?

Avram ile Yapılan Antlaşma

“Seni kutsayanları kutsayacak, seni lanetleyenleri lanetleyeceğim. Yeryüzündeki bütün halklar senin aracılığınla kutsanacak” (*Yaratılış 12:3*).

Yaratılış 12:1-3 ayetlerini oku. Allah’ın Avram’a vaat ettiklerini sırala.

Allah’ın bu vaatler içerisinde Avram’a “Yeryüzündeki tüm uluslar senin aracılığınla kutsanacak” dediğine dikkat et (*Yaratılış 12:3*). Bu ne anlama geliyor? Yeryüzündeki tüm halklar ne şekilde Avram aracılığıyla kutsanacaktı? Galatyalılar 3:6–9 ayetlerine bak. Bu önceki vaatte, hangi şekillerde Mesih İsa vaadini görebiliyorsun? *Bkz. Galatyalılar 3:29*.

Avram’a gönderilen bu ilk ilahi vahiye, daha antlaşma ile ilgili tek bir sözcük bile sarf etmeden önce Allah onunla yakın ve uzun süreli bir ilişki içine girmeye söz vermişti. Allah’ın yapacağı antlaşmadan ise daha sonra bahsedilecekti (*Yaratılış 15:4–21, Yaratılış 17:1–14*). O an, Allah ilahi ile insan arasında gerçekleşecek çok önemli bir ilişki sunmaktaydı. Vahiy 12:1–3 ayetlerindeki “yapacağım, kazandıracağım, lanetleyeceğim” ifadeleri Allah’ın teklifinin derinliğini ve büyüklüğünü gözler önüne seriyor.

Avram ise sadece bir tane fakat sinayan bir emir alıyor, “Git.” Avram imanla itaat etti (İbraniler 11:8) fakat bunu vaat edilmiş olan bereketlere sahip olmak için yapmadı. Onun itaati Allah’ın arzuladığı ve tesis ettiği sevgi dolu ilişkiye duyduğu güvenin bir karşılığıydı. Diğer bir deyişle, Avram zaten Allah’a inanıyordu, zaten Allah’a iman etmişti, zaten Allah’ın vaatlerine güveniyordu. Öyle olması gerek, yoksa hiç bir zaman ailesini ve atalarının topraklarını geride bırakarak bilinmeyen yerlere gidemezdi. Onun itaati hem insanlara hem de meleklere iman ettiğini ortaya koyuyordu.

Avram, daha o zamandan iman ile işler arasındaki anahtar ilişkiyi açıklamıştı. Bizler imanla kurtarıldık ve bu iman itaate dayanan işlerin gerçekleştirilmesini sağlar. Önce kurtuluş vaadi gelir; arkasından da işler. Her ne kadar itaat olmadan bir antlaşma birlikteliği de bereket de gerçekleşemez olsa da, bu itaat Allah’ın çoktan yapmış olduğu şeye imanın verdiği karşılıktır. Böyle bir iman, 1. Yuhanna 4:19 ayetindeki ilkeyi anlatmaktadır, “Bizse seviyoruz, çünkü önce O bizi sevdi.”

Yaratılış 15:6 ayetini oku. Bu ayet ne şekilde tüm antlaşma vaatlerinin temelini ortaya koymaktadır? Bu bereket neden hepsi içerisinde en değerlisidir?

Musa İle Yapılan Antlaşma

Mısır'dan Çıkış 6:1–8 ayetlerini oku ve aşağıdaki soruları cevapla:

1. Allah burada hangi antlaşmadan bahsediyor? *Bkz. Yaratılış 12:1–3.*

2. Mısır'dan Çıkış ne şekilde Allah'ın antlaşma vaatlerini yerine getirmesi olacaktı?

3. Allah'ın buradaki insanlara vaat ettikleri ile tufandan önce Nuh'a vaat ettikleri arasında hangi benzerlikleri görüyorsun?

Çıkış sonrasında, İsrail'in çocukları Sina'da kölelikten kurtarılmalı ile onlara verilen (*Mısır'dan Çıkış 20:2*) ve Allah'ın kefarete ve günahın bağışlanması için istediği kurbansal şartları barındıran antlaşmaya sahip oldular. O halde, bu antlaşma da tüm diğerleri gibi bir lütf antlaşması, Allah'ın lütfunun O'nun halkına uzanmasıydı.

Bu antlaşma, pek çok yönden İbrahim ile yapılan antlaşmadaki temel vurguları tekrarlıyordu.

1. Allah'ın halkı ile özel ilişkisi (*Yaratılış 17:7, 8 ayetini Mısır'dan Çıkış 19:5, 6 ile karşılaştır*).

2. Büyük bir ulus olacakları sözü (*Yaratılış 12:2 ayetini Mısır'dan Çıkış 19:6 ile karşılaştır*).

3. İtaat talep edilmesi (*Yaratılış 17:9–14; Yaratılış 22:16–18 ayetlerini Mısır'dan Çıkış 19:5 ile karşılaştır*).

“Buradaki sıralamaya dikkat: Rab önce İsrail'i kurtarıyor, daha sonra onlara tutmaları için yasasını veriyor. Aynı sıralama müjde için de geçerlidir. Mesih önce bizi günahattan kurtarır (*bkz. Yuhanna 1:29; 1.Korintliler 15:3; Galatyalılar 1:4*), daha sonra yasasını bizim aramızda hayata geçirir (*Galatyalılar 2:20; Romalılar 4:25; 8:1–3; 1.Petrus 2:24*).” —*The SDA Bible Commentary [Yedinci Gün Adventist Kutsal Kitap Şerhi]*, 1. Cilt, s. 602.

Mısır'dan Çıkış 6:7 ayetini oku. Rabb'in onlara O'nun halkı olacaklarını ve Kendisinin de onların Tanrısı olacağını söylediği ilk bölümde kendisini belli eden şey nedir? Buradaki canlılığa dikkat et. Onlar Allah için bir şey ifade edecekler, Allah da onlar için bir şey ifade edecek. Allah sadece onlarla özel bir şekilde ilişki kurmak istemiyor, onları da Kendisiyle özel bir ilişki kurmalarını istiyor. Peki Rab bugün bizimle de aynı türden bir ilişki kurmak istemiyor mu? Mısır'dan Çıkış 6:7 ayetinin ilk cümlesi senin Rab ile olan ilişkini yansıtıyor mu? Yoksa sen sadece adı Kilise defterinde yazan herhangi bir kişi misin? Eğer ilk soruya verdiğin cevap evet ise, sebeplerini sırala.

Yeni Antlaşma (Yeremya 31:31–33)

Eski Ahit'te "Yeni Ahit'ten" ilk olarak bu ayetlerde bahsedilmektedir. Bu, İsrail'in sürgünden dönmesi konusu içinde geçiyor ve İsraililerin Allah'tan alacakları bereketlerden bahsediliyor.

Yine, tüm diğerlerinde olduğu gibi, antlaşmayı sunan Allah oluyor ve onu lütfu ile yerine getirecek olan da yine Allah olacak.

Burada kullanılan sözcüklere de dikkat edin. Allah Kendisinden onların kocası diye bahsediyor; yasanını onların yüreklerine yazacağını söylüyor ve İbrahim ile yaptığı antlaşmada kullandığı aynı sözcükleri kullanarak onların Tanrı'sı olacağını ve onların da O'nun halkı olacaklarını söylüyor. Yani, önceki antlaşmalarda da olduğu gibi, antlaşma bugünkü yasalar gibi sadece bir yasal bağlayıcılık anlaşması değildi, bundan çok daha fazlasıydı.

Yeremya 31:33 ayetini oku. Bu ayeti, İsrail ile yapılan antlaşmayı detaylandıran Mısır'dan Çıkış 6:7 ayetiyle karşılaştır. Burada yeniden karşımıza çıkan anahtar unsur nedir? Allah halkından ne istiyor?

Yeremya 31:34 ayetini oku. Burada söylenilene Yuhanna 17:3 ile karşılaştır. Rab, bu ilişki için temel oluşturan hangi anahtar işi gerçekleştiriyor?

Yeremya 31:31–34 ayetlerinde, aynı önceki antlaşmalarda da olduğu gibi hem lütfun hem de itaatın unsurları görülebilir. Allah onların günahlarını affedecek, onlarla ilişki kuracak ve onların yaşamlarına lütfunu bağışlayacaktı. Sonuç olarak da halk tamamen O'na itaat edecekti fakat bunu bir alışkanlık olarak, otomatik bir şekilde değil, O'nu tanıdıkları, sevdikleri ve O'na kulluk etmeyi istedikleri için yapacaklardı. Rabb'in halkı ile sahip olmak istediği antlaşma ilişkisinin özü işte budur.

Yasa'nın yüreklerimize yazılmış olması düşüncesinden ne anlıyorsun? Bu, yasanın yüreklerimizdeki bireysel duruma göre yorumlanıp uygulanacak öznel ve kişisel bir şeye dönüştüğü anlamına mı geliyor? Yoksa kastedilen anlam başka mı? Öyleyse, nedir?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa* 1. Cilt 65–66 sayfaları arasındaki, “İbrahim Kenan’da İyi Bir Komşu” ve *Geçmişten Sonsuzluğa* 2. Cilt 334–343 sayfaları arasındaki “Allah’ın Peygamberlerinin Yardımı” bölümlerini oku.

“Hizmete bağlayan boyunduruk Allah’ın yasasıdır. İnsanı işçiyi Allah’ın isteğine bağlayan, Aden bahçesinde açıklanan, Sina’da duyurulan ve yeni ahitle birlikte yüreğe yazılan muazzam sevgi yasasıdır. Kendi eğilimlerimizi izlememize, kendi irademizin bizi götürdüğü yere gitmemize izin verilmiş olsaydı, Şeytan’ın tarafına geçer ve onun özelliklerine sahip olurduk. Dolayısıyla Allah bizi yüce, soylu ve yükseltici olan Kendi isteği ile sınırlandırmıştır. O, bizim sabırla ve akıllıca hizmet görevlerini üstlenmemizi arzulamaktadır. Mesih’in Kendisi bu hizmet boyunduruğunu insan özdeşliğinde taşımıştır. Şöyle demişti: ‘Ey Tanrım, senin isteğini yapmaktan zevk alırım ben. Yasan yüreğimin derinliğindedir’ (*Mezmur 40:8*). ‘Kendi isteğimi değil, beni gönderenin isteğini yerine getirmek için gökten indim’ (*Yubanna 6:38*). Allah’a olan sevgisi, O’nun yüceliği için gösterdiği gayret ve düşkün insanlığa olan sevgisi İsa’yı acı çekmek ölmek için yeryüzüne getirdi. O’nun hayatını denetimi altında tutan güç buydu. Bize de bu ilkeyi benimsemeyi emrediyor.”—Ellen G. White, *The Desire of Ages [Sevgi Öğretmeni]*, s. 329, 330.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Allah’ın Nuh, Avram, Musa ve bizimle olan antlaşması, Âdem ile yaptığı antlaşmanın devamı mı yoksa yeni bir şey mi? *Yaratılış 3:15; Yaratılış 22:18 ve Galatyalılar 3:8, 16 ile karşılaştır.*
- ❷ Antlaşmanın kişisel, ilişkiyle ilgili unsuru neden çok önemli? Diğer bir deyişle, bir kişiyle hiçbir yakın kişisel etkileşime sahip olmadan yasal olarak bağlayıcı bir “antlaşma” yapabilirsiniz. Fakat Rabb’in halkı ile olan antlaşma ilişkisinde arzu ettiği böyle bir ilişki biçimi değil. Peki neden? Tartışın.
- ❸ Evlilik hangi yönlerden antlaşma için iyi bir mukayese oluşturmaktadır? Hangi yönlerden evlilik benzetmesi antlaşmayı tanımlamakta yetersiz kalmaktadır?

ÖZET: Günahın girişi Allah’ın bizim ilk ebeveynlerimizle tesis etmiş olduğu esas ilişkiyi koparmıştı. Allah sevgiye dayalı olan bu aynı ilişkiyi bir antlaşma aracılığıyla yeniden kurmak istiyor. Bu antlaşma hem Allah ile bizim aramızdaki adanma ilişkisini (evlilik bağı gibi) işaret eder hem de bizi kurtarıp Yaratıcımız ile tekrar uyumlu olmamızı sağlayacak bir düzenlemedir. Bizi çok sevdiği için bu antlaşma ilişkisini başlatan Allah olmuştur. Lütufkâr vaatler ve lütufkâr işlerle, Allah bizi Kendisi ile birlik olmaya teşvik ediyor.

Kilise Eken Çiftçi (Tayvan)

Yazan: Andrew McChesney, Adventist Topluluğu

Yedinci Gün Adventistlerinden bir kişi, teolojik eğitimi olmayan bir çiftçi olan Huang Wen-Ming'den Tayvan'ın güneyindeki evinden, arabayla 2,5 saatlik mesafede bulunan küçük bir köye bir kilise kurmasına yardım etmesini istedi.

Wen-Ming şaşırılmıştı. O, kilise üyesi değildi ama kendi köyünde her Şabat Günü'nde ibadet ederdi. Yardım etmeyi kabul etti. Adventistin yaşamadığı bir köy olan Ba-Eao'da kadın bir akrabası olan kilise üyesiyle konuştu. Evinde bir ev kilisesi kurma izni verdi.

Wen-Ming ve pastör, her Şabat gününde kilisede sırayla vaaz verdi ve altı ayda içinde altı kişi vaftiz edildi. Bundan yaklaşık yarım yıl sonra, Wen-Ming'in kendisi de vaftiz edildi.

Adventist liderler, Tanrı'nın Wen-Ming'in, kilisenin gelişmesi için mücadele ettiği güney Tayvan'daki çabalarını bereketlemesinden etkilendiler. Tayvan Konferansı buranın güneydeki başka bir köy olan Santi'ye bir kilise kurmasını istedi. Altı yıl sonra, bu kilise gittikçe geliyordu ve Wen-Ming'den Siateya'daki bir kiliseyi yeniden açması istendi. Wen-Ming ilk kez endişe duyuyordu. İlahiyat eğitimi eksikliğini düşündü ve bunun için dua etti.

Wen-Ming'in kilisenin kapılarını yeniden açtığı ilk Şabat'ta iki kişi geldi. İbadet etmek isteyen iki kişiyi Cuma akşamı programları için komşularına kendi evlerini açmaya ve onları ertesi gün kilise ibadetlerine davet etmeye teşvik etti. Sekiz yıl içinde kilisenin 74 üyesi oldu.

On yedi yıllık kilise kurma deneyiminden sonra Wen-Ming, sırrının yalnızca Mesih'in yöntemini takip etmek olduğunu söyledi ve Ellen White bunu şöyle özetledi: "İsa'nın yöntemi tek başına insanlara ulaşmada gerçek başarı sağlayacaktır. Kurtarıcı, iyiliklerini arzulayan biri olarak insanlarla karıştı. Onlara sevgisini gösterdi, ihtiyaçları için hizmet etti ve güvenlerini kazandı. Sonra onlara "Beni İzle" diye buyurdu "(The Ministry of Healing, s. 143).

75 yaşındaki Wen-Ming, insanların ihtiyaçlarını karşılamaya çalıştığını söyledi. Siateya'da, her Şabat Günü kardeşlik yemeği için çiftliğinden mango, karpuz ve çeşitli meyveler getirdi. Bundan üç yıl sonra, iman edenler onun örneğini izlemeye başladı.

Siateya'da Wen-Ming'in yerini alan genç pastör şaşkınlıkla sordu: "Bu kiliseyi nasıl büyüttünüz? Senin yaptığın gibi bir kiliseyi nasıl büyütebiliriz? "

Wen-Ming, "Merhamet gösterin, sabırlı olun, alçakgönüllü olun ve başkalarını sevin," dedi. "İsa gibi olun."

*2018 On Üçüncü Şabat Sunularının bir kısmı, Tayvan'daki Adventist kilisele-
rinde sağlık odaklı "Kent etki merkezi" nin açılmasına yardımcı oldu. Müjdenin
yayımlarına yardımcı olan sunularınız için teşekkür ederiz.*

“Tüm Gelecek Nesiller”

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yaratılış 3:6; Yaratılış 6:5, 11; Yaratılış 6:18; Yaratılış 9:12–17; Yeşaya 4:3, Vahiy 12:17.*

HATIRLAMA METNİ: “Ama Nuh Rab’bin gözünde lütuf buldu” (*Yaratılış 6:8*).

Bakteriler mikroskop olmadan görülemeyecek kadar küçük organizmalardır. Yuvarlak bir bakteri bin misli büyütüldüğünde bile bir kalem ucundan daha büyük değildir. Uygun ortam oluştuğunda (yeterli sıcaklık, nem ve gıda), bakteriler çok hızlı şekilde çoğalırlar. Örneğin bakterilerden bazıları basit bölünme ile çoğalır: yaşlı bir hücre ikiye bölünür ve iki genç hücre meydana getirir. Saat başı bölünme gerçekleştiğinde, 24 saat içinde bir bakteriden 18,000,000 yeni bakteri türeyebilir. 48 saat sonra ise yüzlerce milyon bakteri ortaya çıkacaktır.

Doğadaki bu mikroskobik olay Düşüş sonrasında kötülüğün hızla büyümesine örnek oluşturuyor. Olağanüstü düşünme kabiliyetine sahip, dirençli ve uzun ömürlü olan bu kuvvetli ırk, Allah’ı terk ederek benzersiz güçlerini her türlü kötülük yolunda kullandı. Bakterilerin üstesinden gün ışığı, ilaçlar ya da yüksek ısı geliyor fakat Allah bu azgın isyanı bastırmak için dünya çapında bir tufandan yararlanmayı seçti.

HAFTANIN SORULARI: Günah Allah’ın yaratımına ne yapmıştı? Nuh’un özellikleri nelerdi? Nuh ile yapılan antlaşmanın unsurları nelerdi? Allah’ın lütufu, Nuh ile tufandan önce yapılan antlaşmada hangi şekillerde ortaya çıkıyor? Allah’ın tufandan sonra insanlıkla yaptığı antlaşma O’nun bize karşı olan sevgisi hakkında ne söylüyor?

*17 Nisan Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalış.

Günah İlkesi (Yaratılış 6:5)

Allah'ın yaratımı sonrasındaki ilahi düşünce, “her şeyin çok iyi olduğu” yönündedir (Yaratılış 1:31). Fakat günah girdiğinde işler değişti. İşler artık “çok iyi” olmaktan çıkmıştı. Allah'ın düzen içindeki yaratımı günah ve onun iğrenç sonuçları yüzünden mahvolmuştu. Nuh'un zamanına geldiğinde isyan korkunç boyutlara ulaşmıştı; kötülük insan ırkını tüketiyordu. Her ne kadar Kutsal Kitap bize çok fazla detay bildirmiyor olsa da (daha fazla bilgi için Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa* 1. cilt 43. sayfaya bakın), günah ve isyan, seven, sabırlı ve bağışlayan bir Tanrı'nın bile hoş göremeyeceği şeylerdi.

İşler nasıl bu kadar hızlı bir biçimde kötüleşmişti? Cevap belki de o kadar uzakta değil. Bugün kaç kişi kendi günahlarına bakıp da aynı soruyu sormamıştır: İşler nasıl bu kadar hızlı bir biçimde kötüleşti?

Aşağıda sıralanan ayetlere bak. Vurgulanan konuları yaz. Günahın hızla ilerlemiş olduğuna dikkat et.

1. Yaratılış 3:6 _____
2. Yaratılış 3:11-13 _____
3. Yaratılış 4:5 _____
4. Yaratılış 4:8 _____
5. Yaratılış 4:19 _____
6. Yaratılış 4:23 _____
7. Yaratılış 6:2 _____
8. Yaratılış 6:5, 11 _____

Yaratılış 6:5 ve 11 ayetleri dünyadan kopuk bir şekilde gelmedi. Bu ayetlerin öncesinde bir öykü mevcut. Bu korkunç sonucun bir sebebi vardı. Günah git-tikçe daha kötüleşiyordu. Günahın eğilimi bu yöndedir. Günah, kendiliğinden iyileşmenin sağlandığı bir kesik ya da bir yara gibi değildir. Tersine, günah denetimsiz bırakılmıştır, katlanarak büyür ve bir mahvoluş ya da ölümler sonuculanana kadar tatmin olmaz. Bu ilkenin hala işler durumda olduğunu anlamak için Tufan öncesindeki yaşamı hayal etmeye ihtiyacımız yok. İlke bugün de hâlâ her yerde mevcuttur.

Allah'ın gınahtan nefret ediyor olmasına, er ya da geç günahın kökünün kurutulacağına şaşmamalı. Adil, sevgi dolu bir Tanrı ona başka şekilde muamele edemezdi.

Fakat iyi haber şu: her ne kadar Allah gınahtan kurtulmak istiyor olsa da, günahkârları kurtarmak istiyor. İşte antlaşma da tam olarak bununla ilgili.

Nuh (Yaratılış 6:9)

Tufan öncesi dünyaya ait onca ayet içinde, Nuh, çevresindekilerden çok farklı bir şahsiyet olarak öne çıkıyor. Yukarıdaki ayette, Kutsal Kitap'ın onun hakkında söylediği üç önemli özelliğe bak. Elinden geldiği ölçüde, bu özelliklerin her birinin ne anlama geldiğini yaz:

1. O “doğru bir insandı”

---

2. O “kusursuz biriydi”

---

3. “Tanrı yolunda yürüdü”

Nuh'un Rab ile kurtarıcı bir ilişki içinde olduğuna şüphe yok. O Allah'ın birlikte çalışabileceği, O'nu dinleyecek, O'na itaat edecek ve O'na güvenecek biriydi. Bu sebeple, Rab gayelerini yerine getirmek için Nuh'u kullanabildi. Petrus Yeni Ahit'te ondan “doğruluk yolunu bildiren” diye bahsediyor (2.Petrus 2:5).

Yaratılış 6:8 ayetini oku. Bu ayet Nuh ve Rab arasındaki ilişkiyi anlamamıza nasıl yardım ediyor?

Lütuf sözcüğü Kutsal Yazı'da ilk defa bu ayette geçmektedir ve açıkça Yeni Ahit'teki kullanımıyla aynı anlamı, yani Allah'ın merhametli iyiliğinin onu hak etmeyen günahkârlara bahşedilmesini ifade etmektedir. Yani, her ne kadar “kusursuz” ve “doğru” olsa da, Nuh'un yine de Allah'ın hak edilmemiş iyiliğine muhtaç bir günahkâr olduğunu anlamamız gerekiyor. Bu anlamda, Nuh, ciddiyetle Rabb'i izleyen herhangi birimizden farklı değildi.

Nuh'un da hepimiz gibi Allah'ın lütufuna muhtaç olduğunu bilerek, kendi yaşamına bak ve kendine şu soruyu sor: Benim de Nuh gibi “doğru”, “kusursuz” olduğum ve “Tanrı'nın yolunda yürüdüğüm” söylenilebilir mi? Bu soruya her ne cevap vermiş olursan ol sebeplerini yaz ve (eğer kendini rahat hissedersen) yazdıklarını Sebt günü sınıfta söyle.

Nuh ile Yapılan Antlaşma

“Ama seninle bir antlaşma yapacağım. Oğulların, karın, gelinlerinle birlikte gemiye bin” (Yaratılış 6:18).

Bu ayette Allah'ın insanoğlu ile yaptığı antlaşmanın temellerini görüyoruz: Allah ve insanoğlu bir anlaşmaya varıyor. Çok basit.

Fakat ilk bakışta görünmeyen başka unsurlar da var. Öncelikle, insanın üzerine düşen itaat etme konusu var. Allah Nuh'a onun ve ailesinin gemiye binmeleri gerektiğini söylüyor. Onların üzerlerine düşen bir görev var ve eğer onu yerine getirmezlerse, antlaşma ihlal edilmiş olacak. Eğer antlaşma ihlal edilirse kesinlikle kaybedecek olan onlar çünkü sonuçta onlar antlaşmanın hak sahipleri. Nuh eğer Allah'a hayır deseydi ve antlaşmaya uymasaydı ya da evet deyip sonradan fikrini değiştirseydi, o ve ailesi için sonuç ne olurdu?

Allah “bu benim antlaşmam” diyor. Bu, antlaşmanın temel doğası hakkında bize ne anlatıyor? Rab ona “bizim antlaşmamız” demiş olsaydı, antlaşma kavramından anladıklarımızı ne şekilde farklılık gösterirdi?

Burada söz konusu olan durum benzersiz olsa da, antlaşmada temel Tanrı-insan etkileşiminin bulunduğunu görebiliyoruz. Allah, burada Nuh ile “antlaşmasını” tesis ederek, yeniden lütfunu ortaya koyuyor. İnsanoğlunu günahlarının sonuçlarından kurtarmak için ön ayak olmaya istekli olduğunu gösteriyor. Kısacası, bu antlaşmanın, her “tarafın” karşısındaki diğer tarafa bağımlı olduğu, denklemin bir şekilde birleşiminden meydana geldiğini düşünmemeliyiz. Allah'ın bu antlaşmadan “fayda sağladığını” söyleyebiliriz, fakat bu fayda insanların sağladığı faydaya göre bambaşka bir anlamdadır. O'nun sağladığı fayda, sevdiklerinin sonsuz yaşama sahip olacak olmasıdır, bu da Rab için az bir tatmin sayılmaz (*Yeşaya 53:11*). Fakat bu O'nun da bu antlaşmanın alıcı tarafında bulunan bizlerle aynı şekilde fayda sağladığı anlamına gelmiyor.

Şu örneği düşünün: Adamın biri fırtına sırasında gemiden suya düşmüştü. Geminin üzerindeki başka biri onu kurtarmak için suya bir can yeleği atacğını söyledi. Fakat sudaki kişi, kurtulmak için “anlaşmada” kendi üzerine düşeni yapmalıdır, yani bu örnekte ona atılan can yeleğine sıkıca sarılmalıdır. İşte Allah ve insanlık arasındaki antlaşma da pek çok yönden böyledir.

Örnek öykü, antlaşmada bulunan lütf kavramını anlamana ne şekilde yardım ediyor? Şimdi bile, Allah ile olan ilişkinin hangi temele dayanması gerektiğini anlamana ne şekilde yardım ediyor?

Gökkuşuğu Belirtisi

“Tanrı şöyle sürdürdü konuşmasını: ‘Sizinle ve bütün canlılarla kuşaklar boyu sonsuza dek sürecek antlaşmamın belirtisi şu olacak: Yayımlı bulutlara yerleştireceğim ve bu, yeryüzüyle aramdaki antlaşmanın belirtisi olacak’ ” (Yaratılış 9:12, 13).

Gökkuşuğu kadar güzel doğa olayı pek azdır. Bir çocuk olarak gökkuşuğunu hayatında ilk defa gördüğünde, sanki göğe açılan gizemli bir geçit (ya da sadece bir palyaçonun kemeri) gibi gökyüzüne uzanan bu muazzam güzellikteki ışıkların büyüleyiciliğini hatırlamayan var mıdır? Yetişkin insanlar olarak da bulutlar arasındaki bu acayip renk cümbüşü manzarası karşısında nefesimiz kesilebilir. Gökkuşuğunun bugün dahi pek çok şey için bir simge olarak kullanılıyor olmasına şaşmamalı: Siyasi kurumlar, mezhepler, rock grupları, seyahat acenteleri (internette gökkuşuğu diye aratın ve görün). Mutlaka, bu güzel renk huzmeleri yüreklerimizde ve zihinlerimizde bazı duyguları titretmeye devam ediyorlar.

Allah'ın istediği de tümüyle buydu elbette.

Rab, gökkuşuğunun neyi simgeleyeceğini söylemişti? Yaratılış 9:12–17.

Rab, gökkuşuğunu yaptığı “antlaşmanın” bir belirtisi olacağını söylemişti (Yaratılış 9:16). Burada antlaşma sözcüğünü kullanması çok ilginç çünkü bu ayette antlaşma diğer yerlerde olduğundan daha farklı. İbrahim ile yapılan ya da Sina'daki antlaşmanın tersine, burada (Nuh'un kendisi dahil) bu antlaşmadan yarar sağlayacakların yükümlülüklerinden bahsedilmiyor. Allah'ın buradaki sözleri tüm insanlara, bütün canlı varlıklara, bütün gelecek kuşaklara yönelik (bkz. Yaratılış 9:12, 15). Allah'ın buradaki sözleri evrensel ve Rabb'e itaat etsin etmesin herkesi kucaklıyor. Bu bağlamda, antlaşma kavramı Kutsal Kitap'ın diğer bölümlerinde Allah ile insan arasındaki ilişkiden bahsederken kullanıldığı şekli ile kullanılmamış.

Bu antlaşma başka hangi anlamda Allah'ın lütfunu ortaya koyuyor? Bu antlaşmaya ön ayak olan kimdi? Sonunda fayda görecek olan kim?

Burada ifade edilen antlaşma bize herhangi bir sorumluluk yüklememiş olsa da (elbette, Allah'ın yükümlülüğü dünyayı bir daha tufan ile mahvetmemekti), gökkuşuğunun neyi simgeliyor olduğunu bilmek Rabb'e itaat ederek yaşamamız için bizi ne şekilde etkileyebilir? Yani, gökyüzüne bakıp gökkuşuğunu gördüğümüzde, bize ima edilen bazı yükümlülükler aklımıza geliyor mu? Gökkuşuğunu ortaya çıkartan şartları ve bu öyküden çıkartabileceğimiz dersleri düşün.

“Yalnız Nuh Kaldı”

“Rab insanlardan evcil hayvanlara, sürüngenlerden kuşlara dek bütün canlıları yok etti, yeryüzündeki her şey silinip gitti. Yalnız Nuh’la gemidekiler kaldı” (Yaratılış 7:23).

Kutsal Yazılarda “bakiye” kavramı ilk olarak bu ayette geçmektedir. “Kaldı” diye tercüme edilen sözcüğün kökeni, Eski Ahit’te pek çok yerde *bakiye* kavramından bahsedilirken kullanılan aynı sözcüktür.

“Ve Allah yeryüzünde sizin için bir *bakiye* saklamak ve sizi büyük kurtuluşla yaratmak için beni önünüzden gönderdi” (Yaratılış 45:7 KM)

“Vaki olacak ki, Sionda *artakalana*, ve Yerusâlimde *birakılana*, Yerusâlimde yaşayanlar arasında yazılan her adama mukaddes denilecek” (Yeşaya 4:4 KM).

Ve o gün vaki olacak ki, Aşurdan ve Mısırdan, ve Patrostan, ve Kuştan, ve Elamdan, ve Şinardan, ve Hamattan, ve denizin adalarından *artakalacak* olan kavminin *bakiyesini* kurtarmak için Rab yine ikinci kere elini uzatacak” (Yeşaya 11:11 KM).

Bu olayların her birinde italik harflerle yazılmış sözcükler Yaratılış 7:23 ayetindeki “kaldı” sözcüğüyle benzer ve bağlantılıdır.

Yaratılış 7:23 ve diğer örneklere bak. Burada bakiye kavramını nasıl anlıyorsun? Bir bakiye oluşmasına yol açan çevresel koşullar nelerdir? Antlaşma, bakiye kavramıyla ne şekilde örtüşmektedir?

Tufan olduğunda, dünyanın Yaratıcı’sı, dünyanın Yargıç’ı oldu. Yaklaşan dünya çapındaki hüküm, akıllara –insan yaşamı da dahil– yeryüzündeki tüm yaşamın yok mu olacağı sorusunu getirdi. Eğer herkes yok olmayacaksa, kurtulanlar kimler olacaktı? Bakiye kim olacaktı?

Bu durumda bakiye Nuh ve ailesiydi. Fakat Nuh’un kurtuluşu, onun merhamet ve lütuf Tanrısı olan Allah ile yaptığı antlaşma sayesinde olmuştu (Yaratılış 6:18). Onların işbirliği yapmış olmaları önemli olsa da, tamamen Allah’ın onlar için yapmış olduğu şey sayesinde kurtuldular. Nuh’un antlaşmadan doğan yükümlülükleri ne olursa olsun, onları ne kadar sadakatle yerine getirmiş olursa olsun, tek umudu Allah’ın merhametine bağlıydı.

Allah’ın bir bakiyesinin olacağı son gün olaylarından ne anladığımıza dayanarak (bkz. Vahiy 12:17), Nuh’un öyküsünden bakiyenin bir parçası olmak için hazırlanmamıza yardım edecek neler öğrenebiliriz? Hangi şekillerde, her gün, o zaman geldiğinde nerede olacağımızı etkileyebilecek kararlar veriyoruz?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa* 1. Cilt 43–53 sayfaları arasındaki “Dünya Suyu Mahvolduğu Zaman” ve “Tufandan Sonra Yeni Bir Başlangıç” bölümlerini oku.

“Bir doğa olayı olan gökkuşağı, Allah’ın dünyayı bir daha tufan ile mahvetmeyeceği sözü için uygun bir simgeydi. Tufandan sonra yeryüzündeki iklim koşulları tümüyle değişmişti. Dünyanın büyük bölümünde eskiden toprakları nemlendiren cömert çiyin yerini artık yağmurlar almıştı ve yağmur her başladığında insanların korkularını bastırmak için bir şey ihtiyacı vardı. Manevi zihin bu doğa olayında Allah’ın Kendisini açığa çıkardığını görecektir (*bkz. Romalılar 1:20*). Bu sebeple iman eden için gökkuşağı yağmurun büyük bir yıkım değil bereket getireceğinin kanıtıdır.” —*The SDA Bible Commentary [Yedinci Gün Adventist Kutsal Kitap Şerhi]*, 1. Cilt, s. 265.

TARTIŞMA SORULARI:

❶ “O günlerde dünya kaynıyordu, insanlar çoğalıyordu, yeryüzü vahşi bir boğa gibi böğürüyordu ve yüce tanrı bu gürültü yüzünden uyandı. Enlil onun uyandığını duydu ve meclisteki tanrılara şöyle dedi ‘insanların gürültüsü tahammül edilemez boyutta ve kargaşa yüzünden artık uyku uyumak mümkün değil’ Bu sebeple tanrılar insanlığını yok etmeye karar verdiler.”—*Gılgamış destanındaki Tufan öyküsü bölümü*. Tufanın bu öyküdeki sebebini Kutsal Kitap’ta yazan sebepler ile karşılaştır.

❷ Nuh insanları Allah’ın yaklaşan hükmü ile ilgili uyararak yetinmemişti. Onun yaptığı uyarının amacı insanların kurtarılmaya muhtaç olduklarının farkına varmalarını sağlamaktı. Kurtuluşa dair gerçekler neden genel anlamda pek tutulmaz? İnsanların, Allah’ın onların kurtuluşu için tasarladıklarını kabul etmelerine engel olan nedenleri sayın. *Bkz. Yubanna 3:19; Yubanna 7:47, 48; Yubanna 12:42, 43; Yakup 4:4.*

ÖZET: Bu haftanın dersinde, Allah’ın Nuh ile yaptığı antlaşmaların Kutsal Kitap’ta açık bir şekilde ele alınan ilk antlaşmalar olduklarını gördük. Bu antlaşmalar O’nun insan ailesine lütufkâr bir ilgi duyduğunu ve onlarla kurtarıcı bir ilişki içine girmek istediğini ortaya koyuyor. Allah Nuh ile antlaşmasını yeniden tesis etmiştir. Nuh’u o dönem yaygın olan sapıklığa karşı koruyan ve sonunda kendisini ve ailesini yıkıcı tufan hükmünden kurtaran, onun Allah’a olan bağlılığıydı.

“Bulutlar arasındaki bu simge [gökkuşağı] herkesin inancını doğrulamak ve Allah’a güven duymalarını sağlamak için vardır çünkü o ilahî merhametin ve insanlığa karşı iyiliğin bir işaretidir; Allah her ne kadar yeryüzünü Tufan ile mahvetmesine yol açacak kadar öfkelenirilmiş olsa da, O’nun merhameti hâlâ yeryüzünü kuşatmaktadır”—Ellen G. White, *The Story of Redemption [Kurtuluş Öyküsü]*, s. 71.

Misyon İçin Yapıldı (Meksika)

Yazan: Andrew McChesney, Adventist Topluluğu

Gustavo Taracena bir pastör değildir ancak kilise kurma konusunda tutkusuna sahiptir. Meksikalı bir telekomünikasyon şirketinin 58 yaşındaki emekli müşteri hizmetleri temsilcisi Gustavo, Meksika'nın Villahermosa şehrinin eteklerinde küçük bir topluluk olan La Huasteca'da bulunan ikinci bir küçük kilise on yılda tam teşekküllü bir kilise haline geldiğinde Tanrı'ya övgüde bulundu. Ama bundan sonra ne yapacağını dan emin değildi. O ve eşi Maria Hernandez dua ettiler.

"Önümüzdeki yıl ne yapmamızı istiyorsun?" diye Tanrı'ya dua etti.

Birkaç hafta dua ettikten sonra Gustavo, bölge pastöründen şehrin dışındaki bir başka küçük topluluk olan Playas del Rosario'ya bir kilise kurmayı umduğunu öğrendi. Üç hafta boyunca dua etti ve projeyi yönetmeyi kabul etti.

Ama nerede toplanmalıydı? Bu sorun, bir kilise üyesinin Şabat Günü toplantıları için evini teklif etmesiyle çözüldü. Orada yaşamadığı için Gustavo evi serbestçe hiçbir bedel ödmeden kullanabiliyordu.

İlk Şabat günü, iki anne ve on iki çocuğu, Gustavo ve karısıyla ibadet etmek için katıldı. İlk toplantıda o kadar çok insanı görünce, Tanrı'nın projeyi bereketlediğini ve ilerleyebileceğini hissetti.

Ev kilisesinde haftalık müjdecilik toplantıları düzenledi ve çocuk sayısı yirmiyeye çıktı. Gustavo bu kadar çok çocukla Şabat Günü'nün sabahları çocuklar için özel bir Şabat Okulu ve öğleden sonraları hem çocuklar hem de yetişkinler için ibadet hizmeti vermeye karar verdi.

Her Şabat Günü düzenli katılan iki anneden birinin başı belaya girmişti. Kiraladığı evin sahibi kadının toplantılara gittiğini gördü ve kendisini ve beş çocuğunu evden çıkarmakla tehdit etti. Sahibi, "Bu toplantılara gitmeye devam edersen evden çıkman gerekecek." dedi.

Ancak o, toplantılara gitmeye devam etti ve evden çıkarıldı. Ancak cesareti kırılmadı. Kiralık yeni bir ev buldu ve ibadete devam etti.

Ev kilisesinde, ibadet edenler eski ev sahibi için dua ediyor ve aralıklı olarak oruç tutuyorlardı. Dergi dağıtımı sırasında eski ev sahibi bir Adventist dergisini aldı ve kendisi için dua istedi. Birkaç hafta sonra, bir kilise üyesinden bir tatlı ve ekmeğe aldı ve daha fazla dua istedi. Ev kilisesindekilerin arkadaşı oldu.

Bu arada Gustavo, ikinci defa müjdecilik toplantıları düzenledi. Bu kez toplantı yerinin adresi bir kilometre uzaklıkta bulunan bir Adventist kilisesiydi. Toplantılarda bir kadın ve bir erkek çocuk vaftiz edilerek kilisenin ilk meyveleri oldular. Ev kilisesi açılıştan sadece dört ay sonra ilk iki üyesine kavuşmuştu.

Gustavo, "İmanla, Tanrı'nın daha fazla üye getireceğine ve küçük grubumuzun tam teşekküllü bir kiliseye dönüşeceğini biliyoruz." dedi.

Meksika, Villahermosa'daki Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin Güneydoğu Hastanesinin genişletilmesine yardımcı olan üç yıl önceki On Üçüncü Şabat Sunularımız için teşekkür ederiz.

Sonsuza Dek Kalıcı Bir Antlaşma

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Mısır'dan Çıkış 3:14; Yaratılış 17:1-6; Yaratılış 41:45; Daniel 1:7; Yaratılış 15:7-18; Yaratılış 17:1-14; Vahiy 14:6, 7.

HATIRLAMA METNİ: “Antlaşmamı seninle ve soyunla kuşaklar boyunca, sonsuza dek sürdüreceğim. Senin, senden sonra da soyunun Tanrısı olacağım” (Yaratılış 17:7).

Kaç kişi çocukluğunda yaşadığı hastalığı, ya da yataklara düşüren, belki çok daha kötü sonuçlara yol açacak akciğer iltihabını belirgin biçimde hatırlıyordu? Gece yarısı ateşler içinde uykumuzdan uyandıığımızda, anne ya da babamızın gece lambasının kısık ışığının altında yatağımızın yanındaki sandalyede oturmuş olduğunu görürdük.

İşte aynı bunun gibi, tufan sonrasındaki yüzyıllarda ahlâki karanlık derinleştikçe, Allah günahın hasta ettiği dünyanın yanı başında hasta evladının başında bekleyen ebeveyn gibi oturdu. Bu sebeple, Avram'ı çağırdı ve sadık kulu aracılığıyla Kendisine dair bilgiyi emanet edeceği ve kurtarabileceği bir halk oluşturmayı tasarladı.

Buna binaen, Allah Avram ve onun soyu ile, insan ırkını günahın sonuçlarından koruyacak olan ilahi tasarımı ayrıntılı biçimde vurgulayan bir antlaşmaya vardı. Allah yarattığı dünyayı, böylesine muhtaç haldeyken sahihsiz bırakmaya-caktı. Bu hafta daha da fazla antlaşma vadinin gelişimine bakacağız.

HAFTANIN SORULARI: Allah'ın adı nedir? Ne anlama gelir? Allah'ın Kendisini Avram'a tanıtmak için kullandığı adlar ne önem taşıyordu? Kendisini tanıtmak için hangi adları kullandı? Avram'ın adını niye İbrahim olarak değiştirdi? Adlar neden önemli? Antlaşmaya hangi şartlar ya da yükümlülükler eklenmişti?

*24 Nisan Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalış.

Yahve ve İbrahim ile Yapılan Antlaşma

“Tanrı Avram’a, ‘Bu toprakları sana miras olarak vermek için Kildaniler’in Ur Kenti’nden seni çıkaran RAB benim’ dedi” (Yaratılış 15:7).

Adlar bazen markalar gibi olabiliyorlar. Zihinlerimizde belirli niteliklerle o kadar yakından bağlantılı hale geliyorlar ki, adını duyar duymaz o özellikler aklımıza geliveriyor. Örneğin şu adları duyduğunuzda zihninizde hangi özellikler beliriyor: Albert Einstein, Martin Luther King Jr., Gandhi ya da Dorcas? Bu kişilerden her biri belirli nitelikler ve ideallerle bağlantılıdır.

Kutsal Kitap’ın yazıldığı dönemlerde Yakın Doğu’daki halklar adların taşıdıkları anlamlara çok önem verirdi. “İbraniler her zaman bir adın ya onu taşıyan kişinin kişisel niteliklerini, ya o adı veren kişinin düşünce ve duygularını, ya da adın verildiği dönemdeki mevcut koşulları işaret ettiğini düşünürlerdi.”—*The SDA Bible Commentary [Yedinci Gün Adventist Kutsal Kitap Şerhi]*, 1. Cilt s. 523.

Allah Avram ile bir antlaşma ilişkisi içine ilk girdiğinde, kendisini atalara YHWH adı ile tanıttı (Yeni Çeviri ve Kitab-ı Mukaddes’te RAB diye tercüme edilip büyük harflerle yazılmıştır [Yaratılış 15:7] ve okunuşu Yahova şeklindedir). Yani Yaratılış 15: 7 ayeti aslında şöyle okunur, “. . . seni çıkaran YHWH benim”

YHWH adı, Eski Ahit’te 6828 yerde geçiyor olmasına rağmen bir anlamda muammadır. Bu ad, *hayah*, yani ‘olmak’ fiilinden türemiş gibi görünüyor, eğer öyleyse “Sonsuz Olan”, “Var Olan”, “Kendiliğinden Var Olan”, “Kendine Yeter Olan” ya da “Sonsuza Kadar Yaşayan” anlamlarına geliyor olabilir. Bu ad ile vurgulanıyor görünen ilahi sıfatlar kendiliğinden var olmak ve imanlık ile ilgili. Bu ifadeler Rabb’in yaşayan Tanrı olduğunu, kâfirlerin inandığı, kendilerine tapanların hayal dünyaları dışında var olmayan tanrıların aksine, yaşamın kaynağı olduğunu işaret ediyorlar.

Allah, Mısır’dan Çıkış 3:14 ayetinde Bizzat Yahve adının anlamını açıklıyor—“Ben Ben’im”. Buradaki anlam bir yandan Allah’ın koşulsuz varlığını ifade etmekle birlikte, aynı zamanda O’nun geçmişe, bugüne ve geleceğe egemen olduğunu da vurguluyor.

Yahve aynı zamanda Allah’ın şahsi adıdır. Yahve’nin Avram’ı Ur’dan çıkartan Kişi olarak tanımlanması, Yaratılış 12:1–3 ayetlerinde Allah’ın onunla yaptığı antlaşmaya atıfta bulunuyor. Allah, adının Avram tarafından bilinmesini istiyor çünkü ad O’nun kimliğinin unsurlarını, şahsi doğasını ve karakterini açıklıyor. Bu bilgiye sahip olarak O’nun vaatlerine güven duymayı öğrenebiliriz (Mezmurlar 9:10, Mezmurlar 91:14).

Yahve adını düşündüğünde ya da duyduğunda, aklına ilk olarak hangi özellikler ya da nitelikler geliyor? Sevgi, iyilik ve ilgi mi yoksa korku, katilik ve disiplin mi? Peki İsa adını düşündüğünde aklına ilk gelen düşünceler neler?

‘El Shaddai

“Avram doksan dokuz yaşındayken Rab ona görünerek, ‘Ben Her Şeye Gücü Yeten Tanrım’ dedi, ‘Benim yolunda yürü, kusursuz ol’ ” (Yaratılış 17:1).

Yahve daha önce de birkaç kere İbrahim’e görünmüştü (Yaratılış 12:1, 7; Yaratılış 13:14; Yaratılış 15:1, 7, 18). Yukarıdaki ayette Yahve yeniden Avram’a görünüyor (“Rab ona göründü”) ve Kendisini, “Her Şeye Gücü Yeten Tanrı” diye tanıtıyor—Bu ad sadece Yaratılış ve Eyüp kitapçıklarında geçmektedir. “Her Şeye Gücü Yeten Tanrı,” ‘El Shaddai adı, Samiler arasında Allah için kullanılan temel ad olan ‘El sözcüğü ile başlıyor. Shaddai sözcüğünün tam anlamı kesin olarak bilinmiyor olsa da, “Her Şeye Gücü Yeten” en uygun tercüme gibi görünür. (Yeşaya 13:6 ve Yoel 1:15 ile karşılaştır.) Bu adın kullanılmış olmasının önemli sebebi, Allah’ın gücü ve kudreti ile insanın zayıflığı ve kırılabilirliği arasındaki tezadı ortaya koymak gibi görünür.

Yaratılış 17:1–6 ayetlerini oku. Allah o anda neden Avram’a Kendi güç ve Kudretini bildirmek istemiş olabilir? Allah, Avram’ın bu güç ve kudrete güven duymasını gerektirecek ne söylüyordu? Özellikle altıncı ayete bak.

Yaratılış 17:1–6 ayetlerinin kelimesi kelimesine tercümesi şöyle olurdu, “Yehova Avram’a göründü ve şöyle dedi, ‘Ben ‘El—Shaddai; Benimle yürü ve kusursuz ol; antlaşmam seninle aramızda olacak ve seni fazlasıyla çoğaltacağım. . . . Ve sen çok sayıda ulusun babası olacaksın. . . . Ve seni fazlasıyla verimli kılacağım.’ ” Bu aynı ad, İshak’ın ‘El-Shaddai seni kutsasın, verimli kulsın, soyunu çoğaltsın dediği, Yaratılış 28:3 ayetinde de geçiyor.

‘El-Shaddai’nin benzer bir vaadi de Yaratılış 35:11, Yaratılış 43:14 ve Yaratılış 49:25 ayetlerinde geçiyor. Bu ayetlerdeki ifadeler Allah’ın gösterdiği cömertliği ortaya koymaktadır: ‘El, güç ve yetki Tanrısı ve Shaddai, tükenmez zenginliğin Tanrısı. O, bu zenginliği iman ve itaatle isteyenlere bağışlamak istiyor.

Gülün adı gül olmasaydı da aynı güzellikte kokacaktı denir, yani ismin bir önemi yoktur anlamında. Fakat eğer Rabb’in adı “Narin Tanrı” ya da “Zayıf Tanrı” olsa idi, ne kadar güven içinde hisseder, ne kadar umutlanırdın? Bugünün ayetine bak. “Her Şeye Gücü Yeten Tanrı” adını yukarıdaki adlarla değiştir. Rab Kendisini bize bu şekilde sunmuş olsaydı, O’na olan güvenin ve imanın ne şekilde değişiklik gösterirdi? Aynı zamanda ‘El-Shaddai adı bize ne şekilde güven veriyor?

Avram'dan İbrahim'e (Yaratılış 17:4, 5)

Allah'ın adları ruhsal ve ilahi açıdan önem taşıyor olsa da konu sadece Allah ile sınırlı değildi. O dönem Yakın Doğu'da insanların taşıdıkları adlar bugün bizde çoğunlukla olduğu gibi kimliği belirlemenin anlam taşımayan araçları değillerdi. Bugün bir kız çocuğuna Meryem ya da Suzan ismini vermek arasında bir fark yok. Fakat o dönemde, Samilerde insanların isimlerine manevi anlamlar yükleniyordu. Sami dilindeki tüm isimler bir anlam taşıyordu ve genellikle ebeveynlerin bir dileğini ya da minnettarlığını gösteren bir ifade ya da kısa cümleden oluşuyordu. Örneğin Daniel "Allah hakimdir"; Yoel, "Yahve Tanrı'dır" ya da Natan "Tanrı'nın Armağanı" anlamına gelir.

Adlara çok önem verildiği için, kişinin yaşamındaki ve vaziyetindeki köklü değişiklikleri belirtmek için genellikle adları değiştirilirdi.

Aşağıdaki ayetleri incele. Bu ayetlerde hangi koşullar belirtiliyor ve bu koşullar altında adlar neden değiştirildi?

1. *Yaratılış 32:28*

---

2. *Yaratılış 41:45*

---

3. *Daniel 1:7*

Günümüz düşüncesinde bile bir kişiye hitap edilen adın önemini anlamak zor değil. Bunun bazen göz önünde olmayan, zaman zaman da bariz etkileri var. Bir kişi sürekli olarak "ahmak" ya da "çirkin" diye çağrılıyorsa ve eğer bu lakaplar her zaman ve çok sayıda kişi tarafından kullanılıyorsa, er ya da geç bu isimler o kişilerin kendilerini nasıl gördüklerine etki edecektir. Aynı şekilde, insanlara belirli isimler vererek ya da isimlerini değiştirerek, kendilerini nasıl gördüklerini ve bu sayede de davranışlarını etkilemek mümkün görünüyor.

Böyle düşününce, Allah'ın Avram'ın adını niye İbrahim olarak değiştirdiğini anlamak zor değil. Avram, "Baba yüceltilmiştir" anlamına gelir; Allah onu "Çok kişinin babası" anlamına gelen İbrahim olarak değiştirdi. Allah'ın "Seni çok verimli kılacağım. Soyundan uluslar doğacak, krallar çıkacak" (*Yaratılış 17:6*) dediği antlaşma vaadi düşünüldüğünde, isim değişikliği daha da anlam kazanıyor. Belki de Allah İbrahim'in antlaşma vadedine güvenmesini sağlamak için onun adını değiştirmişti. Sonuçta o 99 yaşında ve kendisi gibi yaşlı olduğu için çocuk sahibi olamayacak bir kadınla evliydi. Kısacası, Allah bunu İbrahim'in kendisine vaat edilenlere karşı duyduğu güveni artırmak için yapmıştı.

Antlaşmanın Aşamaları (Yaratılış 12:1, 2)

Bu iki ayette Allah'ın Avram'a bildirdiği antlaşma vaatlerinden ilki (toplamda üç vaat mevcut) açıklanıyor. Allah Avram'a yaklaştı, ona bir emir verdi ve daha sonra da ona bir vaatte bulundu. Ona *yaklaşması*, Allah'ın özel lütuf antlaşması için ilk önemli şahıs olarak Avram'ı seçtiğini ifade ediyor. *Emrin* içeriği ise Allah'a bütünüyle güven duyulup duyulmadığının sınanmasıdır (*İbraniler 11:8*). *Vaat* (Yaratılış 12:1-3, 7), her ne kadar özellikle Avram'ın soyuna yönelik olsa da, nihai olarak tüm insan ırkını kapsayan bir vaattir (Yaratılış 12:3, Galatyalılar 3:6-9).

Allah'ın Avram ile yaptığı antlaşmanın ikinci aşaması Yaratılış 15:7-18 ayetlerinde açıklanmıştır. Hangi ayetlerde ilk aşamada da gördüğümüz aynı adımları görüyoruz?

Allah'ın insana yaklaşması? Hangi ayetler? _____

İnsanlardan itaat etmelerinin beklenmesi? Hangi ayetler? _____

İlahi vaatler? Hangi ayetler? _____

İkinci aşamanın dinsel töreninde, Rab Avram'a göründü ve hayvan leşlerinin özenle yerleştirilmiş parçaları arasında geçti. Üç hayvan da boğazlanmış, ikiye bölünmüş ve iki parçası arada boşluk bırakılarak birbiri karşısına yerleştirilmişti. Kuşlar da öldürülmüştü fakat onlar parçalanmamıştı. Antlaşmaya dahil olanların ikiye ayrılmış hayvan leşleri arasından geçmeleri gerekiyordu. Bunu yaparak üzerinde anlaşmaya varılmış olan hükümlere daimi olarak itaat edebileceklerine dair kutsal bir şekilde ant içmiş oluyorlardı.

İbrahim ile yapılan antlaşmanın üçüncü aşamasında ne olduğunu açıkla. (Bkz. Yaratılış 17:1-14.)

İbrahim adının anlamı Allah'ın tüm insanları kurtarma arzusunu vurguluyor. "Birçok ulus" ifadesinin kapsamı içine *hem* Yahudiler *hem* de diğer uluslardan olanlar girecekti. Yeni Ahit, İbrahim'in gerçek torunlarının onun imanına sahip olanlar ve vaat edilmiş olan Mesih'in erdemlerine güvenenler olduklarını defalarca açıklamıştır. (Bkz. 3:7, 29). Yani, daha İbrahim zamanında bile, Rabb'in niyeti hangi ulustan olurlarsa olsunlar kurtarabildiği kadar çok insanı kurtarmaktı. Elbette, bugün de durum farklı değil.

Vahiy 14:6, 7 ayetlerini yani ilk meleğin mesajını oku. Meleğin söylediği ile İbrahim ile yapılan antlaşmada olan arasında hangi benzerlikleri görüyorsun? Konular hangi yönlerden aynı?

Antlaşma Yüklümlükleri

“Kendisinden sonra oğullarına ve evi halkına salâh ve adalet yapmak için RABBİN yolunu tutmalarını emretsin diye, onu tanıdım; ta ki, RAB onun hakkında söylemiş olduğu şeyi İbrahimin üzerine getirsin.” (Yaratılış 18:19 KM).

Şimdiye kadar gördüğümüz gibi, antlaşma her zaman bir lütuf antlaşmasıdır. Antlaşma bizim asla kendimiz için yapamayacağımız şeyi Allah'ın bizim için yapmasıdır. İbrahim ile yapılan antlaşma da farklı değildi.

Lütufkâr Tanrı, kurtuluş tasarısını dünyaya duyurma işinde yardım etsin diye aracısı olarak İbrahim'i seçmişti. Fakat Allah'ın antlaşma vaatlerini yerine getirmesi, İbrahim'in doğru olanı yaparak O'na imanla itaat etmesine bağlıydı. İbrahim itaat etmezse, Allah onu kullanamazdı.

Yaratılış 18:19 ayeti lütuf ve yasanın ne şekilde bağlantılı olduğunu gösteriyor. Lütuf ifadesi (“onu tanıdım”) ile başlıyor ve İbrahim'in Rabb'e itaat edecek kişi olduğu ve ailesinin de itaat etmesini sağlayacağı gerçeği açıklanıyor. O halde iman ve işler, burada olması gerektiği gibi yakın bir birlik içinde görünüyor. (Bkz. Yakup 2:17.)

Fakat Yaratılış 18:19 ayetindeki ifadelere, özellikle de son ibareye dikkat edin. Burada İbrahim'in itaat etmesi ile ilgili ne söyleniyor? İtaat etmek kurtuluşun bir vasıtası olmasa da, burada itaate hangi önem veriliyor? Ayete göre, itaat olmadan antlaşma şartları yerine getirilmiş olabilir mi? Cevabını açkla.

Antlaşmadan fayda görecekt olanlar gerekli koşulları sağlamadıklarında, antlaşmanın bereketlerine sahip olunması mümkün değildi. Fakat söz konusu şartlar antlaşmanın tesis edilmesi için gerekli değildi, onların sevgin, iman ve itaatle gerçekleştirilecek karşılıklar olacaktı. Onların insan ırkı ve Allah arasındaki ilişkinin göstergesi olmaları gerekiyordu. İtaat, Allah'ın insanlara sunmuş olduğu antlaşma vaatlerini yerine getirmesi için bir vasıtaydı.

İtaat etmeyerek antlaşmaya uymamak, kurulmuş olan ilişkiye sadakatsizlik göstermektir. Antlaşmaya uyulmadığında, aslında kopan bahşedilme koşulları değil, yerine getirilme koşullarıdır.

Rab ile olan tecrübende, itaatin neden önemli olduğunu görebiliyor musun? Kutsal Kitap'tan ya da kendi tecrübelerinden, itaatsizliğin antlaşma vaatlerinin yerine getirilmesini imkânsız kıldığı örnekler aklına geliyor mu? Eğer varsa bu örnekler hangileridir ve daha da önemlisi, çaresi nedir?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa* 1. Cilt 61–64 sayfaları arasındaki “İbrahim, Bütün İnananların Babası” ve *Elçilerin İşleri* 171–182 sayfaları arasındaki “Yahudiler ve Uluslar” bölümlerini oku.

Allah’ın Nuh ile yaptığı antlaşmanın belirtisi gökkuşağıdır. Allah’ın İbrahim ile yaptığı antlaşmanın belirtisinin ne olduğunu öğrenmek için Yaratılış 17:10 ayetini oku. Sünnet öngörülmüştü ve bunun sebepleri şunlardı “(1) İbrahim’in soyunu Uluslar’dan ayırmak (Efesliler 2:11), (2) Yehova’nın antlaşmasının anısını ebedileştirmek (Yaratılış 17:11), (3) ahlaki saflığın geliştirilmesini teşvik etmek (Yasa’nın Tekrarı 10:16), (4) imanla doğruluğu temsil etmek (Romalılar 4:11), (5) yüreğin sünnet edilmesini simgelemek (Rom. 2:29) ve (6) Hristiyan töreni vaftizi önceden göstermek (Koloseliler 2:11, 12).” —*The SDA Bible Commentary [Yedinci Gün Adventist Kutsal Kitap Şerhi]*, 1. Cilt, s. 322, 323.

Gökkuşağı dünyanın sonuna kadar Allah’ın vaadinin bir belirtisi olarak kalmaya devam edecek fakat sünnet kalmayacak. Elçi Pavlus’a göre, sünnet İbrahim’in Allah’a iman etmesi sayesinde sahip olduğu doğruluğun bir işareti olarak ona verilmişti (*Romalılar 4:11*). Fakat yüzyıllar içinde, sünnet yasaya itaat etmenin bir işareti olarak anlaşılır oldu. Yeni Ahit dönemine gelindiğinde sünnet önemini yitirmişti. Aslında gerekli olan, itaatle dolu dönüşmüş bir yaşama götüren İsa Mesih’e iman etmektir. Galatyalılar 5:6; Galatyalılar 6:15 ve 1. Korintliler 7:18, 19 ayetlerini oku.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ İman ile işler arasındaki ilişki hakkında konuşun. Biri olmadan öteki olabilir mi? Eğer oluyorsa neden?
- ❷ “Pek çok kişi halen İbrahim’in denendiği gibi denenmektedir. Allah’ın gökten doğrudan konuşan sesini duymazlar, ancak O onları sözünün öğretisiyle ve takdir ettiği olaylarla çağırılmaktadır. Zenginlik ve şeref vaat eden bir kariyeri terk etmeleri, kendilerine uygun ve kârlı ortaklıkları bırakmaları ve akrabalarından ayrılarak yalnızca bir özveri, zorluk ve fedakârlık yolu olarak görünen yere girmeleri istenebilir. Allah’ın onlara vereceği bir iş vardır; fakat kolay yaşam ve arkadaşlarla akrabaların etkisi bunu yerine getirmek için gereken özelliklerin gelişimini engelleyecektir. Allah onları insanî etkilerden ve destekten uzaklaşmaya çağırır ve Kendi yardımına ihtiyaç hissetmeye, Kendisini onlara açıklayabilmesi için yalnızca O’na dayanmaya yönlendirir. Tanrı’nın çağırısı geldiğinde değerli planları ve alışıldık ilişkileri terk etmeye hazır olan kimdir?”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 126, 127. Günümüzde bu çağrıya kulak veren bildiğiniz örnekler hakkında konuşun.

ÖZET: Allah İbrahim’i Kendisi ile özel bir ilişkisi olsun diye çağırmıştı. O ilişki kurtuluş tasarısını dünyaya açıklayacaktı.

Tanrı'nın Her Zaman Bir Yolu Vardır (Filipinler) David

Yazan: Andrew McChesney, Adventist Topluluğu

David, acılı bir dava mücalesinde işini en iyi arkadaşına kaptırana kadar Tanrı'yı hiç umursamamıştı. Tüm umutları kaybolmuş gibiydi. Filipinler'deki Yedinci Gün Adventistleri üniversitesinde teoloji okumaya karar verdi.

Zengin bir ailede büyüyen David'in bir yönetici olma gibi bir arzusu yoktu. O sadece Tanrı'yı daha iyi anlamak istiyordu. David, seküler olan memleketinden Filipinler'e taşındı. Adventist Topluluğu, David'i tam adıyla bize söylemiyor veya kişisel güvenliği için başka ayrıntılar vermiyor.

Aylarca ilahiyat derslerinden sonra, David, eğitiminin gerekliliğinin bir parçası olarak, bir ay süren yerel bir müjdecilik kampanyasına katıldığında hâlâ bir geleceği olup olmadığını merak ediyordu. Akşamları vaaz verdi ve katılımcılarla bire bir konuştu. Bir öğretmen ona yıllarca vaftiz edilmeye hasretlik çektiğini ancak Hristiyan olursa kocasının onu öldüreceğinden korktuğunu söyledi. Kadının isteği üzerine kadın Pastör David ile Kutsal Kitap'ı çalışmaya başladı. Sonunda vaftiz edildi.

Daha sonra David, "Kocanın seni öldüreceğinden korkmuyor musun?" diye sordu. Kadın, "Beni öldürebilir" diye yanıtladı. "Ama yine de vaftiz edilmek istedim."

David, kadının ölümün karşısındaki imanını görünce hayrete düştü. Hiç böyle bir iman görmemişti.

Kocasını onu öldürmedi.

David ayrıca her gece gelen ve vaftiz edilmek isteyen bir çocukla arkadaş oldu. David, izin istemek için çocuğun evine gitti. Ancak başka bir Hristiyan mezhebine mensup olan ebeveynler onu geri çevirdi. David birçok kez ziyaret etti. Ancak ebeveynler buna izin vermedi.

Altı ay sonra Adventist bir pastör, olağandışı bir hikaye anlatmak için David'i üniversitede bulmaya çalıştı. Bir Şabat gününde dört kişilik bir aile kilisesine geldi ve vaftiz edilmek istedi. Anne babaya, oğluna ve kızına Kutsal Kitap hakkındaki bilgileri hakkında sorular sordu ve kilisenin inançlarını anladıklarını gördü. Ama Kutsal Kitap'ı nasıl bu kadar iyi bildiklerini anlayamadı. Hiçbir yerel kilise üyesi aileyi tanııyordu ve hiç kimse onlara Kutsal Kitap dersleri vermemişti.

Sonunda pastör, "Adventist Kilisesi'nden nasıl haberdar oldunuz?" diye sordu.

Baba, "İlçemizde altı ay önce Müjdecilik toplantıları yapıldı" dedi. "Vaftiz edilmek isteyen oğlumuz hakkında konuşmak için defalarca evimize bir yabancı geldi. Vaftiz edilmesine şiddetle karşı çıktık. Ancak altı aylık bir değerlendirmeden sonra tüm ailemiz kiliseye katılmaya karar verdi."

David kulaklarına inanmadı. Her şey umutsuz görünse bile, Tanrı'nın her zaman bir yolu olduğunu fark etti. Yüreğini İsa'ya verdi ve pastör oldu.

"Hayatım bir yolculuk oldu" dedi. "Tanrı'ya güvenmeyi ve O'nun için çalışmayı öğrendim."

Vaat Edilen Çocuklar

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yaratılış 15:1-3, Yeşaya 25:8, 1.Korintliler 2:9, Vahiy 22:1-5, 1.Petrus 2:9, Yaratılış 11:4, Yaratılış 12:2.*

HATIRLAMA METNİ: “İşte ben, dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim” (*Matta 28:20*).

Baba ve on yaşındaki kızı deniz kıyısında tatil yapıyorlardı. Bir gün yüzmek için denize girdiler ve her ikisi de iyi birer yüzücü olmalarına rağmen kıydan uzak bir noktada birbirlerinden uzaklaştılar. Dalgayla derine doğru çekildiklerinin farkına varan baba, kızına doğru bağıarak şunları söyledi: ‘Mary ben yardım çağırarak için kıyıya yüzüyorum. Eğer yorulursan sırt üstü dön. Bu şekilde bütün gün suyun yüzeyinde kalabilirsin. Seni almak için geri döneceğim.’

“Çok geçmeden suyun yüzeyinde küçük kızı arayan çok sayıda yüzücü ve bot belirivermişti. Kıyıda yüzlerce kişi olanları duymuş, endişe içinde haber bekliyorlardı. Kızı dört saat sonra bulabildiler, kıydan çok uzaktaydı fakat sakın bir şekilde sırt üstü yüzüyordu ve pek korkmuş gibi de değildi. Cankurtaran botları değerli yolcularıyla karaya vardıklarında, insanlar onları alkışlar ve gözyaşlarıyla karşıladılar fakat çocuk durumu çok sakın karşılıyordu. Onların bu davranışlarını saçma buluyor gibi görünüyordu. Şöyle dedi, ‘Babam sırt üstü yatarsam bütün gün suyun yüzeyinde kalabileceğimi ve beni almak için geri geleceğini söylemişti, ben de sırt üstü yüzdüm ve suyun yüzeyinde kaldım çünkü onun geri geleceğini biliyordum’ ”— H. M. S. Richards, “When Jesus Comes Back [İsa Geri Döndüğünde],” *Voice of Prophecy News [Peygamberlik Sesi]*, Mart 1949, s. 5.

HAFTANIN SORULARI: Rab neden Kendisinden Avram’ın kalkanı diye bahsediyor? “Yeryüzündeki tüm halklar” ne şekilde Avram aracılığıyla bereketlenecekti? Tüm antlaşma vaatlerinin en büyüğü hangisidir?

*1 Mayıs Sebti Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalış.

Senin Kalkanın

“Bundan sonra RAB bir görümde Avram’a ‘Korkma , Avram’ diye seslendi, ‘Senin kalkanın benim. Ödülün çok büyük olacak’” (*Yaratılış 15:1*).

Yaratılış 15:1-3 ayetlerini oku. Bu ayetlerin verildiği günlerdeki koşulları düşün. Rabb’in Avram’a söylediği ilk şey neden “Korkma” olmuştur? Avram neden korkacaktı?

Burada özellikle ilginç olan Rabb’in Avram’a “*senin kalkanın Benim*” demiş olmasıdır. Burada şahıs zamirinin kullanılmış olması ilişkinin şahsi doğasını göstermektedir. Allah onunla birebir ilişki kuracaktı, hepimizle kurduğu ilişki biçimi budur.

Kutsal Kitap’ta ilk defa burada Allah’tan “kalkan” diye bahsedilmektedir ve Allah’ın Bizzat Kendisini ortaya koymak için bu sözcüğü kullandığı tek örnek bu ayettir. Kutsal Kitap yazarlarının Allah’tan bahsederken bu sözcüğü kullandığı başka ayetler mevcuttur (*Yasa’nın Tekrarı 33:29, Mezmurlar 18:30, Mezmurlar 84:11, Mezmurlar 144:2*).

Allah’ın Kendisini birinin kalkanı olarak tanımlaması ne anlama geliyor? Bu, o dönem Avram için bugün bizim için karşılığı olmayan bir anlam ifade ediyor muydu? Bu vaadi kendimiz için talep edebilir miyiz? Bu, hiçbir fiziksel zarara uğranılmayacağı anlamına mı geliyor? Allah hangi şekillerde bir kalkan olur? Bu simgeden ne anlıyorsun?

“Mesih bizimle üstünkörü bir şekilde ilgilenmemektedir, O’nun ilgisi bir annenin çocuğuna duyduğu ilgiden bile daha güçlüdür. . . . Kurtarıcımız bizi insan bedeninde sıkıntı ve acı çekerek, aşağılanmaya, suçlanmaya, istismara, alaya, dışlanmaya ve ölüme maruz kalarak satın aldı. O, Allah’ın titreyen çocuğu olan seni gözetiyor. Seni Kendi koruması altında güvende tutacak . . . Bizim insan doğasındaki zayıflığımız göksel Baba’ya ulaşmamıza engel olmayacak zira O [Mesih] bizim adımıza aracılık etmek üzere öldü.”—Ellen G. White, *Sons and Daughters of God [Allah’ın Oğulları ve Kızları]*, s. 77.

Rolando Her açıdan Rabb’in sadık bir takipçisiydi. Birden, beklenmedik şekilde hayatını kaybetti. Onun kalkanı olan Allah’a ne olmuştu? Yoksa Allah’ın bizim kalkanımız olduğu düşüncesini başka türlü mü anlamalıyız? Açıklayınız. Allah bizim için her zaman neye karşı kalkan olacağını vaat etmektedir? (Bkz. 1.Korintliler 10:13.)

Mesih Vaadi: 1. Bölüm

“Yeryüzündeki bütün halklar sen ve soyun aracılığıyla kutsanacak” (Yaratılış 28:14).

“Eğer Mesih’e aitseniz, İbrahim’in soyundansınız, vaade göre de mirasçısınız” (Galatyalılar 3:29).

Rab İbrahim’e çok defa yeryüzündeki tüm ulusların onun soyu aracılığıyla kutsanacağını söylemişti (ayrıca bkz. Yaratılış 12:3, Yaratılış 18:18, Yaratılış 22:18). Bu harika vaat defalarca tekrarlanıyor çünkü tüm vaatler içerisinde en önemli olan, en kalıcı olan, tüm diğer vaatleri değerli kılan bu vaattir. Bir anlamda, bu Yahudi ulusunun yükselişinin vaadidir. Rab, Yahudi ulusu aracılığıyla “yeryüzündeki tüm halklara” gerçek Tanrı ve O’nun kurtuluş tasarısını öğretmek istiyordu. Fakat bu vaadin bütünüyle tamamlanması ancak İbrahim’in soyundan gelen İsa Mesih’le, “yeryüzünün tüm halklarının” günahlarının bedelini çarımha Ödeyen ile gerçekleşmiştir.

Tufandan sonra yapılan antlaşmanın vaadini hatırla (Rabb’in dünyayı bir daha tufan ile yok etmeyeceğine dair vaadi.) İsa’daki kurtuluş vaadi olmasa, nihai anlamda bunun ne yararı olurdu? Mesih’te bulunan sonsuz yaşam vaadi olmasa, Allah’ın vaatlerinden herhangi birinin sonuçta ne faydası olurdu?

“Yeryüzünün tüm halklarının” İsa aracılığıyla İbrahim’de kutsanması düşüncesinden ne anlıyorsun? Bu ne anlama geliyor?

Dünyanın Kurtarıcısı antlaşma vaadinin Allah’ın vaatleri içerisinde en önemlisi olduğuna şüphe yok. Kurtarıcının Kendisi antlaşmanın yükümlülüklerinin yerine getirilmesi ve tüm diğer vaatlerin gerçekleştirilmesi için *aracı* oluyor Yahudi ya da Uluslardan olsun fark etmeksizin, O’nunla birlik olan herkes İbrahim’in gerçek ailesi ve vaadin mirasçısı sayılıyor (Galatyalılar 3:8, 9, 27–29). Buradaki kötülüğün, acının ve ıstırabın bir daha asla ortaya çıkmayacağı günahsız bir dünyada sonsuz yaşam vaadidir. Bundan daha iyi bir vaat olabilir mi?

Günah ve ıstırabın olmadığı bir dünyada sonsuz yaşam vaadini bizim için bu kadar çekici kılan nedir? Bunun özlemini çekiyor olmamızın sebebi, aslında onun için yaratılmış olmamız ve onu isteyerek aslında doğamız açısından temel olan bir şeyi istiyor olmamız olabilir mi?

Mesih Vaadi: 2. Bölüm

“Mutlu olmak için çok uzak bir ülkeye, hatta kendimizin dışına ulaşmamız gereklidir.”—Thomas Browne.

1600'lü yıllarda yazılmış olan bu cümleye bak. Aynı fikirde misin yoksa karşıt mı? Bu cümleyi 1. Selanikliler 4:16–18 ve Vahiy 3:12 ayetlerini göz önünde bulundurarak bir daha oku.

Augustine, insanın içinde bulunduğu koşullara dair şöyle yazmıştı: “Yaşadığımız bu hayat (o kadar büyük kötülüklerle doludur ki ona hayat demeye bin şahit lazım) ta en başından beri ölümlü insan ırkının suçlu bir ırk olduğu gerçeğine tanıklık ediyor. Öncelikle, tüm yanlışlığın kaynağı olan ve didinmeden, gözyaşı dökmeden, korkmadan kimsenin kurtulmadığı, karanlık bir havuzda Âdem’in çocuklarını yutan korkunç boyutlardaki cehaleti düşünün. Daha sonra, beyhude ve zehirli oldukları bilinen ve pek çok kalp kırıklığına, soruna, kedere ve korkuya yol açan bir sürü şeye karşı olan düşkünlüğümüzü aklınızda tutun. Düzensizlikteki, kavgada ve savaşlardaki hastalıklı sevinci; sahtekârlığı, hırsızlığı, soygunu; hainliği ve gururu, kıskançlığı ve hırsı, cinayet ve katli, gaddarlık ve acımasızlığı, yasa tanımazlık ve şehveti; ahlâksız fuhuş ve zinanın tüm utanmaz tutkularını, enstet ilişkiyi ve doğal olmayan günahları, tecavüzü ve bahsetmekten imtina edeceğiniz sayısız pislği; dine karşı işlenen küfür ve sapkınlık günahlarını, yalancı yere şahitliği; komşularımıza yaptığımız haksızlıkları, iftira ve aldatmayı, söylediğimiz yalanları ve kişilere ya da mülklere verdiğimiz zararları; mahkemelerin adaletsizliğini ve sayısız diğer perişanlığı; dünyayı kasıp kavurmasına rağmen dikkatleri çekmeyi başaramayan salgın hastalıkları düşünün.”—Augustine of Hippo, *City of God*, Gerald G. Walsh, 22. Cilt, 22. bölüm, s. 519.

Augustine’in bunları yazmasının üzerinden on beş yüzyıl geçmiş olmasına rağmen, sözleri günümüzün pek çok şehri için geçerliliğini koruyor. İnsanlık adına pek bir şey değişmedi, bu sebeple insanlar bir kurtuluş arıyorlar.

Şükürler olsun ki, şu an içinde bulunduğumuz duruma rağmen, İsa Mesih’in yaşamı, ölümü, dirilişi ve başkâhnlık hizmeti aracılığıyla Allah’ın bizim için yaptıkları sayesinde geleceğimiz parlak. İbrahim’e bildirilen antlaşma vaaadinin mutlak şekilde tamamlanması, onun soyu aracılığıyla yeryüzünün tüm halklarının kutsanması işte budur.

Augustine alıntısını oku. Kendi cümlelerinle dünyanın bugün içinde bulunduğu üzücü durumu tarif et. Aynı zamanda, Allah’ın bize İsa Mesih’te ne vaat ettiğinden bahseden Kutsal Kitap ayetlerine bak (örneğin, Yeşaya 25:8, 1.Korintliler 2:9, Vahiy 22:2–5). Bu ayetler üzerine düşün. Onları benimse. Ancak o zaman antlaşmanın ne anlama geldiğini gerçek anlamda kavrayabilirsin.

Büyük ve Güçlü Bir Ulus . . .

Allah İbrahim'e sadece yeryüzündeki tüm halkların onda kutsanacağını vaat etmedi; Rab ondan "büyük ve güçlü bir ulus" (*Yaratılış 28:18; ayrıca bkz. Yaratılış 12:2, Yaratılış 46:2*) türeyeceğini söyledi. Bu, çocuk doğurma yaşını çoktan geride bırakmış bir kadınla evli olan bir adam için önemli bir vaatti. Yani, İbrahim'in ne bir oğlu ne de torunları yokken, Allah ona hepsini birden vaat etmişti.

Fakat bu vaat İbrahim hayattayken bütünüyle tamamlanmadı. Ne İshak ne de Yakup onun gerçekleştiğini görmediler. Allah vaadi Yakup'a tekrarladı ve vaadin Mısır'da tamamlanacağı bilgisini de ekledi (*Yaratılış 46:3*), fakat Yakup da vaadin tamamlandığını görmedi. Bu vaat elbette sonunda tamamlandı.

Rab neden İbrahim'in soyundan özel bir ulus yapmak istemişti? Rabb'in istediği sadece belirli bir etnik kökene sahip başka bir ülke miydi? Bu ulusun yerine getirmesi gereken amaçlar nelerdi? Mısır'dan Çıkış 19:5, 6; Yeşaya 60:1–3 ve Yasanın Tekrarı 4:6–8 ayetlerini oku ve aşağıdaki satırlara cevabını yaz:

Kutsal Yazı'dan Allah'ın dünyanın uluslarını İsrail'in tanıklığı aracılığıyla Kendisine çekmeyi amaçladığı belli oluyor. İsrail ise O'nun bereketi altında mutlu, sağlıklı ve kutsal bir halk olacaktı. Bu ulus, Yaratıcı'nın isteğine itaat etmeye eşlik eden bereketlenmeyi gözler önüne serecekti. Yeryüzündeki kalabalıklar gerçek Tanrı'ya ibadet etmeye çekileceklerdi (*Yeşaya 56:7*). Böylelikle insanlığın dikkati İsrail'in, onların Tanrısı'nın ve aralarından çıkacak olan Mesih'in yani dünyanın Kurtarıcısı'nın üzerine çekilecekti.

"İsrailoğulları Allah'ın kendilerine ayırmış olduğu tüm bölgeye yerleşeceklerdi. Gerçek Allah'a ibadet ve hizmet etmeyi reddeden uluslar kovulmalıydılar. Ancak Allah'ın amacı, O'nun karakterinin İsrail aracılığıyla açığa vurulmasıyla insanların Kendisine çekilebilmeleriydi. Müjde daveti tüm dünyaya verilmiyordu. Kurban ibadetinin öğretileri aracılığıyla Mesih ulusların önünde yüceltilmeliydi ve O'na bakan herkes yaşamalıydı." —Ellen G. White, *Christ's Object Lessons [Mesih'in Örnek Dersleri]*, s. 290.

Rabb'in İsrail aracılığıyla yapmak istediği ile bizim kilisemiz aracılığıyla yapmak istediğimiz arasında benzerlikler görüyor musun? Eğer görürörsen bu benzerlikler nelerdir? 1. Petrus 2:9 ayetini oku.

“Sana Ün Kazandıracağım”

“Seni büyük bir ulus yapacağım, Seni kutsayacak, sana ün kazandıracağım, Bereket kaynağı olacaksın” (Yaratılış 12:2).

Yaratılış 12:2 ayetinde Allah Avram'ın adını büyük edeceğini, yani ona ün kazandıracağını vaat ediyor. Rab, ne kadar itaatkâr ve sadık olursa olsun bir günahkâr için neden bunu yapmak istemişti? “Büyük” ada sahip olmayı kim hak eder? (Bkz. Romalılar 4:1–5, Yakup 2:21–24.) Allah Avram'a onun şahsi yararı için mi büyüklük bahsetti yoksa bu başka bir şeyi mi temsil ediyordu? Açıklayınız.

Yaratılış 11:4 ayetini Yaratılış 12:2 ile karşılaştır. İki arasındaki önemli fark nedir? Hangi yönlerden biri “işlerle kurtuluşu” temsil ederken, diğeri “imanla kurtuluşu” temsil ediyor?

Kurtuluş tasarısı her ne kadar Mesih'in bizim için yaptığı işe dayanıyor olsa da, Allah'ın lütfunu alan bizler yine de hâlâ işin içindeyiz. Bizim de bir işlevimiz var; özgür irademiz burada önem kazanıyor. Çağların oyunu, Mesih ve Şeytan arasındaki mücadele hâlâ bizde ve bizim çevremizde gerçekleşiyor. İnsanlık da melekler de çatışmada bize ne olduğunu izliyorlar (1.Korintliler 4:9). Bu sebeple, kim olduğumuz, ne söylediğimiz, ne yaptığımız kendi mevcut dünyamız dışında da önemsiz değil. Bunların, bir anlamda evrenin tümüne yansıyan çıkarımları var. Sözlerimizle, davranışlarımızla ve hatta tutumumuzla, bizim için çok şey yapmış olan Rabb'in yüceltilmesine yardımcı olabiliriz ya da O'na ve O'nun adına utanç verebiliriz. Yani, Rab İbrahim'e ona ün kazandıracağını söylediğinde, elbette kastettiği genelde anlaşıldığı manasıyla ünlü olmak değildi. Bir ismi Allah'ın gözünde ünlü yapan karakter, iman, itaat, alçakgönüllülük, diğer insanlara karşı sevgi beslemek gibi nitelikler dünyada genellikle saygı görsen de birini ünlü yapan unsurlar olmaktan çok uzak olan özelliklerdir.

Günümüz dünyasında “ün sahibi” olan aktörlere, siyasetçilere, sanatçılara, zenginlere bir bak. Bu insanlarda onları ünlü yapan ne var? Bunu İbrahim'in büyüklüğüyle karşılaştır. Bu karşılaştırma dünyadaki büyüklük kavramının ne kadar saptırılmış olduğuna dair bize ne anlatıyor? Bu dünyasal tutum bizim büyüklük algımızı ne kadar etkiliyor?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa* 1. Cilt 65–79 sayfaları arasındaki “İbrahim, Kenan’da İyi Bir Komşu” ve “İshak’ın Sunusu: İmanın Denenmesi” bölümlerini oku.

“Böylelikle İbrahim’in karşısına çıkarılan kolay bir sınama değildi, ondan küçük bir kurban istenmiyordu . . . Ancak o çağrıya uymakta tereddüt etmedi. Vaat edilen toprakla ilgili hiç bir soru sormadı . . . Allah istemişti, kulu da itaat etmeliydi; onun için yeryüzündeki en mutlu yer, Allah’ın onu götüreceği yeri.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 126.

Avram Kenan ülkesine girdiğinde, Rab ona göründü ve onun soyuna verilecek olan bu topraklarda onun ikamet edeceğini söyledi (*Yaratılış 12:7*). Allah bu vaadi birçok defa tekrarladı (*bkz. Yaratılış 13:14, 15, 17; Yaratılış 15:13, 16, 18; Yaratılış 17:8; Yaratılış 28:13, 15; Yaratılış 35:12*). Rab, dört yüz yıl sonra, vaadin tamamlanması için (*Yaratılış 15:13, 16*), Musa’ya İsrail’i Mısır’dan çıkartacağını ve süt ve bal akan bir ülkeye götüreceğini bildirdi (*Mısır’dan Çıkış 3:8, 17; Mısır’dan Çıkış 6:8*). Allah aynı vaadi Yeşu’ya da bildirdi (*Yeşu 1:3*) ve bu vaat Davut zamanında tamamen olmasa da kısmen tamamlandı (*Yaratılış 15:15–21; 2.Samuel 8:1–14; 1.Krallar 4:21, 1.Taribler 19:1–19*).

İbraniler 11:9, 10, 13–16 ayetlerini oku. Bu ayetler, İbrahim ve diğer imanlı ataların Kenan’ı bir simge ya da Allah’ın kurtarılan halkının nihai değişmez yuvası olarak gördüklerini açıkça belirtiyor. Günahın olduğu yerde, kalıcı yuva mümkün değildir. Yaşam, “kisa süre görünen, sonra yitip giden buğu gibi” kısa sürüyor (*Yakup 4:14*). İbrahim’in ruhsal torunları olarak biz de çok iyi bilmiyoruz ki, “burada kalıcı bir kentimiz yoktur, biz gelecekteki kenti özlüyoruz” (*İbraniler 13:14*). Şimdiki değişim ve çürüme dünyasında bizi istikrarlı tutan, Mesih’le olan gelecekteki yaşamın kesinliğidir.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Allah’ın yeni yeryüzü vaadinin senin kişisel Hristiyan deneyimine etkisi ne olmalıdır? (*Matta 5:5; 2.Korintliler 4:17, 18; Vahiy 21:9, 10; Vahiy 22:17 ayetlerini karşılaştır.*)
- ❷ “Gerçek büyüklük, Allah’ın emirlerine uyma ve O’nun ilahi gayesi ile işbirliği yapmanın sonucu olarak ortaya çıkmalıdır.”— *The SDA Bible Commentary [Yedinci Gün Adventist Kutsal Kitap Şerhi]*, 1. Cilt s. 293. Bu ifadenin ne anlama geldiğini tartışın.

ÖZET: Vaatler! İmanlılar için ne kadar da değerliler! Peki vaatler yerine gelecek mi? İmanın cevabı: Evet.

Tanrı'ya Ya da Bilime Güvenmek (Kolombiya)

Yazan: Andrew McChesney, Adventist Topluluğu

Doktor, ultrason görüntülerini Dr. Hernando Díaz'a gösterdi.

"Sen bir doktorsun" dedi. "İşte ultrasonun sonucu. Kürtaj yap."

Hernando'nun hamile karısı Erica ağladı. Ultrason görüntüleri bebeklerinin, böbrek yetmezliği, anormal uzuvlar ve geniş ölçüde ayrılmış göz hastalığı ile birlikte olmak üzere sıra dışı bir yüz görünümü ile az rastlanan bir durum olan Potter Sendromuna yakalandığını gösteriyordu.

Bir doktor olarak Hernando, doktorun dediklerine hak verdi. Ama bir Hristiyan olarak ne yapacağını bilmiyordu. 32 haftalık hamilelik sürecinin sona ermesi durumunda bebek yaşamayacaktı. Ancak eğer biraz daha beklerlerse belki bir umut olabilirdi. Bilime mi yoksa Tanrı'ya mı güvenmelilerdi? "Son sözü Tanrı söyleyecek" dedi.

"Komplikasyonlar hamileliği tehlikeye attı ve doktor Erica'nın hayatını kurtarmak için sezaryen doğum yapması gerektiğini söyledi. Hernando ve Erica dua etti. Kilisedeki cemaat de onlar için dua etti. Aile ve hastane personeli kürtaj kararına karşı çıktığı için Erica'ya sitem etti.

Sezaryen doğumundan iki gün önce, başka bir ultrason sonucu hiçbir şeyin değişmediğini gösterdi. O gece Erica bir rüya gördü. Beşikte oynayan bir erkek bebek gördü ve kocasına "Oğlunu al. Tanrı'nın bir armağanıdır. Ona Samuel David adını vereceksin. Onu Tanrı'nın Sözlere göre yetiştir" dedi.

Erica ve Hernando, rüyayı bebeğin hayatta kalabileceğinin bir işareti olarak saydı. İlk defa çocuk bezi ve diğer bebek malzemelerini satın aldılar. Ancak ertesi gün en kötü haberi alacaklardı. Doktor sezaryen yapacağını, göbek bağı kesceğini ve bebeğin dakikalar içinde öleceğini açıkladı.

Sezaryen doğum genellikle 20 ila 30 dakika sürer. Hernando bekleme odasında 30 dakika bekledi bir haber yok... 40 dakika... 50 dakika bekledi ancak hiçbir haber yoktu. Bir saat geçtikten sonra endişelenmeye başlamıştı. Aniden çığlık sesleri duydu. Karısı değildi. Onların bebekleri de değildi. Doktor ve hemşirelerin şaşkınlıkla çığlık atmalarının sesiydi bu. Özürlü doğacak bir bebek bekliyorlardı ancak bunun yerine mükemmel bir erkek bebek buldular.

"Bu imkansız!" doktor haykırdı. "Bu bir mucize!"

Ebeveynler, Samuel David'i Tanrı'nın Sözlere göre yetiştirmeye karar verdiler ve bugün, onları ve diğer insanları İsa'ya yönlendirdiği için Tanrı'ya teşekkür ediyorlar. Çocuğun böbrek sorunları için tıbbi tedavi ararken, Yedinci Gün Adventist Kilisesi hakkında bilgi edindi ve kiliseye katıldı. Hernando bugün Kolombiya'nın Medellin şehrindeki Kolombiya Adventist Üniversitesi kampüsündeki Adventist Tıp Fakültesi'nde doktor olarak çalışıyor. Samuel, 8 yaşında sağlıklı bir çocuk. 60 yaşında olan Hernando, "Neredeyse herkes bize karşı olsa da Tanrı'ya güvenmeye karar verdik" dedi. "Tanrı'nın yöntemi bizim yöntemlerimize benzemez ve O'nun düşünceleri bizim düşüncelerimiz gibi değildir" dedi. Pek çok insan Samuel'in hikayesini dinledikten sonra İsa Mesih'i tanımaya can attılar. "

Bu çeyreğin On Üçüncü Sebt Sunuları, Kolombiya Adventist Üniversitesi'nde bir müjde-cilik eğitim merkezi açılmasına yardımcı olacak.

İbrahim'in Soyu

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Hezekiel 16:8; Yasa'nın Tekrarı 28:1, 15; Yeremya 11:8; Yaradılış 6:5; Yubanna 10:27, 28; Galatyalılar 3:26–29; Romahlılar 4:16, 17.*

HATIRLAMA METNİ: “Ama siz seçilmiş soy, Kral'ın kâhinleri, kutsal ulus, Tanrı'nın öz halkısınız. Sizi karanlıktan şaşılası ışığına çağıran Tanrı'nın erdemlerini duyurmak için seçildiniz” (1. Petrus 2:9).

“**K**üçük kasabadaki saatçinin vitrininde bulunan saat bir gün saat dokuza çeyrek kala durdu. Kasaba halkının pek çoğu zamanı bu saate bakarak öğreniyordu. O sabah, iş adamları ve kadınları saatçinin vitrinine baktıklarına saatin 8:45 olduğunu gördüler; okula giden çocuklar aylıklık edecek daha çok zamanları olduğunu düşünerek sevindiler. Bir dükkanın vitrinindeki saat durduğu için, o sabah kasabadaki pek çok kişi geç kaldı.”—C. L. Paddock, *God's Minutes [Allah'ın Dakikaları]*, s. 244, uyarlama.

Eski İsrail'in başarısızlığını ne kadar da doğru açıklayan bir örnek. Rab İsrail'i “ulusların ortasına” (*Hezekiel 5:5*)—üç kıtayı birleştiren stratejik bir köprü olan topraklara yerleştirmişti. Onların, dünyanın ruhsal “saati” olmaları gerekiyordu.

Fakat İsrail bir anlamda saatçinin vitrinindeki saat gibi duruverdi. Fakat bu bütünüyle bir başarısızlık değildi; çünkü o zaman da günümüzde olduğu gibi Allah'ın sadık bir bakıyesi vardı. Bu haftaki dersimiz, günümüz de dahil her çağdaki Allah'ın gerçek İsrail'inin kimliği ve işlevine odaklanıyor.

HAFTANIN SORULARI: Allah İsrail'e hangi antlaşma vaatlerinde bulundu? Bu vaatlerin getirdiği koşullar nelerdi? Ulus bu vaatlere ne kadar iyi uyabildi? İtaatsizlik gösterdiklerinde ne oldu?

*8 Mayıs Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalış.

“Bütün Halkların Arasından...”

“Siz Tanrınız RAB için kutsal bir halksınız. Tanrınız RAB, öz halkı olmanız için, yeryüzündeki bütün halkların arasından sizi seçti” (Yasa'nın Tekrarı 7:6).

Rabb'in İbrani halkını yeryüzündeki öz temsilcileri olsunlar diye seçmiş olduğuna şüphe yok. Yukarıdaki ayette “öz” diye tercüme edilen *segulah* sözcüğü, “değerli varlık” ya da “şahsi hazine” anlamlarına da gelebilir. Unutulmaması gereken önemli nokta, bu seçimin tümüyle Allah tarafından, O'nun lütfunun bir ifadesi olarak yapılmış olmasıdır. İsrail halkında bu lütfu hak etmelerini sağlayan bir şey yoktu. Olamazdı da çünkü lütf hak edilmeden sahip olunan bir şeydir.

Hezekiel 16:8 ayetini oku. Bu ayet Rabb'in İsrail'i seçmesini açıklamaya ne şekilde yardımcı oluyor?

“Yahve neden İsrail'i seçmişti? Bu bilinmiyordu. İsrail büyük bir kültür ya da saygınlığa sahip olmayan, küçük bir toplumdur. Böyle bir seçimi hak etmelerini sağlayacak kişisel niteliklere sahip değillerdi. Seçim yalnızca Allah'ın işiydi . . . Bu seçimin nihai sebebi, ilahi sevgi gizeminde yatmaktadır. Fakat Allah'ın İsrail'i *sevdiği* ve onu *seçtiği* ve böylelikle atalara olan vaadini onurlandırdığı bir gerçek. . . . İsrail, Yahve'nin ona duyduğu sevgi sayesinde seçilmişti. Yahve'nin bir güç gösterisi ile Mısır'daki kölelikten kurtarılmıştı. İsrail halkı bu önemli gerçekleri kavraya, aslında kutsal ve özel olarak kıymet verilen bir halk olduğunun farkına varırdı. Bu sebeple, böylesine onurlu bir mevkiden vazgeçmeye az da olsa meyil etmeleri son derece ayıptı.”—J. A. Thompson, *Deuteronomy [Yasa'nın Tekrarı]*, s. 130, 131.

İlahi tasarıya göre, İsraililerin hem asil hem de rahip bir ırk olmaları gerekiyordu. Kötülükle dolu dünyada, onlar ahlâki ve manevi krallar olacaktı çünkü onların günahın dünyasında egemenlik sürmeleri gerekiyordu (*Vahiy 20:6*). Rahipler olarak, dua ile, övgü ile, kurban ile Rabb'e yaklaşmaları gerekiyordu. Allah ile putperestler arasındaki araçlar olarak, öğretmenler, vaizler, peygamberler olarak hizmet etmeleri ve kutsal yaşamın örnekleri, gerçek dinin göksel savunucuları olmaları gerekiyordu.

Bugünün dersinin ayetinde geçen, Rabb “yeryüzündeki bütün halkların arasından sizi seçti” ifadesine bak. Kutsal Yazı boyunca tekrar edilen, alçakgönüllülüğün erdemi ve gururdaki tehlike ile ilgili onca öğretiyi göz önünde bulundurursan, sence bu ayet ne anlama geliyor? Onlar hangi yönden diğer halklardan “üstünlerdi”? Bu düşünceni bir kilise olarak kendimize de mal etmeli miyiz? Evet ise, nasıl?

Toprak Anlaşması (Yaratılış 35:12)

Allah'ın halkı olan İsrail'e bir toprak verileceği vaadi ilk olarak İbrahim'e bildirilmiş, daha sonra ise İshak ve Yakup'a tekrarlanmıştır. Yusuf'un ölüm döşeginde söyledikleri bu vaadin tekrarıydı (*Yaratılış 50:24*). Fakat Allah İbrahim'e onun soyunun topraklara sahip olması için "dört yüz yıl" geçeceğini bildirmişti (*Yaratılış 15:13, 16*). Vaadin gerçekleşmesi Musa ve Yeşu'nun döneminde başladı. Musa şu ilahi emri tekrarladı: "Bu toprakları size verdim. Gidin... toprakları mülk edinin (*Yasa'nın Tekrarı 1:8*).

Yasa'nın Tekrarı 28:1, 15 ayetlerini oku. Bu sözler ile ima edilen nedir? Kısacası, topraklar onlara antlaşmanın bir parçası olarak verilecekti. Antlaşmaların yükümlülükleri olur. İsrail'in üzerine düşen yükümlülükler nelerdi?

Yasa'nın Tekrarı kitabı 28. bölümün ilk parçası, eğer Allah'ın isteğine uyarlar ise İsrail'in sahip olacağı bereketlerin üzerinde duruyor. Kalan kısmı ise uymazlarsa başlarına gelecek olan lanetlerden bahsediyor. Bu lanetlere, "bütünüyle olmasa da, büyük ölçüde günaha kendi kötü mahsullerini geliştirecek faaliyet alanı sağlanması sebep olmuştur. . . . 'Kendi benliğine eken, benlikten ölüm biçecektir' (Gal. 6:8). Kendi haline bırakıldığında deniz seviyesine ulaşmaya kadar durmayan su akıntısı gibi; kendi haline bırakıldığında bozulana kadar çalışmaya devam eden saat gibi; büyümesine izin verildiğinde her şekilde meyvesini veren bir ağaç gibi, günahın da aradığı bir seviye, izleyeceği bir yol, olgunlaştıracağı bir meyve vardır ve 'onların sonu ölümdür' (Rom. 6:21)." — *The Pulpit Commentary: Deuteronomy [Yasa'nın Tekrarı Vaiz Kürsüsü Tefsiri]*, H. D. M. Spence ve Joseph S. Exell, 3. Cilt, s. 439.

Toprakla ilgili tüm vaatlere rağmen, bu vaatler koşulsuz değildi. Onlar bir antlaşmanın parçasıydılar. İsrail bu kazançlı anlaşmada üzerine düşeni yerine getirmeliydi, eğer getirmezse vaatler hükümsüz kılınabilirdi. Rab pek çok defa eğer itaatsizlik ederlerse toprağın ellerinden alınacağını açıkça belirtmişti. Levililer 26:27–33 ayetlerini oku. Rab sözlerinde bundan daha açık olamazdı.

Biz Hristiyanlar olarak vaat edilmiş olan gök ve yenilenmiş yeryüzü topraklarına sahip olmayı ipe çekiyoruz. Aynı, yeryüzündeki toprakların İbranilere vaat edilmiş olması gibi, onlar da bize vaat edildi. Fakat arada bir fark var, biz oraya gittiğimiz zaman, onu kaybetme gibi bir olasılığımız yok (*Daniel 7:18*). Öte yandan, oraya gitmemiz için bazı şartların yerine getirilmesi gerekiyor. Özellikle de yalnızca imanla kurtuluş bağlamında, bu şartlardan ne anlıyorsun?

İsrail ve Antlaşma

“Fakat dinlemediler, ve kulak asmadılar, ve hepsi kötü yüreklerinin inatçılığında yürüdüler; ben de bu ahdin bütün sözlerini onların üzerine getirdim, o ahdi ki, yapsınlar diye emrettim, fakat yapmadılar” (Yeremya 11:8 KM).

Yukarıdaki ayete bak. Rab, “bu ahdin bütün sözlerini” onların üzerine getirdiğini söylüyor. *Fakat, kötü bir şeyden bahsediyor!* Biz her ne kadar antlaşmanın bize sadece iyi şeyler sunduğunu düşünmeye meyilli olsak da, madalyonun bir de öteki yüzü var. Bu ilke Nuh ile görülmüştü. Allah Nuh’a harika bir şey, yıkımdan korunma teklif etmişti fakat Allah’ın lütfunun bereketlerine sahip olmak için Nuh’un itaat etmesi gerekiyordu. Eğer etmezse, antlaşmanın öteki yüzü hayata geçecekti.

Yukarıdaki ayeti tufan öncesi dünya ile ilgili olan Yaratılış 6:5 ayeti ile karşılaştır. Hangi benzerlikler mevcut? Bu ayetler düşüncelerimizi denetim altında tutmamızın bizim için önemine dair ne söylüyorlar?

Maalesef, İsrail ulusunun tarihi büyük ölçüde sapkınlık, arkasından ilahi yargılar, sonra tövbe ve bir süre itaat döngüsünün dışına çıkmıyordu. Sadece Davut ve Süleyman’ın yönetimi altında buldukları dönemde vaat edilen toprakları bütünüyle denetimleri altında tutabildiler.

Yeremya’nın İsrail’in sapkınlığı ile ilgili şu sözlerine bir bakın. “ ‘Diyelim ki, bir adam karısını boşar, kadın da onu bırakıp başka biriyle evlenir. Adam bir daha o kadına döner mi? Bu davranış ülkeyi büsbütün kirletmez mi? Oysa sen pek çok oynaşla fahişelik ettin, yine bana mı dönmek istiyorsun?’ diyor RAB . . . Ama bir kadın kocasına nasıl ihanet ederse, Sen de bana öyle ihanet ettin, ey İsrail halkı!’ Böyle diyor RAB” (Yeremya 3:1, 20).

Bu, daha önce değindiğimiz bir konuyu tekrar gündeme getiriyor: Allah’ın bizimle istediği antlaşma, kendileri için en iyi olanın peşindeki iş insanları arasında yapılan mesafeli anlaşmaların çok ötesinde. Antlaşma ilişkisi evlilik kadar ciddi ve kutsal bir bağlılıktır, bu sebeple Rab bu betimlemeye başvurmuştur.

Vurgulanmak istenen, İsrail’in sapkınlığının sebebi itaatsizlik değil, Rab ile olan kişisel ilişkinin kopmasıdır. İtaatsizliğe ve nihayetinde cezalandırılmalarına yol açan bu kopuştu.

Bu kişisel, ilişki ile ilgili unsur Hristiyan yaşamında neden çok önemli? Allah ile olan ilişkimiz doğru olmadığında, neden günah ve itaatsizliğe düşmeye bu kadar yatkın oluyoruz? Şu soruyu soran kişiye ne cevap verirsin: “Allah ile nasıl derin, sevgi dolu bir ilişki geliştirebiliriz?”

Bakiye

İsrail'in tekrarlanan sapkınlık, ilahi yargı ve tövbe döngüsüne rağmen, bu ayetlerde hangi umut bulunmaktadır?

Yeşaya 4:3 _____

Mika 4:6, 7 _____

Sefanya 3:12, 13 _____

Allah'ın eski İsrail için tasarladıkları itaatsizlik yüzünden bozulmuş olsa da, onlara hiçbir zaman tümüyle ket vurulmadı. Yabani otların arasında hâlâ büyüyen birkaç çiçek vardı. Eski Ahit peygamberlerinden pek çoğu, Allah'ın hoş bir çiçek demeti gibi Kendisine seçeceği bu sadık bakiyeden bahsediler.

Allah'ın sadık bir bakiye yaratmasındaki ve korumasındaki amaç İsrail tarihi boyunca olduğu gibidir: onları Uluslar arasında yüceliğini ilan etsinler diye ilahi olarak atanmış araçları olarak kullanmak (*bkz. Yeşaya 66:19*). Bu vesile ile diğerleri de "Her Şeye Egemen RAB olan Kral'a tapınmak" (*Zekeriya 14:16*) için imanlılara katılacaklardı. Yani, durum ne kadar kötü bir hale dönüşmüş olursa olsun, Allah'ın seçilmiş halkı içindeki sapkınlığa rağmen, O'nun her zaman çağrılmışlığını ve seçilmişliğini kökleştiren imanlı insanları olmuştur (*2.Petrus 1:10*). Kısacası, ulusun bir bütün olarak başarısızlıkları ne olursa olsun, hâlâ antlaşmadan üzerlerine düşeni ellerinden geldiğince yerine getir-meye çalışan kişiler vardı (*örneğin bkz. 1. Krallar 19:14-18*). Ve her ne kadar onlar da ulusları ile birlikte acı çekmiş olsalar da (sürgün gibi), son ve mutlak antlaşma vaadi yani sonsuz yaşam onlarıdır.

Yuhanna 10:27, 28 ayetlerini oku. İsa burada ne söylüyor? O'nun sözle-rini ve bu sözlerdeki vaatleri eski İsrail'deki sapkınlıkla ilgili duruma uygula. Bu sözler sadık bir bakiyenin var olduğunun açıklanmasına nasıl yardımcı oluyor?

_____

_____

Genç kadın, büyük ölçüde kendi kilisesinde tanık olduğu günah, sapkınlık ve ikiyüzlülük yüzünden cesaretini kaybettiği için birkaç yıl önce Hristiyan inancını tümüyle terk etmişti. "O insanlar gerçekten Hristiyan değildiler" diyordu ve bunu her şeyden vazgeçmiş olmasına bir mazeret olarak öne sürüyordu. Bugünün dersinde gördüğümüz ilkelere dayanarak, genç kadının mazereti sence neden çok zayıf?

Manevi İsrail

Eski İsrail'in hataları ve başarısızlığı ne olmuş olursa olsun, Rab Kendisine kulluk edecek sadık bir halk yaratma tasarısından vazgeçmemiştir. Aslında Eski Ahit, Rabb'in manevi bir İsrail, yani müjdeyi tüm dünyaya vaaz etme işini sürdüren imanlılar, Yahudiler ve Uluslar'dan oluşan sadık bir topluluk yaratacağı zamanı dört gözle bekliyordu. İlk kiliseye hoş geldiniz.

Galatyalılar 3:16-29 ayetlerini oku.

1. 29. ayette Pavlus hangi vaatten bahsediyor? _____

2. Bir kişiyi bu vaatlere mirasçı kılan anahtar unsur nedir? (*Galatyalılar 3:26*). _____

3. Pavlus, cinsiyet, ırk ve sosyal statü ayrımlarını neden yıkıyor? _____

4. "Mesih'te bir olmak" ne demektir? _____

5. Romalılar 4:16, 17 ayetlerini oku. Bu ayetler, Pavlus'un Galatyalılar 3:26–29 ayetlerinde söylediklerini anlamamıza ne şekilde yardım ediyor? _____

Mesih, İbrahim'in bir oğlu olarak, özel bir anlamda antlaşma vaatlerine mirasçı oldu. Bizler, vaftiz olarak Mesih'le akraba olmuş oluyoruz ve O'nun aracılığıyla İbrahim'e bildirilen vaatlere katılma hakkına sahip oluyoruz. Yani, Allah'ın İbrahim'e vaat ettiklerinin tümü Mesih'te bulunmaktadır ve bu vaatlerin bizim olmalarının sebebi milliyetimiz, ırkımız ya da cinsiyetimiz değil, Allah'ın iman aracılığıyla bize bahsettiği lütuftur.

"İbrahim'e ve soyuna verilecek armağan yalnızca Kenan ülkesini değil, tüm dünyayı kapsıyordu. Elçi şöyle diyor: 'İbrahim'e ya da soyuna *dünyanın mirasçısı* olma vaadi, yasa aracılığıyla değil, ama iman salâhi aracılığıyla verildi.' Romalılar 4:13. Kutsal Kitap İbrahim'e verilen vaatlerin Mesih aracılığıyla gerçekleşmesi gerektiğini açıkça öğretmektedir . . . [İmanlılar] 'çürümez, lekesiz, solmaz bir mirasa' [1. Petrus 1:4] yani günahın lânetinden arındırılmış olan yeryüzüne varistirler." —Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 170. Bu vaat, kutsallar yeni yeryüzünde Mesih ile birlikte sonsuza kadar yaşadıkları zaman bütünüyle tamamlanmış olacaktır (*Daniel 7:27*).

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa* 2. Cilt 220–227 sayfaları arasındaki “İmansızlar için Umut” ve 416–426 sayfaları arasındaki “İsrail Evi” bölümlerini oku.

“Milliyet, ırk veya sınıftan kaynaklanan hiçbir ayırım, Allah tarafından tanınmaz. O, tüm insanlığın Yaratıcısı’dır. Tüm insanlar yaratılıştan dolayı bir ailedir ve tümü kurtuluş yoluyla birdir. Mesih, her bir canın Allah’a serbestçe ulaşabilmesi için tüm bölünme duvarlarını yıkmaya ve tapınağın tüm bölümlerini açmaya geldi. O’nun sevgisi öyle geniş, öyle derin, öyle doludur ki, her yere işler. Şeytanın aldatmacalarıyla kandırılanların üzerinden onun etkisini kaldırır, onları Allah’ın tahtının, vaadin eseri gökkuşağıyla çevrili tahtın yakınına yerleştirir. Mesih’te Yahudi, Grek, tutsak, özgür yoktur.”—Ellen. G White, *Peygamberler ve Krallar*, s. 369, 370.

Petrus’un kilise için söylediği dört unvanı görmek için 1. Petrus 2:9, 10 ayetlerini oku. Bu unvanlardan pek çoğu, İsrail’den bahseden şu Eski Ahit ayetlerinde ifade edilmiştir: Mısır’dan Çıkış: 19:6 ve Yeşaya 43:20. Bu ayetlerin her biri kilisenin Allah ile olan ilişkisine dair neyi vurguluyor? (Örneğin, “seçilmiş halk” unvanı, Allah’ın kiliseyi seçtiğini ve onun için bir kader belirlediğini vurguluyor.)

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Eski İsrail’de rahipler Mesih’i işaret eden hayvanlar kurban ediyorlardı. Seçkin bir rahipliğin üyeleri olarak, kilise üyelerinin ne gibi “kurbanlar” vermeleri gerekiyor? (1.Petrus 2:5).
- ❷ Allah İsrail’i kutsal bir ulus olabilsin diye dünyadan ayırdı. Aynı zamanda, onlar kurtuluş gerçeklerini dünya ile paylaşacaklardı. Günümüzde aynıysa kilise için geçerlidir. Bir yandan dünyadan ayrılırken, aynı zamanda dünya ile müjdeyi paylaşacak durumda olmak nasıl mümkün olabilir? İsrail’in tecrübesi ve Mesih’in örneği bu soruyu yanıtlamamıza ne şekilde yardımcı olabilir?
- ❸ Allah eski İsrail ile her zaman bir bakiyenin varlığını sürdürmesini sağlamıştı. O dönemdeki İlyas ve bakiyeyi göz önünde bulundurun (1. Krallar 19; özellikle 18. ayete dikkat). Dünyevi insanların arasındayken Allah’a sadık kalmak, kendi kilise ailenizdeki imandan sapmış üyeler arasındayken Allah’a sadık kalmaktan neden daha kolay?

ÖZET: Allah’ın gerçek İsrail’i (Çarmıhtan önce ya da sonra), insanların O’nunla manevi bir antlaşma ilişkisi içinde olduğu, iman eden İsrail’dir. Onlar, Allah’ın kurtaran lütfunun müjdesini dünyaya ulaştıran, O’nun temsilcileri olarak işlev görürler.

Her Adımda (Kolombiya)

Yazan: Andrew McClesney, Adventist Topluluğu

Dr. Hernando Díaz çaresizdi. O bir doktordu ancak 2 yaşındaki oğlunun hastalığı nedeniyle iki yıldır çalışmıyordu. Bir eve ve işe ihtiyacı vardı.

Hernando ve ailesi, Samuel'in böbrek problemlerini tedavi edecek bir hastane bulma umuduyla kuzey Kolombiya'daki memleketlerinden ülkenin en büyük ikinci şehri olan Medellin'e taşındı. Bir yıl hastanede yaşadıkdan sonra Samuel, karısı Erica ve 11 yaşındaki oğulları Immer için kalacak yeni bir ev bulması gerekti. Hastanenin yakınlarındaki hiçbir yer uygun görünmüyordu. Dua etti ve öğrencilere oda kiralayan bir ev sahibinin evini gördü. Ondand bir oda istedi.

Ev sahibi, "Sadece bir boş odam var ve bir öğrenci çoktan kiraladı" dedi.

"Bak," dedi Hernando. "Tanrı beni buraya getirdi çünkü o odaya ihtiyacım var."

Ev sahibi ona odayı altı ay süreliğine hiçbir ücret istemeden verdi.

Bu nazik jestle Hernando, Tanrı'nın ona önderlik ettiğinden emindi.

Immer bir yıl boyunca başka bir şehirde olan akrabalarıyla yaşad ve Hernando onu hastanenin yakınındaki bir Hristiyan okuluna kaydetirmek istedi. Bir hastane ön büro görevlisi Hernando'nun arayışını işitti. "Civarlarda iyi bir Hristiyan okulu biliyorum" dedi. Yeğenim orada okudu; bir Yedinci Gün Adventist okulu. "

Hernando, Adventist Kilisesi'ne aşına değildi. Ancak okulu ziyareti onu etkiledi ve Immer derslere başladı. Okul başladıktan kısa bir süre sonra Immer, öğretmenine babasının bir doktor olduğunu ancak şu an çalışmadığını bildirdi. Öğretmen, "Ona özgeçmişini vermesini söyle, böylece onu Adventist kliniğine gönderebilirim," dedi.

Öğretmen, Kolombiya Adventist Üniversitesi kampüsündeki Adventist Tıp Fakültesi'nin bir doktor bulmakta zorlandığını biliyordu.

Immer bu durumu babasına söyledi ve Hernando özgeçmişini öğretmene verdi.

"Çalışmak istiyorum ama yapamıyorum çünkü bebeğimle ilgilenmem gerekiyor" dedi.

Öğretmen, "Endişelenmeyin," dedi. "Sadece bir ön görüşme için yine de siz bir gelin."

Klinik onu ön görüşme için aradığında Hernando esnek bir çalışma saatine ihtiyacı olduğunu ısrarla vurguladı. Ön görüşmenin yapıldığı odada işe alınmıştı. Müdür, "Programınıza göre çalışacağız." dedi ve Samuel'in evrak işlerinde yardımcı olabileceğini de ekledi.

Minnettar olan Hernando, klinik ekibine katıldı. Adventist inancıyla tanıştı ve kiliseye gitme davetini kabul etti. Tanrı'nın sevgisine dair anlayışı büyüdü. "Adventistler misafirperver, alçakgönüllü ve bana yardım ederek içtenlikle ilgilendiler" dedi. "Ailemi kiliseye getirdim."

Hernando ve ailesi Adventist Kilisesi'ne katıldı. Bugün, Samuel 8 yaşında sağlıklı bir çocuk ve Hernando, 100'den fazla hastayı ve başkalarını da kendi kişisel tanıklığıyla Mesih'e götürdüğü Adventist Tıp Fakültesi'nde tam zamanlı çalışıyor.

Hernando, Tanrı'nın ona her adımda öncülük ettiğine inanıyor. "Diğer hastaneler benimle çalışmaz" dedi. "Adventist kliniğinin beni işe alması bir mucizeydi."

Sina'daki Antlaşma

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yasa'nın Tekrarı 1:29–31; Hoşea 11:1; Vabiy 5:9; Yasa'nın Tekrarı 29:10–13; Mısır'dan Çıkış 19:5, 6; Romahlılar 6:1, 2; Vabiy 14:12; Romahlılar 10:3.*

HATIRLAMA METNİ: “Mısırlılara ne yaptığımı, sizi nasıl kartal kanatları üzerinde taşıyarak yanıma getirdiğimi gördünüz” (*Mısır'dan Çıkış 19:4*).

Altı kardeşi olan küçük oğlan çocuğu bir kaza geçirmiş ve hastaneye kaldırılmıştı. Evlerinde her şeyleri her zaman yetersizdi. Bir bardak sütün yarısından daha fazlasını hiç içmemişti. Eğer bardak doluyrsa çocuklardan ikisi tarafından paylaşıyordu ve ilk içen yarıyı geçmemek için çok dikkatli olmak zorundaydı. Çocuk hastanede tedavi altındayken hemşire ona büyük bir bardak süt getirdi. Çocuk bardağa uzun uzun baktıktan sonra, evdeki yokluğu hatırlayarak ‘Nereye kadar içmeme izin var’ diye sordu. Gözleri dolan ve boğazı düğümlenen hemşire ‘Hepsini içebilirsin çocuğum, iç hepsini’ dedi” —H. M. S. Richards, “Free Grace [Bedelsiz Lütuf],” *Voice of Prophecy News [Peygamberlik Sesi]*, Haziran 1950, s. 4.

Bu oğlan çocuğu gibi, kurtuluşun pınarlarından kana kana içmek eski İsrail'in ayrıcalığıydı ve bugün bu ayrıcalığa sahip olan biziz. İsrail'in yüzyıllar boyunca süren kölelikten ve zulümden kurtarılması müthiş bir ilahi lütuf gösterisiydi. Aynı şekilde, ilahi lütuf bizim kendi günahattan kurtuluşumuzla da ilgilenmektedir.

HAFTANIN SORULARI: Allah, İsrail ile olan ilişkisini tarif etmek için hangi simgeyi kullanıyor? Çıkış ve Sina öyküleri hangi yönlerden kişisel kurtuluş ile benzerlik gösteriyor? Sina antlaşmasında yasanın işlevi neydi?

*15 Mayıs Sebti Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalış.

Kartalın Kanatlarında

İsrailliler bir halk olarak uzun ve zor geçen yüzyıllar boyunca Mısır putpe-restliğine batmış durumdaydılar. Bu tecrübeleri elbette onların Allah'a, O'nun isteğine ve iyiliğine dair bilgilerinin azaltmıştı.

Rab onları nasıl yeniden Kendisine kazanabilirdi?

Başlangıç olarak, İsrail'e karşı duyduğu sevginin gerçek olduğunu gösterecekti ve bunu kudretli kurtarma işi ile gerçekleştirdi. Antlaşma teklifine olumlu karşılık versinler diye ulusun desteğini kazanmaya çalışacaktı. Sina'da Allah öncelikle ulusa onlar için yaptığı lütüfkâr işleri hatırlattı.

Hangi iki betimleme, Rabb'in İsrail'i Mısır'dan Sina'ya ne şekilde getirdiğini tarif ediyor?

Mısır'dan Çıkış 19:4, Yasa'nın Tekrarı 32:10–12 _____

Yasa'nın Tekrarı 1:29–31, Hoşea 11:1 _____

Bu betimlemeler Allah'ın Kendi halkına karşı olan tavrının doğası hakkında İsrail'e (ve bize) ne öğretiyor?

Bu betimlemeler, Tanrımızın bizim muhtaç durumumuzun gayet farkında olduğunu gösteriyor. Mezmurlar 103:13, 14 ayetlerini oku. Hem kartal hem de çocuğunu taşıyan anne tasvirlerinde, Allah'ın bizim iyiliğimiz ile ne kadar alakadar olduğunu hissediyoruz. Hassas, destekleyici, koruyucu, yüreklendirici, O'nun arzusu bizim bütünüyle olgunlaşmamızı sağlamaktır.

“Kartallar yavrularına olan sıra dışı bağlılıklarıyla bilinirler. Onlar da dağların zirvelerinde yaşarlar. Kartallar, yavrularına uçmayı öğretmek için onları Sina ovalarına bakan yüksek tepelere sırtlarında taşır, daha sonra da boşluğa bırakırlar. Eğer yavru henüz uçmaya hazır değilse ya da sersemlediği için uçamıyorsa, baba kartal onun üzerine doğru uçar, onu yakalar ve yukarıdaki kayalıklarda bulunan yuvalarına geri götürür. İlahi ses de ‘işte sizi de böyle Mısır'dan çıkartarak yanıma getirdim’ diyor”—George A. F. Knight, *Theology of Narration [Öykü İlahiyatı]*, s. 128.

Allah'ın bizimle ilgilenmesini, bizim birbirimizle ilgilenmemizle karşılaştır. Bizimle bu kadar ilgilenilmesi bizim de diğerlerine karşı olan ilğimizi ne şekilde etkilemeli?

Kişisel tecrübene dayanarak, Allah'ın bize karşı olan özverili ilgisini tarif eden hangi betimlemeler aklına geliyor? Kendi deneyimlerinden birkaç benzetme oluştur; bunu yaparken aynı zamanda içinde yaşadığın kültürden de yararlan. Yazdıklarını sınıfta paylaş.

Kurtuluş Model

“Onun için İsraililer’e de ki, ‘Ben Yahve’yim. Sizi Mısırlılar’ın boyunduruğundan çıkaracak, onların kölesi olmaktan kurtaracağım. Onları ağır biçimde yargılayacak ve kudretli elimle sizi özgür kılacağım. Sizi kendi halkım yapacak ve Tanrınız olacağım. O zaman sizi Mısırlılar’ın boyunduruğundan çıkaran Tanrınız Yahve’nin ben olduğumu bileceksiniz.” (Mısır’dan Çıkış 6:6, 7).

Yukarıdaki ayete bak. Bu ayetlerde antlaşma ilişkisinde Allah’ın insanlara karşı olan görevi ile ilgili hangi ilkeyi görüyoruz (Ben öznesinin gerçek ya da gizli biçimde ne kadar çok kullanılmış olduğuna dikkat et)?

Musa’nın yazılarında iki kurtarma olayı vurgulanır: İsrail’in Mısır’daki kölelikten kurtarılması ve Nuh ile ailesinin Tufan’dan kurtarılması. İki olay da kurtuluş kavramına ışık tutuyor. Fakat temel modeli oluşturan, özellikle Mısır’dan Çıkış’tır.

Allah İsrail’e (Musa aracılığıyla) “Sizi...kurtaracağım” (Mısır’dan Çıkış 6:6), dediğinde aslında tam olarak şöyle diyor, “Sizi kurtaracak aile üyesi Ben olacağım”.

“[Mısır’dan Çıkış] 6. ayette geçen *kurtarma* sözcüğü, ailenin kölelik altında olan, borçlu ya da köle durumuna düşmek üzere olan bir üyesini geri alan ya da onun için fidye ödeyen diğer bir aile üyesini işaret etmektedir. İsrail’in yeryüzünde kendisini kurtaracak bir akrabası yoktu, o halde şimdi Allah, İsrail’in akrabası olmuştu, onun aile büyüğü kurtarıcısı.”—Bernard L. Ramm, *His Way Out [O’nun Çıkış Yolu]*, s. 50.

Allah’ın köle durumdaki halkını satın alması ya da onlar için fidye ödemesinden ne anlıyorsun? Ödenmesi gereken bedel neydi? Bu, bizim değerimiz hakkında ne anlatıyor? (Bkz. Markos 10:45, 1.Timoteos 2:6, Vahiy 5:9.)

Mısır’dan Çıkış 3:8 ayetinde Allah İsrail’i kurtarmak için “indiğini” [KM] söylüyor. Buradaki fiil sıklıkla Allah’ın insanla olan ilişkisini belirtmek için kullanılan bir sözcük. Allah gökte, biz ise yeryüzündeyiz, Allah bizi ancak “inerek” kurtarabilir. İşin aslı, biz ancak İsa bizim için indiğinde, yaşadığında, acı çektiğinde, öldüğünde ve dirildiğinde kurtarılabilir olduk. “Söz insan olup aramızda yaşadı” (*Yuhanna 1:14*), Allah’ın bizi kurtarabilmek için indiğini söylemenin başka bir yoludur.

Sina'daki Antlaşma

Mısır'dan Çıkış kitabı okuyucunun dikkatini üç büyük olaya çekiyor. Daha az önemli olan diğer hadiseleri küçük tepeler olarak düşünürsek, Çıkış'ın kendisi, antlaşmanın tesis edilmesi ve tapınağın inşası olayları bu tepelerin üzerinde yükselen üç koca dağ gibidir. Bu üçü içerisinde en yüksek zirveye sahip olan da, 19. bölüm ile 24. bölüm arasını kaplayan antlaşmanın tesis edilmesi olayıdır. 19. bölüm ile 24. bölüm arasının kısa bir özeti, olayların sırasını ve birbirleriyle olan ilişkilerini gösterecektir.

Aşağıda sıralanan ayetlerin hepsine bakacak zamanınız yoksa bile, olayların gerçekleşme sırasına dikkat edin:

1. İsrail'in, Rab tarafından kurtarıldıktan sonra Sina'ya varışı ve orada konaklamaları (*Mısır'dan Çıkış 19:1, 2*).
2. Allah'ın İsrail ile bir antlaşma yapmayı teklif etmesi (*Mısır'dan Çıkış 19:3-6*).
3. İsrail'in antlaşmayı kabul etmesi (*Mısır'dan Çıkış 19:7, 8*).
4. Antlaşmanın resmen alınması için yapılan hazırlıklar (*Mısır'dan Çıkış 19:9-25*).
5. On Emir'in duyurulması (*Mısır'dan Çıkış 20:1-17*).
6. Antlaşmanın arabulucusu olarak Musa (*Mısır'dan Çıkış 20:18-21*).
7. Antlaşma ilkelerinin yüksek sesle söylenmesi (*Mısır'dan Çıkış 20:22-23:22*).
8. Antlaşmanın onaylanması (*Mısır'dan Çıkış 24:1-18*).

Bu antlaşma kurtuluş tasarısında hayati bir rol oynuyor. Bu, Kutsal Kitap'ta sıralanan dördüncü antlaşmadır (öncekiler, Adem, Nuh ve İbrahim ile yapılan antlaşmalar) ve bu antlaşmada Allah Kendisini, özellikle de tapınak töreni tesis edilirken önceleri olduğundan daha tam bir şekilde göstermiştir. Böylelikle, tapınak, O'nun İsraililer'e dünyaya açıklayacakları kurtuluş tasarısını gösterdiği vasıta olmuştur.

Rab İsrail'i Mısır'ın boyunduruğundan kurtarmış olsa da, onların kurtarma işinin sadece fiziksel boyunduruktan kurtulmaktan daha önemli bir anlamı olduğunu kavramalarını istiyordu. Onları günahahtan, mutlak kölelikten kurtarmak istiyordu ve bu, tapınak hizmetinin simge ve örneklerinde açıklandığı gibi, ancak Mesih'in kurban olmasıyla gerçekleşebilirdi. O halde, İsraililerin boyunduruktan kurtulmalarının ve yasaya sahip olmalarının üzerinden çok geçmeden tapınak hizmetini inşa etmeleri için görevlendirilmeleri şaşırtıcı değil çünkü Allah antlaşmanın gerçek anlamı ve gayesi olan kurtuluş tasarısını onlara bu hizmet ile açıklamıştı. Çünkü Rabb'in düşkün insanlığa sunduğu antlaşma bir kurtuluş antlaşması değilse hiçbir anlam ifade edemez. Bu Aden bahçesinde de böyleydi, Sina'da da.

Allah ve İsrail halkı arasında bir antlaşma olması neden gerekiyordu?
(*Bkz. 29:10-13, antlaşmanın ilişki ile ilgili yönüne dikkat.*)

Allah ve İsrail

“Şimdi sözümü dikkatle dinler, antlaşmama uyarsanız, bütün uluslar içinde öz halkım olursunuz. Çünkü yeryüzünün tümü benimdir. “Siz benim için kâhinler krallığı, kutsal ulus olacaksınız. İsraililer’e böyle söyleyeceksin” (*Mısır’dan Çıkış 19:5, 6*).

Rab bu ayetlerde İsraililer’e antlaşmasını teklif ediyor. Bir anlamda onları çağırılmış olan Rab olsa da, bu çağrı seçim hakkı verilmeden doğrudan onlara bahşedilmiş değil. İşbirliği yapmaları gerekiyordu. Mısır’dan kurtarılmaları bile onların işbirliği yapmalarıyla gerçekleşmişti: eğer Rabb’in dediğini (kapı sövelerine kan sürmek gibi) yapmamış olsalardı, kurtarılmamış olabilirdiler. Bu kadar basitti.

Yine burada da Rab onlara şöyle demiyor, “Hoşunuza gitse de gitmese de, siz benim şahsi hazinem ve bir kâhinler ulusu olacaksınız.” İşler böyle yürümüyor ve ayetler de böyle demiyor.

Yukarıda alıntı yapılan Mısır’dan Çıkış 19:5, 6 ayetlerini oku. İmanla kurtuluş bağlamında Rabb’in söylediğinden ne anlıyorsun? Oradaki Rabb’e itaat etme emri bir şekilde lütufla kurtuluş kavramını hükümsüz mü kılıyor? Şu ayetler bu sorunun cevabını anlamanda sana nasıl yardım edebilir? Romalılar 3:19-24; Romalılar 6:1, 2; Romalılar 7:7; Vahiy 14:12.

“Biz itaat ederek kurtuluşu kazanmıyoruz çünkü kurtuluş Allah’ın iman yoluyla sahip olunması gereken bedelsiz bir armağandır. İtaat işte bu imanın meyesidir.”—Ellen G. White, *Mesib’e Doğru Adımlar*, s. 61.

Rabb’in İsrail ulusu için ne yapmak istediği üzerine düşün: onları sadece Mısır boyunduruğundan kurtarmakla kalmadı aynı zamanda onları Kendi öz halkı, bir kâhinler ulusu yapmak istedi. Onları kurtarması sonucu Kendisiyle olan ilişkilerine dayanarak (hem Mısır’daki kölelikten kurtarması gibi dönemsel hem de ebedi), Rab onları eski dünyanın harikası yapacak olan bir manevi, zihinsel ve ahlâki seviyeye yükseltmek istedi. Bununla amaçlanan, müjdeyi uluslara vaaz etme işinde onları kullanmaktı. Karşılık olarak tek yapmaları gereken itaat etmekti.

Bizim Rab ile olan kişisel, birebir tecrübemiz hangi açılardan bugünün dersinde gördüğümüz ilkeyi yansıtıyor?

Vaatler, Vaatler... (Mısır'dan Çıkış 19:8)

İlk bakışta her şey yolundaymış gibi görünüyor. Rab halkını kurtarıyor, onlara antlaşma vaatlerini sunuyor, onlar da kabul ediyorlar: Rabb'in onlardan yapmalarını istediği her şeyi yapacaklar. Bu, "Gökte yapılan" bir antlaşma, ögle değil mi?

Aşağıdaki ayetleri oku. İsrail'in antlaşmaya nasıl karşılık verdiğiine dair ne söylüyorlar?

Romalılar 9:31, 32 _____

Romalılar 10:3 _____

İbraniler 4:12 _____

Allah bizden ne yapmamızı istemiş olursa olsun, O'nunla olan ilişkimiz imana dayanmalıdır. İman, işlerin üzerinde sürdüğü temeldir. İşler, ne kadar saf sebeplere dayanıyor olurlarsa olsunlar, ne kadar samimi olurlarsa olsunlar, ne kadar çok olurlarsa olsunlar kendi başlarına kutsal Tanrı'nın gözünde bizi doğru yapmazlar. İsrail'in zamanında yapmıyorlardı, bugün de yapmıyorlar.

Peki, Kutsal Kitap'ın sürekli olarak onlardan bahsediyor olmasına rağmen, neden işler bizi Allah'ın gözünde doğru yapamaz? (Bkz. *Yeşaya 53:6; Yeşaya 64:6; Romalılar:3:23.*)

Maalesef, İbrani halkı itaat etmelerinin kurtuluşun sonucu değil, kurtuluşlarının vasıtası olduğuna inanıyorlardı. İman ile gelen *Allah'ın doğruluğu* yerine, doğruluğu yasaya uymalarında arıyorlardı. Sina'daki antlaşma (her ne kadar daha ayrıntılı talimatlar ve yasa ile gelmiş olsa da), en az önceki antlaşmalar kadar bir lütuf antlaşması olarak tasarlanmıştı. Bedelsiz olarak bahşedilen bu lütuf, yürekte itaate yönlendiren bir değişim meydana getirir. Elbette, sorun onların itaat etmeleri değildi (antlaşma onların itaat etmelerini gerektiriyordu); sorun onların ortaya koyduğu "itaa" biçimiydi. Ulusun ilerleyen yıllardaki tarihinin de gösterdiği gibi, bu gerçek anlamda bir itaat değildi.

Romalılar 10:3 ayetini özellikle de son bölümü dikkatle oku. Pavlus burada hangi hususu vurguluyor? Kendi doğruluklarını oluşturmaya çalışan kişilere ne olur? Bu teşebbüs neden kaçınılmaz olarak günaha, adaletsizliğe ve isyana götürür. Kendi yaşamlarınıza bakın. Aynı şeyi yapma tehlikesiyle karşı karşıya değil miyiz?

_____

_____

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa* 1. Cilt 155–173 sayfaları arasında yer alan “İsraililer Mısır’dan Çıkıyor”, “İsrail Sıkıntılarla Karşılaşıyor” ve “Tanrı Sina Dağı’nda Yasasını Veriyor” bölümlerini oku.

“Esaret ruhu, kuralcı bir dine göre yaşamaya çalışmakla, yasanın isteklerini kendi gücümüzle yerine getirmeye çabalamakla ortaya çıkar. Ancak, Mesih İsa’ya iman yoluyla lütf antlaşması olan İbrahimî antlaşma altında toplanırsak bizler için umut vardır. İbrahim’e vaaz edilen ve umuda sahip olmasını sağlayan müjde, bugün bize vaaz edilen ve sayesinde umuda sahip olduğumuz aynı müjdedir. İbrahim gözünü, aynı zamanda bizim imanımızın Yazarı ve Bağlayıcısı olan İsa’ya dikmişti.”—Ellen G. White Yorumları, *The SDA Bible Commentary [Yedinci Gün Adventist Kutsal Kitap Şerhi]*, 6. Cilt, s. 1077.

“Mısır’daki esaretleri süresince pek çok İsraili Allah’ın yasasına ilişkin bilgiyi büyük ölçüde yitirmiş, yasanın ilkelerini putperest adetler ve geleneklerle karıştırmışlardı. Allah onları Sina Dağı’na getirdi ve orada Kendi sesiyle yasasını bildirdi.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 334.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Antlaşma ilişkisi, İsrail’in fiziksel ve ruhsal özgürlüğünü sürdürmek için ne şekilde tasarlanmıştı? (*Bkz. Levililer 26:3–13; Yasa’nın Tekrarı 28:1–15 ile karşılaştır.*)
- ❷ Mısır’dan Çıkış 19:5, 6 ayetlerini bir daha oku. Rabb’in “yeryüzünün tümü benimdir” ifadesine dikkat et. Özellikle de bu halkla bir antlaşma tesis etmeye çalıştığı bu durumda neden böyle demiş olabilir? Bizim Sebt Günü anlayışımız buraya ne şekilde uyuyor?
- ❸ Biz ancak Allah’ın lütfu aracılığıyla günahlarımızın bağışlandığını anlıyoruz. Peki Allah’ın lütfunun iman ve itaatle dolu bir hayat yaşamamızı mümkün kılmaktaki işlevinden ne anlıyoruz?

ÖZET: Allah’ın Sina’da İsrail ile yapmış olduğu antlaşma bir lütf antlaşmasıydı. Onları olağan dışı şekilde Mısır’daki köleliklerinden kurtararak lütfkâr sevgisine ve alakasına dair bolca kanıt göstermiş olan Allah, ulusu Kendisiyle, özgürlüklerini sürdürmelerini ve geliştirmelerini sağlayacak bir antlaşma yapmaya davet etti. İsraililer olumlu cevap vermiş olmasına rağmen, sevgiden kaynaklanan gerçek imana sahip değillerdi. İsrail tarihinin ileriki dönemleri, onların antlaşmanın gerçek doğasını anlamakta büyük ölçüde başarısız olduklarını ve onu yoğlaştırarak bir işlerle kurtuluş düzeni dönüştürdüklerini gösteriyor. Bizim İsrail’in başarısızlıklarını tekrarlamamamız, günahkârlara uzatılan muhteşem lütfü görmezlikten gelmememiz gerekiyor.

"Hadi Kiliseye gidelim!" (Kolombiya)

Yazan: Andrew McChesney, Adventist Topluluğu

Doktor Hernando Díaz Kolombiya'nın Medellin şehrindeki Kolombiya Adventist Üniversitesi kampüsündeki Yedinci Gün Adventist Tıp Fakültesi'nde çalışmaya başladığında ilginç bir şey oldu. Tanrı'ya şükretmekten kendini alamıyordu.

Hernando uzun zamandır bir Hristiyandı ama Tanrı'yi hiç bu kadar sevmemişti. Kimse onu doktor olarak işe almadığı sıralarda Adventist Tıp Kliniği ona, kritik bir hastalığı olan 2 yaşındaki oğlu Samuel ile yeteri kadar zaman geçirmesini sağlayan esnek bir çalışma saati sunmuştu.

İçi Tanrı sevgisiyle dolmuştu. Beraber dua etmeyi kabul eden her hastayla dua etti. Dinleyen herkese Tanrı'nın, oğlunun hayatını mucizevi bir şekilde kurtardığını ve ona klinikteki işini harika bir şekilde sağladığını söyledi. İnsanları bir zamanlar Adventist olmamalarına rağmen her Şabat Günü ibadet ettikleri üniversitenin kilisesine davet etti.

Hernando, vaftizinden sonraki bir Şabat Günü ailesini kiliseye götürürken kırmızı ışıkta durdu. Bir sokak satıcısı, geçimini sağlamak için sattığı sakız kutularıyla arabaya yaklaştı. Pencereyi indirdiğinde, sokak satıcısı sakız satma umuduyla hevesle yanına geldi. Hernando ise birden. "Hadi kiliseye gidelim!" dedi. Sakız almak istememişti.

Sokak satıcısı da tereddüt etmedi. "Hadi gidelim!" dedi.

Hernando, seyyar satıcının aksanından Venezuelalı olduğunu anlayabiliyordu. Binlerce Venezuelalı, ülkesinde yaşanan ekonomik krizin ortasında iş aramak için sınırı aşarak Kolombiya'ya geçmişti.

Hernando, üniversitenin kilisesine giderken seyyar satıcıyla kişisel tanıklığını paylaştı.

Bir sonraki Şabat Günü, Venezuelalı adam kendi ailesiyle birlikte kiliseye geldi. O ve ailesi hiçbir ibadeti kaçırmadı. Venezuelalı adam şu günlerde Adventist Tıp Kliniği'nin bulunduğu sokakta kilise üyeleri tarafından ona bağışlanan bir yemek arabasını kullanarak yemek pişiriyor ve satıyor. O ve ailesi vaftiz dersleri alıyor. Hernando, ailedeki fertlerin de kalplerini İsa'ya vererek vaftiz edilen diğer altı kişiye katılması için dua ediyor.

Hernando, insanları İsa'ya götürmenin zor olmadığını söyledi. İsa'nın önceden cinlerin ele geçirdiği adama verdiği talimatları izler: "Ama İsa adama izin vermedi. Ona, "Evine, yakınlarının yanına dön" dedi. "Rab'bin senin için neler yaptığını, sana nasıl merhamet ettiğini onlara anlat." (Markos 5:19; 2008 Yeni Çeviri).

"Kişisel tanıklığımla Tanrı'yi yüceltmekten vazgeçmedim," dedi Hernando. "Bu tanıklık birçok kalbe dokundu."

Bu çeyreğin On Üçüncü Sebt Sunuları, Kolombiya Adventist Üniversitesi'nde bir müjdecilik eğitim merkezi açılmasına yardımcı olacak.

Antlaşma Yasası

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Çıkış 19:6, Yeşaya 56:7, İbraniler 2:9, Yasa'nın Tekrarı 4:13, Yasa'nın Tekrarı 10:13, Amos 3:3, Yaratılış 18:19.

HATIRLAMA METNİ: “Tanrınız RAB’bin Tanrı olduğunu bilin. O güvenilir Tanrı’dır. Kendisini sevenlerin, buyruklarına uyanların bininci kuşağına kadar antlaşmasına bağlı kalır” (Yasa’nın Tekrarı 7:9).

23. Mezmurdaki önemli ifadelerden biri, Allah’ın bizi *nereye* yönlendirmek istediğini belirtiyor. 3. Ayette Davut şöyle diyor, “İçimi tazeler, Adı uğruna bana *doğru yollarda* öncülük eder” Allah, Kendi ahlakî doğruluğu sayesinde, bizi asla yanlış yönlendirmeyecektir. Yaşamdaki manevi yürüyüşümüzde bize güvenli patikalar gösterecektir.

Peki “doğruluğun güvenli patikaları” nelerdir? Başka bir mezmurun yazarı bu soruyu bir dua isteği ile yanıtlıyor: “*Buyrukların doğrultusunda* yol göster bana, Çünkü yolundan zevk alırım” (Mezmurlar 119:35). “Çünkü bütün buyrukların doğrudur” (Mezmurlar 119:172). Allah’ın yasaı, insan var oluşunun tehlikeli bataklığında geçen güvenli, sağlam bir patikadır.

Bu haftaki dersimizin merkezinde Allah’ın yasaı ve onun Sina’daki Antlaşmadaki yeri olacak.

HAFTANIN SORULARI: İsrail’in seçilmesi ne anlama geliyordu? İsrail’in seçilmesi ile bizim seçilmemiz arasında hangi benzerlikler var? Antlaşma açısından yasa ne kadar önemliydi? Antlaşma koşulsuz olarak mı gelir? İtaat neden antlaşma ilişkisinin bu kadar ayrılmaz bir parçası?

*22 Mayıs Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalış.

İsrail'in Seçilmesi (Yasa'nın Tekrarı 7:7)

Yahudi geleneğinde Allah'ın antlaşmayı İsrail'le yapmış olmasının sebebinin, diğer ulusların antlaşmayı kabul etmemesi olduğu öğretilirdi. Bunun doğruluğunu teyit edecek Kutsal Kitap'a dayanan herhangi bir kanıt olmasa da, bu görüş şu noktanın anlaşılmasını sağlamaya yardımcı oluyor: Rabb'in İbrani ulusunu seçmiş olmasının sebebi, onların Rabb'in bahsettiği yüksek onur ve ayrıcalığı hak ediyor olmaları değildi. Onlar, Allah'ın sevgisine layık olmalarını ya da onları halkı olarak seçmesini sağlayacak bir erdeme sahip değillerdi. İsrail toplumu, nüfusu az, köleleştirilmiş kabilelerden oluşuyordu ve hem siyasi hem de askeri yönden zayıftı. Ek olarak, toplumsal ve dini açıdan karışık, şahsiyetsiz ve etkisizlerdi. O halde, İsrail'in seçilmesindeki temel neden, Allah'ın sevgisinin ve lütfunun gizemine dayanmaktadır.

Öte yandan, bu seçilme konusunu incelerken çok dikkatli olmalıyız çünkü bu muhtemel teolojik yanlış anlaşılmalara çok açık bir konudur. Allah İsrail'i ne için seçti? Diğer herkes reddedilmek ve kayıp olmak için seçilirken İsrail kurtarılacak mıydı? Yoksa onlar kendilerine sunulana dünyaya sunacak araçlar olsunlar diye mi seçilmişlerdi? Aşağıdaki ayetler bu soruların yanıtlarını anlamamıza nasıl yardımcı oluyorlar?

Mısır'dan Çıkış 19:6 _____

Yeşaya 56:7 _____

İbraniler 2:9 _____

Yedinci Gün Adventistleri olarak bizler kendimizi, sadece kurtarılanlar olmak için değil, üç meleğin mesajı bağlamında kurtuluş mesajını dünyaya ilan etmek için Rab tarafından çağrılan İsrail'in günümüzdeki karşılığı olarak görmek istiyoruz. Kısacası, biz söyleyecek başka kimsenin söylemediği sözümüz oluğuna inanıyoruz. Temelde eski İsrail konusunda da durum buydu. İsrail'in seçilmesindeki amaç, İbrani ulusunu kurtuluş vaadini kendilerine saklayan bir çeşit seçkinler kulübüne dönüştürmek değildi. Tersine, eğer Mesih'in tüm insanlık için öldüğüne inanıyorsak (İbraniler 2:9), o zaman Rabb'in İsrail'e sunduğu kurtuluş da tüm dünyaya sunulmuştu. İsrail'in bu kurtuluşun bilinir olmasını sağlayan bir aracı olması gerekiyordu. Bizim kilisemizden de istenen aynı şeydir.

Kilisedeki kendi işlevine bak. Bizden yapmamız istenilen işin geliştirilmesine yardım etmek için ne yapabilirsin? Unutma, faal olarak yardımcı olmuyorsan, büyük ihtimalle az ya da çok yolu kapatıyorsun.

Saran Bağlar

“RAB uymanızı buyurduğu antlaşmayı, yani On Buyruk’u size açıkladı. Onları iki taş levha üstüne yazdı” (*Yasa’nın Tekrarı 4:13*).

Her ne kadar antlaşmanın her zaman bir lütuf antlaşması olduğunu, onun sadece, Allah’ın Kendisi ile kurtarıcı bir ilişki içine girenlere hak etmedikleri iyiliği bahşetmesinin bir sonucu olduğunu çok defa vurgulamış olsak da, lütuf bir itaatsizliğe hak kazanma ehliyeti değildir. Tersine, antlaşma ve yasa birlikte işlerler; onlar aslında ayrılmaz bir bütündür.

Yukarıda alıntı yapılan ayete bak. Antlaşma ve yasayı ne kadar sıkı bir şekilde birbirine bağlıyor? Yasanın antlaşma için ne kadar temel olduğunu ne şekilde gösteriyor?

Antlaşmanın ne olduğunu düşündüğünüzde, yasanın onun ayrılmaz bir parçası olduğu fikri anlam kazanıyor. Eğer antlaşmayı, diğer konularıyla birlikte bir ilişki olarak anlıyorsak, o halde bazı kuralların konulması ve sınırların belirlenmesi gereklidir. Bir evlilik, arkadaşlık ya da iş ortaklığı, özel olarak belirlenmiş ya da örtülü biçimde kabul edilmiş sınırlar ya da kurallar olmasa ne kadar uzun ömürlü olabilir? Koca, kendisine yeni bir kız arkadaş bulsa, arkadaş olanlardan biri diğerini maddi yönden sömürse ya da iş ortağı diğerine danışmadan üçüncü bir kişiyi girişimlerine dahil olmaya davet etse. Bu tür hareketler kuralların, yasaların ve ilkelerin çiğnenmesinden başka bir şey olmazdı. Böylesine kuralsız koşullar altında bu ilişkiler ne zamana kadar sürerdi? İşte bu sebeple sınırlar olmalı, kurallar koyulmalı. Ancak bunlar vasıtasıyla ilişki sürdürülebilir.

Aslında, *yasa* gibi (*Mezmurlar 78:19*), *kurallar* gibi (*Mezmurlar 50:16*), *şehadetler* gibi (*Mezmurlar 25:10 KM*), *buyruklar* gibi (*Mezmurlar 103:18*) ve [Rabb’in] *sözü* gibi (*Yasa’nın Tekrarı 33:9*) çeşitli ifadeler, antlaşma sözcüğü ile benzerdir ya da (neredeyse aynı anlamı ifade etmiyorsa) yakın ilişkilidir. “Bu antlaşmanın koşulları” (*Yeremya 11:3, 6*), besbelli Allah’ın yasının, kurallarının, şehadetlerinin ve buyruklarının sözleridir.

Allah’ın, halkı İsrail ile yaptığı antlaşma, O’nun halkı ile kurmaya çalıştığı özel ilişkinin sürdürülebilmesi için çok önemli bazı gereklilikler barındırıyordu. Günümüzde farklı mı?

Yakın bir ilişkiye sahip olduğun bir kişiyi düşün. Bu ilişkide herhangi bir kurala, kaideye ya da yasaya uymak zorunda olmadığına, tersine, istediğini yapmak konusunda sınırsız özgürlüğe sahip olduğuna inanırsan, ilişkinin ne hâle geleceğini hayal etmeye çalış. Bu kişiyi sevdiğini ve sadece bu sevginin onunla ne şekilde ilişki kuracağını belirleyeceğini söylersen bile, neden yine de kurallara ihtiyaç var? Tartışın.

Antlaşmanın İçindeki Yasa (Yasa'nın Tekrarı 10:12, 13)

Yasa denildiğinde ilk olarak aklına ne geliyor? Polis memurları, trafik cezaları, yargıçlar ve hapishane mi? Yoksa aklına kısıtlamalar, kurallar, otoriter ebeveynler ve cezalandırılma mı geliyor? Ya da belki aklına düzen, uyum ve istikrar geliyordu. Hatta belki...sevgi?

Kutsal Kitap'ta "yasa" diye tercüme edilen İbranice sözcük *torah*, "öğreti" ya da "talimat" anlamına gelmektedir. Bu tabir, ahlakî, medeni, toplumsal ya da dini fark etmez Allah'ın tüm talimatlarından bahsederken kullanılabilir. Allah'ın, hem fiziksel hem de manevi açıdan bereketli bir hayat yaşasınlar diye lütüfkâr bir şekilde halkına verdiği tüm bilgece öğütleri işaret eder. Mezmurcunun şu sözleri söylemiş olmasına şaşmamalı, "Ancak zevkini Rab'bin Yasası'ndan alır Ve gece gündüz onun üzerinde derin derin düşünür" (*Mezmurlar 1:2*).

Yasayı ya da *Tevrat'ı* (İsrail'in antlaşmasının bir parçası olan, Musa'nın kitaplarına yazılmış talimatları ve öğretileri) okurken, verilen talimatların kapsamının genişliği karşısında etkilenmemek mümkün değildir. Yasa İsrail'in yaşam tarzının her parçasına dokunuyor—tarım, sivil yönetim, toplumsal ilişkiler ve ibadet.

Sence Allah neden İsrail'e bu kadar çok talimat verdi? (Bkz. Yasa'nın Tekrarı 10:13.) Bu talimatlar hangi yönlerden onların "iyiliği içindi"?

Antlaşmanın içindeki "yasanın" işlevi, antlaşmanın insan ortağının yeni yaşamı için rehberlik sağlanmasıydı. Yasa, antlaşmanın ögesini Allah'ın isteği ile tanıstırıyor. Tam anlamıyla kavranması ise O'nun buyruklarına ve isteğinin diğer ifadelerine iman ile itaat edilerek gerçekleşiyor.

Antlaşma ilişkisinin yaşayan gerçekliği içerisinde yasanın gördüğü işlev, İsrail'in diğer ulusların yollarından gidemeyeceğini gösteriyordu. Onlar sadece doğa yasalarına, insani ihtiyaçlara, arzularına, hatta toplumsal, siyasi ve ekonomik gerekliliklere dayanarak bir yaşam sürdüremezlerdi. Onlar Allah'ın seçilmiş soyu, kâhinler krallığı ve öz halkı olmaya ancak antlaşma yapan Allah'ın yaşamın tüm alanlarına dair açıkladığı isteğine taviz vermeden itaat ederek devam edebilirlerdi.

Eski İsrail gibi, Yedinci Gün Adventistleri de, peygamberlik armağanının güncel bir tezahürü aracılığıyla Hristiyan yaşamının her safhası ile ilgili geniş kapsamlı öğütlere sahiplerdir. Bu öğütleri neden hür düşünce ve eylemin zararına değil de Allah'ın bir armağanı olarak görmeliyiz? Aynı zamanda, biz de İsraillilerin kendilerine verilen armağanlara yaptıkları gibi bu armağanı yasacı bir şeye dönüştürmekle ilgili hangi tehlikelerle karşı karşıyayız? (Bkz. Romalılar 9:32.)

Allah'ın Yasası'nın İstikrarı

Antlaşma ilişkisinin içinde Allah'ın yasaının var olması, bize Allah'ın öz doğası hakkındaki hangi gerçeği öğretiyor? (*Malaki 3:6, Yakup 1:17.*)

Allah'ın yasaı O'nun *isteğinin* sözlü ya da yazılı ifadesidir (*Mezmurlar 40:8 ile karşılaştır*). Yasa O'nun karakterinin bir açıklaması olduğu için, onun antlaşmadaki varlığı bize Allah'ın kalıcılığı ve güvenilirliğine dair güvence veriyor. Her ne kadar O'nun tedbirliliğinin sonuçlarını her seferinde fark etmesek de, O'nun güvenilir olduğunu biliriz. O'nun evreni, değişmez ahlaki ve fiziksel yasalara tabidir. Bize gerçek özgürlük ve güvenlik sağlayan bu hakikattir.

“Allah'ın kalıcılığının ve güvenilirliğinin teminatı, O'nun bir yasa Tanrı'sı olduğu gerçeğine dayanmaktadır. O'nun isteği ve yasaı bir bütündür. Allah, doğrunun doğru olmasının sebebinin onun mümkün olan en iyi ilişkiyi tarif etmesi olduğunu söylüyor. Bu sebeple, Allah'ın yasaı asla keyfi değildir ya da geçici heves ve beğenilere tabi değildir. O, evrendeki en istikrarlı şeydir.”—Walter R. Beach, *Dimensions in Salvation [Kurtuluşun Boyutları]*, s. 143.

Allah'ın yasaı bir kişiyi günahtan kurtaramıyorsa, onu niye antlaşmaya dahil etmişti? (*İpucu: bkz: Amos 3:3.*)

Bir ilişki için uzlaşma ve uyum gereklidir. Allah bu dünyanın yalnızca Yaratıcısı olmakla kalmayıp aynı zamanda ahlaki yöneticisi de olduğu için, yasa, yarattığı akıllı varlıkların O'nunla uyum içinde yaşamaları ve mutlulukları için bir gereksinimdir. O'nun isteğinin ifadesi olan yasa bu sebeple O'nun yönetiminin temel yapısını oluşturmaktadır. Yasa, kendiliğinden antlaşma düzeninin ve ilişkisin kaidesi ya da yükümlülüğüdür. Onun amacı kurtarmak değil, Allah'a karşı (1–4 arasındaki buyruklar) ve insan kardeşlerimize karşı (5–10 arasındaki buyruklar) olan ödevlerimizi tanımlamaktır. Diğer bir deyişle, yasa Allah'ın antlaşma çocuklarının iyilikleri ve mutlulukları için tasarladığı yaşam tarzını ortaya koyar. İsrail'i başka bir düşünceyi yaşam tarzı olarak benimsemekten alıkoyan oydu. Antlaşma ilişkisinin amacı ve gayesi, imanlıyı Allah'ın dönüştüren lütfu aracılığıyla O'nun isteği ve karakteri ile uyumlu hale getirmektir.

Etrafına bak. Yasasızlığın yıkıcı sonuçlarını görmüyor musun? Kendi yaşamında dahi yasaya karşı gelmenin sonucu olarak ortaya çıkan hasarın farkında değil misin? Bu hakikatler, Allah'ın yasaının iyiliğini ve neden yasanın O'nunla olan ilişkimizin önemli bir parçası olması gerektiğini doğrulamaya ne şekilde yardımcı olur?

Eğer. . .

Aşağıdaki ayetleri incele. Ortak noktaları nedir ve bu ortak nokta antlaşmanın doğası hakkında ne öğretiyor?

Yaratılış 18:19 _____

Yaratılış 26:4,5 _____

Mısır'dan Çıkış 19:5 _____

Levililer 26:3 _____

Allah, İbrahim'in sadakatle itaat etmiş olduğunu, "uyarılarıma, buyruklarıma, kurallarıma, yasalarıma bağlı kaldı" (*Yaratılış 26:5*) ifadesiyle açık biçimde kabul ediyor. Burada ima edilen, Allah'ın antlaşmadaki insan ortağından böyle bir yaşam tarzı bekliyor olmasıdır. Sina'daki antlaşmanın tam açıklaması, itaat şartlarının antlaşmanın en temel unsurlarından biri olduğunu fazlasıyla kanıtlıyor.

Mısır'dan Çıkış 19:5 ayeti açıkça şöyle diyor, "sözümü dikkatle dinler, antlaşmama uyarmanız..." Antlaşmanın koşullu olduğu tartışılmaz; lütufla bahşedilmiş olsa da, kazanılmamış olsa da, onlara verilen bir armağan olsa da, antlaşma vaatleri koşulsuz değildi. İnsanlar armağanı geri çevirebilir, lütfu inkâr edebilir, vaatlere sırtlarını dönebilirlerdi. Kurtuluş gibi antlaşma da özgür iradeyi asla yadsımaz. Rab insanları Kendisiyle kurtarıcı bir ilişki içine girmeye zorlamıyor; kimseye bir antlaşma dayatmıyor. O, özgürce antlaşmasını her kişiye sunuyor; herkes onu kabul etmeye davetlidir. Kişi antlaşmayı kabul ettikten sonra yükümlülükler gelir fakat bu antlaşma bereketlerini kazanmanın bir aracı değil, tersine antlaşma bereketlerini kazanmış olmanın bir dışavurumu olarak karşımıza çıkar. Vaatleri kazanmak için değil, o vaatler kendisinde tamamlanabileceği için, İsrail'in itaat etmesi gerekiyordu. İsrail'in itaati, Rab tarafından bereketlenmenin nasıl bir şey olduğunun bir ifadesiydi. İtaat bereketleri kazandırmaz, bereketleri sağlamak Allah'ın yükümlülüğüdür; itaat, imanın bereketinin tezahür edebileceği bir ortam yaratır.

"Tanrınız RAB'bin size buyurduğu yollarda yürüyün. Öyle ki, mülk edineceğiniz ülkede sağ kalasınız, başarılı ve uzun ömürlü olasınız." (*Yasa'nın Tekrarı 5:33*). Rab burada İsrail'e eğer itaat ederlerse bu bereketleri kazanacaklarını, bu bereketlerin insanların alacakları olduğunu mu söylüyor? Yoksa şöyle mi diyor: İtaat etmenizin sonucu bu bereketler olabilir çünkü itaat bereketleri üzerinize getirmem için Benim yolumu açar? Bu iki düşünce arasındaki fark nedir?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni* kitabından, 591–599 sayfaları arasındaki “Mücadele” bölümünü ve *Geçmişten Sonsuzluğa* 1. Cilt 201–207 sayfaları arasındaki “Mesih’in Lütfu ve Yeni Antlaşma” bölümlerini oku.

Matta 22:34–40 ayetleri, (1) Allah’ın antlaşması içinde Yasası’nın yeri ve anlamını ve (2) antlaşmanın ilişki ile anlamdaş olması kavramını daha iyi anlamamıza nasıl yardımcı olur?

“Kişinin, Mesih’in gücüyle ve lütfu aracılığıyla Allah’ın yasanının kaidelerine uymaya başlayabilmesi için, öncelikle yüreğinde sevgi olmalıdır (Romalılar 8:3, 4 ile karşılaştır). Sevgi olmadan itaat boşuna olduğu kadar imkânsızdır da. Sevginin var olduğu yerde, kişi kendiliğinden yaşantısını Allah’ın buyruklarında ifade edilmiş olan isteği ile uyumlu bir düzene sokacaktır.”—*The SDA Bible Commentary [Yedinci Gün Adventist Kutsal Kitap Şerhi]*, 5. Cilt. S. 484.

“Allah, Kendi kutsal yasanının ilkelerinde mükemmel bir hayat kanunu vermiştir; ve bu yasanın zamanın sonuna dek, en küçük bir harfi ya da noktası bile değiştirilmeden, insanoğulları üzerindeki yetkisini koruyacağını bildirmiştir. Mesih yasayı büyük ve yüce kılmaya gelmişti. Yasanın Allah sevgisinin ve insan sevgisinin geniş temeline dayandığını ve ilkelerine itaatin insanın tüm görevini meydana getirdiğini gösterdi. Kendi hayatıyla, Allah’ın yasanına itaatin örneğini sergiledi. Dağdaki Vaaz’da yasanın koşullarının nasıl görünür davranışların ötesine geçtiğini ve düşünceler ile kalpteki amaçlara önem verdiğini gösterdi.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 467, 468.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ İnsanları Allah’a çekerken neden bir sevgi ipliği, bir korku halatından daha güçlüdür?
- ❷ “Tanrın Rab’bi bütün yüreğinle, bütün canınla ve bütün aklınla seveceksin” (Matta 22:37) buyruğu neden ilk ve en büyük emirdir?
- ❸ Simone Weil şöyle yazmıştı, “Tüm ihtiyaçlar içerisinde ilki düzenlidir” (Russel Kirk, *The Roots of American Order [Amerikan Düzeninin Kökleri]*, 3. sayfada alıntı yapılmıştır). Bu haftanın dersi bağlamında, özellikle de yasa düşüncesiyle ilişkili olarak onun sözlerinden ne anlıyorsun?

ÖZET: Allah’ın yasanı Antlaşmanın ayrılmaz bir parçasıydı. Fakat o gerçek bir lütf antlaşmasıydı. Fakat lütf hiçbir zaman yasaya olan ihtiyacı hükümsüz kılmaz. Tersine, yasa, lütf alanların yaşamlarında onun gösterilmesi ve ifade edilmesi için bir vasıttır.

Açıklanamayan Hastane Ziyareti (Kolombiya)

Yazan: Andrew McChesney, Adventist Topluluğu

Hernando Díaz, Kolombiya'nın Medellin şehrindeki çalıştığı hastaneden mesaisi bittiği için çıkmıştı. Son iki saatini küçük oğlu Samuel'le geçirdi. Oğlunun kanı diyaliz makinesiyle temizleniyordu. Karısı Monica, son iki saattir çocuğunun hemodiyaliz tedavisi için bekliyordu.

Hernando bir çeşmenin yanındaki bir bankın üzerine oturdu ve cep telefonuyla bir vaazı dinlemeye başladı. Birkaç dakika sonra bir yabancı geldi ve bankta oturup oturamayacağını sordu. Hernando, cep telefonunun hoparlöründen vaazı dinlemeye devam ederek başını salladı. Yabancı kendi cep telefonu çalmaya başladı.

Yabancı, onu arayan kişiye öfkeyle, "Kendimi öldürmeye karar verdim" dedi. "İki yıldır iş bulamıyorum ve yaşamak istemiyorum artık. Beni bir arama."

Adam konuştuğu sırada yanında oturduğu Hernando'yu unutmış gibiydi. Ama telefonu kapattığında tekrardan onun varlığını fark etti. Vaaz dikkatini çekmişti.

Bu bir Hristiyan vaiz mi? diye sordu.

"Evet, öyle," dedi Hernando. "İntihar etmek istediğini duydum."

"Evet, yapmak istediğim de bu" dedi adam. Artık dayanamıyorum.

Hernando, "Benimle oturmanızın bir tesadüf olduğunu sanmıyorum" dedi. "Yardıma ihtiyacın var. Yardım etmemi ister misin?"

"Evet, olabilir" dedi.

"Ne yaparsın?"

Ben bir muhasebeciyim ve bakmaya çalıştığım ancak geçindiremediğim bir ailem var.

"Birisi size "Size yardım edebilirim, ihtiyaçlarınızı karşılayabilirim ve daha iyi bir gelecek için umut verebilirim" dese, kabul eder miydiniz?"

Adam, "Elbette!" diye karşılık verdi.

Hernando İsa hakkında konuştu ve adam yüreğini oracıkta İsa'ya verdi. Hernando, adamın özgeçmişini imanla göndermesi için onu cesaretlendirdi. Ertesi gün, Hernando aynı bankta oturdu ve onu arayan adamı gördü.

Adam "Bil bakalım ne oldu!" dedi. Birisi beni aradı ve bir iş teklif etti. Harika hissediyorum!"

Hernando Tanrı'ya övgüde bulundu ve merakla önceki gün hastanede kimi ziyaret ettiğini sordu. Adam hastanede kimseyi tanımadığını söyledi. "Dün hastaneye gelmek için dayanılmaz bir dürtü hissettim" dedi. Yanına oturdum çünkü ne yapacağımı bilmiyordum.

Medellin'deki Kolombiya Adventist Üniversitesi kampüsündeki Adventist Tıp Kliniğinde Yedinci Gün Adventist doktoru olan Hernando'nun bunun gibi birçok benzer hikayesi var. Son beş yılda 100'den fazla kişi onunla dua ettikten sonra intihar etme konusunda fikrini değiştirdi.

"Artık normal hayatlar yaşıyorlar," dedi.

Bu çeyreğin On Üçüncü Sebt Sunuları, Kolombiya Adventist Üniversitesi'nde bir müjdecilik eğitim merkezi açılmasına yardımcı olacak.

Antlaşmanın Belirtisi

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yaratılış 2:2, 3; Mısır'dan Çıkış 20:11; Mısır'dan Çıkış 16; İbraniler 4:1-4; Mısır'dan Çıkış 31:12-17; Yasa'nın Tekrarı 5:14.*

HATIRLAMA METNİ: “İsraililer, sonsuza dek sürecek bir antlaşma gereği olarak, Şabat Günü'nü kuşaklar boyu kutlamaya özen gösterecekler” (*Mısır'dan Çıkış 31:16*).

Yedinci Gün Sebt'i, ara vermeden, bir düzen içinde her hafta bizi olduğumuz ya da potansiyelini taşıdığımız var oluşa geri döndüren bir çekiş darbesi gibidir. O kadar meşgulüz ki, bir aşağı bir yukarı koşuşturup duruyoruz, para harcıyor, kazanıyor, oraya bura gidiyoruz sonra Dan!—Sebt günü geliyor ve bizi yeniden esasımıza, sonradan gelen her şeyin başlangıç noktasına bağlıyor çünkü her şeyin varlık sebebi Allah'ın onu yaratmış olmasıdır ve en başta da biz kendimiz varız.

Sebt Günü, aralıksız bir düzende ve hiç bir istisna olmaksızın ufukta bekler, yaşamlarımızın her yarığı ve çatlağından içeri girer. O, her yarığın ve her çatlağın bizi Yapan'a, bizi buraya koyan yegâne Varlık'a, “başlangıçta” göğü ve yer yüzünü yaratmış Olan'a ait olduğunu bize hatırlatır. Bu yaratma işi Hristiyan inancının inkâr edilemez temeli olmaya devam etmektedir ve Yedinci Gün Sebt'i de onun inkâr edilemez, yılmaz ve mütevazı belirtisidir.

Bu hafta, bu belirtiyi Sina'daki antlaşma bağlamında inceleyeceğiz.

HAFTANIN SORULARI: Sebt Günü'nün kökeni nerededir? Sebt Günü'nün Sina'dan önce de var olduğunu hangi deliller kanıtlamaktadır? Sebt Günü'nü bu kadar uygun bir antlaşma belirtisi yapan nedir?

*29 Mayıs Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalış.

Kökenler

“Eski Yahudi Sebt Günü” lafını ne kadar sıklıkla duyuyoruz. Aslında Kutsal Yazı Sebt Günü’nün Yahudi halkından çok daha önce de var olduğu konusunda çok açık. Onun kökeni Yaratılış haftasına dayanıyor.

Yaratılış 2:2, 3 ve Mısır’dan Çıkış 20:11 ayetlerine bak. Bu ayetler açıkça ve örtüsüz şekilde Sebt Günü’nün kaynağını nerede gösteriyorlar?

Yaratılış 2:2, 3 ayetleri “yedinci günü” Sebt Günü olarak tanımlamıyor olsa da (bu tanımlama ilk olarak Mısır’dan Çıkış 16:26, 29 ayetlerinde yapıyor), “yedinci günde istirahat etti” (*Yaratılış 2:2 KM*) ifadesiyle açıkça bu ima ediliyor. *İstirahat* sözcüğü (İbranicesi *şabat*), Sebt Günü (İbranicesi *şabbat*) ismiyle bağlantılıdır. “[Yaratılış 2:2, 3 ayetlerinde] ‘Şabat’ sözcüğü kullanılmamış fakat yazarın Allah’ın yedinci günü Sebt Günü olarak bereketlediğini ve kutsadığını ifade etmeye çalıştığı açıkça bellidir.”—G. F. Waterman, *The Zondervan Pictorial Encyclopedia of the Bible [Zondervan Resimli Kutsal Kitap Ansiklopedisi]*, 5. Cilt, s. 183. Yaratılış 2:2, 3 ayetlerinin Sebt Günü’nün ilahi kökenini ve kuruluşunu, tüm insanlık için bir bereket günü olarak öğrettiği besbelli.

Markos 2:27 ayetini oku. İsa Sebt Günü “insan” için yaratıldı derken, sadece Yahudileri değil, tüm insanlığı kast ediyor.

Allah’ın Kendisi neden yedinci günde dinlenmiş olsun? Dinlenmeye ihtiyacı mı vardı? Dinlenmesi başka hangi amaca hizmet ediyor olabilir?

Bazı yorumcular Allah’ın Yaratılış sonrasında fiziksel bir istirahata ihtiyaç duyduğunu iddia etmiş olsalar da, O’nun dinlenmesinin asıl amacı insanlık için ilahi bir Örnek oluşturmaktır. İnsan ırkı da altı gün çalışmalı ve sonra yedinci gün Sebt’inde dinlenmeliydi. İlahiyatçı Karl Barth Allah’ın Yaratılış’ın sonunda dinlenmesinin “antlaşma lütfunun” bir parçası olduğunu söylemişti. İnsanoğlu da “O’nunla birlikte dinlenmeye, [Allah’ın] istirahatına katılmaya davet edilmişti.”—*Church Dogmatics [Kilise İnançları]*, 3. Cilt, 1. Bölüm, s. 98.

Allah, sevgisiyle, yaratılıştan sonraki gün erkek ve kadını istirahata katılmaları, suretinde yaptıkları Allah’la yakın birliktelik kurmaları için çağırdı. Bu arkadaşlık ve birliktelik sonsuza kadar sürecekti. İnsanın düşüşünden sonra ise, her hafta Kurtarıcı’yla gerçekleşen insanın yaşamındaki yüksek an olarak sunuldu.

Birisi sana Sebt Günü’nü tutmanın Rab ile olan ilişkine ne faydası olduğunu sorsa, ne cevap verirdin?

Sina'dan Önce Sebt Günü

“Musa ‘Rabb’in buyruğu şudur’ dedi, ‘Yarın dinlenme günü, Rab için kutsal Şabat Günü’dür. Pişireceğinizi pişirin, haşlayacağımızı haşlayın. Artakalanı bir kenara koyun, sabaha kalsın.’ ” (*Mısır’dan Çıkış 16:23*).

Sina’dan önce çölde İsraililere verilen man öyküsünün anlatıldığı Mısır’dan Çıkış kitabının 16. bölümüne göz gezdir. Bu öyküde şunlar açıklanıyor:

1. Her gün için standart bir miktar man kullanılabilirdi fakat altıncı gün her gün olanın iki katı toplanabiliyordu.
2. Sebt günlerinde man verilmiyordu.
3. Haftanın diğer günlerinde man ertesi güne kadar durmuyordu fakat Sebt Günü için gerekli olan ve altıncı günde verilen fazladan man çürümeden kalıyordu.

Bu öykü, yasanın Sina’da verilmesi öncesinde Sebt Günü’nün kutsallığı hakkında ne gösteriyor? (Bkz. *Mısır’dan Çıkış 16:23–28*.)

“Aslında, Sebt Günü’nün yedinci günle denk olması, Rabb’in İsraililere Sebt Günü’nü verdiğini beyan etmesi ve halkın Allah’ın emriyle yedinci günde dinlenmesi, bunların hepsi şaşmaz şekilde kadim [Yaratılış’taki] Sebt Günü kurumuna işaret etmektedir.” —G. F. Waterman, *The Zondervan Pictorial Encyclopedia of the Bible [Zondervan Resimli Kutsal Kitap Ansiklopedisi]*, 5. Cilt, s. 184.

Mısır’dan Çıkış 16. bölümde Sebt Günü hakkında ilk anda göze çarpan dan çok daha fazlası var. Bakın bize neler öğretiyor:

1. Sebt Günü için hazırlık günü hangisidir?
2. Sebt Günü haftanın hangi günüdür?
3. Sebt Günü nereden gelmiştir?
4. Sebt Günü nasıl bir gün olmalı?
5. Sebt Günü oruç tutulan bir gün müdür?
6. Sebt Günü Allah’a olan bağlılığın sınandığı gün müdür?

Bugün Sebt Gününden senin anladığın, Mısır’dan Çıkış 16. bölümde Sebt Günü ile ilgili öğretilenlerle ne şekilde örtüşüyor?

Antlaşmanın Belirtisi

“İsraililer, sonsuza dek sürecek bir antlaşma gereği olarak, Şabat Günü’nü kuşaklar boyu kutlamaya özen gösterecekler. Bu, İsraililer’le benim aramda sürekli bir belirti olacaktır. Çünkü ben, Rab yeri göğü altı günde yarattım, yedinci gün işe son verip dinlendim” (*Mısır’dan Çıkış 1:16, 17*).

Kutsal Yazı’da dört defa Sebt Gününden bir “belirti” diye bahsedilmiştir (*Mısır’dan Çıkış 31:13, 17; Hezekiel 20:12, 20*). Bir “belirti”, benzer niteliklere sahip olduğu için diğer bir şeyin örneği olan, onu temsil eden ya da simgeleyen bir “sembol” değildir (örneğin yumruk simgesi genellikle “gücü” ya da “kuvveti” ifade eder). Kutsal Kitap’taki Sebt Günü “belirtisi”, belirli bir mesajı iletmek için görünen bir iz, bir nesne ya da bir durum olarak işlev görüyor. Belirtideki hiçbir şey onu antlaşmaya özellikle bağlı kılmıyordu. Sebt Günü, sadece Allah öyle olduğunu söylediği için, insanlar ile Rab arasında “kuşaklar boyu sürecek bir belirtidir” (*Mısır’dan Çıkış 31:13*).

Rab Sebt Günü’nü neden antlaşmanın belirtisi olarak kullanmıştı? Sebt Günü, onu Allah ile kurtarıcı bir ilişkiye sahip olmanın uygun bir simgesi yapan hangi özelliğe sahip? Antlaşmanın can alıcı unsurlarından birinin bizim lütufla kurtulmamız olduğunu, işlerin bizi kurtarmayacağını aklında tutarak şu soruyu yanıtla: Sebt Günü’nün, onu bu ilişkinin iyi bir simgesi yapan özelliği nedir? (*Bkz. Yaradılış 2:3, İbraniler 4:1–4.*)

Sebt Günü’nün lütufla antlaşmasının bir belirtisi olmasını büyüleyici kılan, Yahudilerin yüzyıllar boyunca Sebt Günü’nü Mesih’in kurtuluşunun bir simgesi olarak anlamış olmalarıdır. Onlar Sebt Günü’nde Mesih’teki kurtuluşun bir ön tadımını görmüşlerdi. Bizler kurtuluşun ancak lütuftan geldiğini ve antlaşmanın da bir lütufla antlaşması olduğunu anladığımız için, Sebt Günü, kurtuluş ve antlaşma arasındaki ilişki açığa çıkmış oluyor (*bkz. Yasa’nın Tekrarı 5:13–15*). Yani, yaygın düşüncenin aksine, Sebt Günü işlerle kurtuluşun değil, Allah’ın kurtaran lütfunun bir belirtisidir.

Sebt Günü’nde “istirahat” etmek düşüncesinden ne anlıyorsun? Sebt Günü’nde nasıl istirahat ediyorsun? O gün, onu bir “belirti” yapan farklı ne yapıyorsun? Seni tanıyan biri, yaşamına baktığında Sebt Günü’nün gerçekten senin için özel bir gün olduğunu görür mü?

Kutsanmanın İşareti

“Şabat günlerimi kesinlikle tutmalısınız. Çünkü o sizinle benim aramda kuşaklar boyu sürecek bir belirtidir. Böylece anlayacaksınız ki, sizi kutsal kılan RAB benim” (*Mısır’dan Çıkış 31:13*).

Mısır’dan Çıkış 31:12–17 ayetlerindeki fevkalade zengin Sebt anlatısı, tapınağın inşası ve tapınak hizmetlerinin tesis edilmesine dair Rabb’in talimatlarını barındıran ayetlerden (*Mısır’dan Çıkış 25:1 Mısır’dan Çıkış:31:11 arası*) hemen sonra gelir.

Sebt Günü’nün bir “belirti” olduğu—Allah ve O’nun halkı arasındaki görülebilen, harici ve *ebedi* bir belirti—konusundan bu biçimde ilk olarak burada bahsedilmektedir. Ayet, üzerinde çalışmaya değer bazı etkileyici kavramlar barındırmaktadır. Bu ayette iki yeni kavram birleştirilmiştir.

1. *Bilginin belirtisi* olarak Sebt Günü

2. *Kutsanmanın belirtisi* olarak Sebt Günü

Sebt Günü’nün bir belirti olması özelliğinin bilgi ile bağlantılı olduğunu göz önünde bulundurun. İbranilerdeki bilgi kavramının üç yönü vardı: zihinsel, ilişkisel ve duygusal. “Bilmek”, özellikle de bir kişi söz konusuysa, sadece bir gerçeği bilmek anlamına gelmiyordu. Aynı zamanda bilinen ile anlamlı bir ilişkiye sahip olmak anlamına da geliyordu. Yani, Rabb’i bilmek, O’nunla doğru ilişki içinde olmak; O’na “kulluk” etmek (*1.Taribler 28:9*), O’ndan korkmak (*bkz. Yeşaya 11:2*), O’na inanmak (*bkz. Yeşaya 43:10 KM*), O’na güvenmek ve yönelmek (*bkz. Mezmurlar 9:10*) ve O’nun Adını anmak (*Yeremya 10:25*) anlamına geliyordu.

Yukarıdaki paragrafta alıntı yapılan ayetlerin her birini incele. Bu ayetler Rabb’i bilmenin ne anlama geldiğini kavramamıza nasıl yardım edebilir?

Yukarıdakilere ek olarak, Sebt Günü kutsanmanın bir belirtisi olarak çok önemlidir. Sebt Günü, Rabb’in halkını “kutsal” (*Yasa’nın Tekrarı 7:6*) kılarak onları “takdis ettiğinin” belirtisidir (*Levililer 20:8 ile karşılaştır*).

Kutsama süreci, Allah’ın kurtarma işi olduğu kadar O’nun kurtaran sevgisinin de işidir. Doğruluk (aklama) ve kutsama, her ikisi de Allah’ın işleridir: “Sizi kutsal kılan RAB benim” (*Levililer 20:8*). Yani, Sebt Günü, Allah’ın Kutsayıcı olduğu bilgisini açığa vuran bir belirtidir. “Dünyaya Allah’ın Yaratıcı oluşunun belirtisi olarak verilen Sebt günü, aynı zamanda O’nun Kutsayıcı oluşunun da belirtisidir.” —Ellen G. White, *Testimonies for the Church [Kilise için Tanıklıklar]*, 6. cilt, s. 350.

Sebt Günü’nü ve takdis edilme sürecini, yani *kutsal kılınmayı* düşün. Bu süreçte Sebt Günü’nü tutmanın işlevi nedir? Rab bizim Sebt Günü’nü tutma tecrübemizi, bizi kutsamasına yardım etmesi için ne şekilde kullanabilir?

Sebt Günü'nü Anımsamak

“Şabat Günü'nü kutsal sayarak anımsa” (*Mısır'dan Çıkış 20:8*).

Sebt Günü insanın “anımsaması” için bir belirtiydi ve bir belirti olmaya da devam etmektedir. Anımsa sözcüğünün kullanılması çeşitli amaçlara hizmet ediyor olabilir. İlk olarak bir şeyi anımsamak geriye, geçmişe bakmak anlamına gelir. Bu durumda, Sebt Günü bize onun haftalık dinlenme ve Allah ile özel birliktelik günü olarak tesis edilmesiyle zirveye ulaşmış olan ilk Yaratımı işaret ediyor.

Anımsa emrinin aynı zamanda günümüz için de çıkarımları var. Bizim Sebt Günü'nü yalnızca “anımsamamız” gerekmiyor (*bkz. Mısır'dan Çıkış 20:8*); aynı zamanda onu “tutmalı” ve “kutsal saymalıyız” (*bkz. Yasa'nın Tekrarı 5:12*). Yani, Sebt Günü'nün bugün bizim için önemli çıkarımları var.

Son olarak, Sebt Günü'nü anımsamak aynı zamanda bize geleceği işaret ediyor. Sebt Günü'nü tutmayı anımsayan kişiyi, Sebt Günü'nün Rabb'i ile umut verici, zengin ve anlamlı bir gelecek bekliyor. O kişi Rab'de kaldığı için antlaşma ilişkisinde kalıyor. Tekrarlayalım, antlaşmanın Allah ile insan arasında bir ilişki olduğunu anladığımızda, bu ilişkinin güçlenmesine önemli derecede yardım edecek olan Sebt Günü daha da belirgin şekilde önem kazanıyor.

Aslında, Allah'ın halkı Yaratımı ve onu Yaratan'ı anımsayarak aynı zamanda Allah'ın lütfkâr kurtarıcı işlerini de anımsamış olur (Sebt Günü'nün bu bağlamda Mısır'dan kurtuluşun bir işareti, Allah'ta bulunan nihai kurtuluşun bir simgesi olarak görüldüğü Yasa'nın Tekrarı 5:14 ayetine bak). Yaratılış ve yeniden yaratılış bir aradadır. İlki, ikincisini mümkün kılar. Sebt Günü, Allah'ın dünyanın ve bizim kurtuluşumuzun Yaratıcı'sı olduğunu ifade eden bir belirtidir.

“Bizim Sebt Günü'nü kutsal tutarak O'nun halkı olduğumuzu göstermemiz gerekiyor. O'nun sözü, Sebt Günü'nün buyrukları tutan halkı ayırt etmek için bir belirti olduğunu ilan ediyor . . . Allah'ın yarasını tutanlar, gökte başlamış olan Şeytan ile Allah arasındaki büyük mücadelede O'nunla birlik olacaklar.”—Ellen G. White, *Selected Messages [Seçme Mesajlar]*, 2. kitap, s. 160.

Rabb'in kulunun söylediği şu ifadeye bak. Sebt Günü'nün, diğer emirlerden belki de daha fazla, bizim “emirlere uyan halk” olarak ayırt edilmemizi sağlayabilecek hangi özelliği var?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *The SDA Bible Commentary [Yedinci Gün Adventist Kutsal Kitap Şerhi]* 7. Cilt 968–970 sayfalarını; *Testimonies for the Church [Kilise İçin Tanıklıklar]*, 6. Cilt, 295–297 sayfaları arasındaki “The Observance of the Sabbath [Sebt Günü’nün tutulması]” bölümünü ve *Geçmişten Sonsuzluğa* 1. Cilt 161–165 sayfaları arasındaki “İsrail Sıkıntılarla Karşılaşıyor” bölümünü oku.

On Emir, kapsamlı biçimde ve esasen ilahi–insan ve insan–insan ilişkilerini tanımlamaktadır. On Emir’in merkezindeki emir ise Sebt Günü emridir. Bu Emir’de Sebt Günü’nün Rabb’i özel bir şekilde tanımlanmaktadır ve O’nun yetkisinin alanı ve sahipliği işaret edilmektedir. Şu iki özelliğe dikkat edin: (1) Tanrı’nın kimliği: Yaratıcı olan (*Mısır’dan Çıkış 20:11, Mısır’dan Çıkış 31:17*) ve bu sebeple benzersiz bir mevkide olan Yahve (RAB); (2) O’nun sahipliğinin ve yetkisinin alanı: yer, gök, deniz ve bütün canlılar (*bkz. Mısır’dan Çıkış 20:1; Mısır’dan Çıkış 31:17 ile karşılaştır*). Bu iki özellikte, Sebt Günü emri o dönem Orta–Doğu’daki antlaşma metinlerinin mühürlerinin kendine özgü niteliklerini taşımaktadır. Bu mühürler karakteristik olarak antlaşma metinlerinin ortasında olurlar, (1) Tanrı’nın kimliğini (genellikle putperest bir tanrı) ve (2) sahiplik ile yetkinin alanını (genellikle sınırlı bir bölge) belirlerlerdi.

“Ruh’un kutsaması Allah’ın mührüne sahip olanlarla sahte bir dinlenme gününü tutanlar arasındaki farkı ortaya koyar.

“Sınama geldiğinde, canavarın işaretinin ne olduğu açıkça gösterilmiş olacak. Bu, Pazar gününün tutulmasıdır . . .

“Allah, Sebt Günü olarak yedinci günü belirlemiştir [bkz. *Mısır’dan Çıkış 31:13, 17, 16*].

“Böylelikle sadıklar ile sadakatsizler arasındaki ayırım çizilmiş oluyor. Alınlarında Allah’ın mührünü taşımayı arzulayanlar dördüncü emirdeki Sebt Günü’nü tutmalıydılar.”—Ellen G. White Yorumları, *The SDA Bible Documentary [Yedinci Gün Adventist Kutsal Kitap Şerhi]*, 7. Cilt, s. 980, 981.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ **Levililer 19:30 ayetini oku. Tapınak ile Sebt Günü arasında nasıl bağlantı kurulduğuna dikkat et. Sebt Günü’nün neyin belirtisi olduğunu öğrenmiştik? Bu bilgiye dayanarak, bu bağlantı neden çok anlam ifade ediyor?**
- ❷ **Kendine şu soruyu sor: Sebt Günü’nü tutmak Rab ile olan yürüyüşümü güçlendirdi mi? Eğer güçlendirmediyse, bunun için hangi değişiklikler hayata geçirebilirsin?**

ÖZET: Sebt Günü, kurtuluş tasarısının tamamlanacağı gelecekteki zamana uzanan bir antlaşma belirtisidir. Geçmişe, Yaratılış’a işaret eder ve lütuf antlaşmasının bir belirtisi olarak da bize Allah’ın her şeyi yenileyeceği nihai yeniden yaratılışı işaret etmektedir.

Bawling Dövme Sanatçısı (Kolombiya)

Yazan: Andrew McClesney, Adventist Topluluğu

Dr. Hernando Díaz, Kolombiya'nın Medellin kentindeki Adventist Tıp Kliniğinde bir hastayı tedavi ederken, ofisinin kapısında beliren garip tipli bir insan onu bir hayli ürküttü. Vücudu dövmelemlerle kaplı, saçı kazınmış. Dövmeler, başının üzerinde siyah-mavi bir bağlantı oluşturmuştu. Dövmeler tüm kollarını ve ellerini kaplıyordu.

Adam, "Randevu sırası benim." dedi.

"Lütfen sıranı bekle," dedi Hernando.

Bir kaç dakika sonra adam muayenahaneye girdi ve oracıkta gözyaşlarına boğuldu. Koca bir adam bir bebek gibi ağlayıp haykırıyordu. Hernando adamın sonuçlarına baktı ve adamın HIV pozitif olduğunu söyledi. Adamın dövmeli yanaklarından gözyaşları akarken, "AIDS olmak istemiyorum," dedi.

Hernando "Ne oldu?" diye sordu. "Mesleğin nedir?"

Adam, "Ben bir dövmeciyim. Vücutlar benim tualimdir" dedi.

"HIV'e nasıl yakalandınız? Biseksüel veya eşcinsel misin?" diye sordu.

Adam, ikisi de olmadığını söyledi ve işi nedeniyle HIV kapıldığını söyledi.

"Ama ben AIDS olmak istemiyorum" dedi. "Ölmek istemiyorum!"

"Seni iyileştirebilecek biri var," dedi Hernando. "Tanrı'ya inanmayabileceğinizi biliyorum. Sadece O size yardım edebilir."

Adam ateist olduğunu itiraf etti. Ama yeniden düşünmeye istekliydi.

Hernando, "Senin için dua etmemi ister misin?" dedi. İsa'yı Kurtarıcınız olarak kabul etmek istiyor musunuz?

Adam ağlayarak, Evet, dedi.

Hernando, günahkar adama nasıl dua edebileceğine dair yol gösterdi. Adam sonunda İsa'nın adını söylediğinde yere düştü.

Hernando, dövmeciyi ikinci bir HIV testi için dinlenmesi için evine gönderdi. Ertesi hafta adam yüzünde mutlu bir sırıtışla döndü. "Bende HIV yok." dedi. "Tanrı'ya ve sana şükretmek istiyorum çünkü Tanrı beni iyileştirdi."

Takip testi ona temiz bir sağlık raporu vermişti. HIV negatif statüsünü Tanrı'nın bir mucizesi olarak gördü.

Aylar sonra, Hernando ve eşi Monica, bir alışveriş merkezinde "Doktor! Doktor!" diye bir bağırış duydu. Dövmeci, Hernando'ya doğru koştu ve onu muazzam bir kucaklamayla kucağında taşıdı. Hayatında bir mucize yarattığı için Tanrı'ya övgüde bulundu.

Dövmeci, Medellin'deki Kolombiya Adventist Üniversitesi kampüsündeki Adventist Tıp Kliniğinde hizmet veren 60 yaşındaki Yedinci Gün Adventist doktoru Hernando tarafından İsa'ya götürülen düzinelere kişiden biridir.

Bu çeyreğin On Üçüncü Sebti Sunuları, Kolombiya Adventist Üniversitesi'nde bir müjdecilik eğitim merkezi açılmasına yardımcı olacak.

Yeni Antlaşma

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yeremya 31:31–34; Matta 5:17–28; Hoşea 2:18–20; Yeşeya 56:6, 7; İbraniler 8:7, 8; İbraniler 10:4; Matta 27:51.*

HATIRLAMA METNİ: “ ‘İsrail halkıyla ve Yahuda halkıyla yeni bir antlaşma yapacağım günler geliyor’ diyor Rab” (*Yeremya 31:31*).

Yıllar önce derginin birinde şöyle bir karikatür vardı: bir şirketin yöneticisi diğer idarecilerin karşısında ayakta duruyordu. Elinde bir deterjan kutusu vardı ve onu karşısındakilere gösteriyordu. Gururla kutunun üzerine büyük kırmızı harflerle yazılmış olan *Yeni* ibaresini işaret etti. Bu ibare elbette ürünün yeni olduğu düşündürüyordu. Yönetici daha sonra şöyle dedi, “Yeni olan, kutunun üzerinde yazan ‘Yeni’ ibaresi.” Diğer bir deyişle, aslında yeni olan tek şey kutunun üzerindeki *Yeni* yazısıydı. Diğer her şey aynıydı.

Bir anlamda, Yeni Antlaşmanın da böyle olduğu söylenilebilir. Antlaşmanın temeli, temelde bizim için barındırdığı umut, temel şartları eski antlaşmada bulunanlarla aynı. O her zaman Allah’ın lütfunun ve merhametinin antlaşması olmuştu, insanın kusurlarının ve zaaflarının ötesindeki bir temele dayanan bir antlaşma.

HAFTANIN SORULARI: Eski ve Yeni antlaşma arasındaki benzerlikler nelerdir? Yasanın antlaşmadaki işlevi nedir? Antlaşmanın tarafları kimlerdi? İbraniler kitabındaki “daha iyi bir antlaşma” ifadesi ile ne anlatılmaya çalışılmaktadır? (*İbraniler 8:6*). Antlaşma ile göksel tapınak arasında nasıl bir ilişki vardır?

*5 Haziran Sebti Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalış.

Yeni Bir Antlaşma Yapacağım Günler Geliyor

Yeremya 31:31–34 ayetlerini oku ve aşağıdaki soruları yanıtla:

1. Antlaşmayı başlatan kim?

---

2. Burada kimin yasasından bahsediliyor? Bu ne yasası?

---

3. Hangi ayetler Allah'ın halkından istediği ilişki ile ilgili konuyu vurguluyor?

---

4. Allah'ın halkı yararına gerçekleştirdiği hangi iş antlaşma ilişkisinin temelini oluşturuyor?

Yeni antlaşmanın, Sina Dağı'nda İsrail ile yapılmış olan *eski antlaşmadan* çok farklı bir şey olmadığı gayet açık. Aslında, Sina'daki antlaşma ile ilgili sorun, onun eski ya da miadını doldurmuş olması değildi. Asıl sorun, antlaşmanın bozulmuş olmasıydı (*bkz. Yeremya 31:32*).

Yukarıdaki soruların bu dört ayette bulunan cevapları “eski antlaşmanın” pek çok özelliğinin yenisinde de mevcut bulunduğunu kanıtlıyor. “Yeni antlaşma”, bir anlamda “yenilenmiş antlaşmadır”. Önceki antlaşmanın tamamlanması ya da yerine gelmesidir.

Yeremya 31:34 ayetinde, Rabb'in halkın suçlarını bağışlayacağını ve günahlarını artık anmayacağını söylediği son bölümüne odaklan. Rab yasayı yüreklerimize yazacağını ve onu içimize yerleştireceğini söylemiş olsa da, hâlâ yüreklerimize yazılmış olan yasayı çiğneyen suçlarımızı ve günahlarımızı bağışlayacağını söylüyor. Bu düşünceler arasında çelişki ya da gerginlik görüyor musun? Eğer görmüyorsan neden? Romalılar 2:15 ayetinde belirtildiği gibi, yasanın yüreklerimize yazılmış olması ne anlama geliyor? (*Matta 5:17-28*).

Bugünün ayetlerine bak. On Emir'in (ya da daha açık ifadeyle Sebt Günü'nün) yeni antlaşma altında artık hükümsüz kılındığını iddia eden sava cevap verirken onları ne şekilde kullanabilirsin? Bu ayetler içinde bu savı destekleyen herhangi bir vurgu var mı? Eğer yoksa bu ayetleri yasanın geçerliliğinin sürdüğünü kanıtlamak için nasıl kullanırsın?

Yürek İşi

Güney Yahuda krallığının sonuna yaklaştığı ve halkının Babil tarafından tut-sak alındığı dönemde, Allah peygamberi Yeremya aracılığıyla “yeni antlaşmayı” ilan etti. Kutsal Kitap’ta bu kavram ilk olarak burada ifade edilmiştir. Fakat on kabileden oluşan kuzey İsrail krallığı yok edilmek üzereyken (Yeremya döneminden yüz elli yıl kadar önce), başka bir antlaşma düşüncesinden, bu sefer Hoşea tarafından bahsedilmişti (*Hoşea 2:18–20*).

Hoşea 2:18–20 ayetlerini oku. Rabb’in bu ayetlerde halkına söyledikleri ile Yeremya 31:31–34 ayetinde söyledikleri arasındaki benzerliğe dikkat et. Hangi ortak tanımlamalar kullanılmış ve yine antlaşmanın temel anlamı ve doğasına dair ne söylüyor?

Tarihte Allah’ın antlaşma halkı kendi isyankârlıkları ve inancsızlıkları yüzünden tökezlediğinde, O, sadık halkı ile olan antlaşma tarihinin bitmiş olmadığını duyurmak için peygamberler göndermişti. Halk ne kadar imansız olmuş olursa olsun, ne kadar dinden sapmış olurlarsa olsunlar, içlerindeki tüm isyan ve itaatsizliğe rağmen, Rab yine de tövbe edip itaat eden ve O’nun vaatlerini talep etmeyi arzulayanlarla bir antlaşma ilişkisi içine girmek istediğini duyurmuştu.

Aşağıdaki ayetleri incele. Bu ayetler özellikle yeni bir antlaşmadan bahsetmiyor olsalar da, içlerindeki hangi unsurlar yeni antlaşmanın arkasındaki ilkeleri yansıtıyor?

Hezekiel 11:19 _____

Hezekiel 18:31 _____

Hezekiel 36:26 _____

Rab onlara, O’nun RAB olduğunu anlamlarını sağlayacak bir yürek verecekti (*bkz. Yeremya 24:7*). Rab onların “içlerindeki taş yüreği çıkarıp onlara etten bir yürek” (*Hezekiel 11:19*) verecek ve içlerine “yeni bir ruh” (*Hezekiel 36:26*) koyacaktı. Aynı zamanda, “Ruhumu içinize koyacağım” (*Hezekiel 36:27*) da diyor. Yeni antlaşmanın temelini Allah bu işi oluşturmaktadır.

Birisi sana gelip, “Yeni bir yürek istiyorum, yasanın yüreğime yazılmasını istiyorum, Rabb’i bilecek bir yürek istiyorum fakat ona nasıl sahip olacağımı bilmiyorum” dese, bu kişiye ne söylerdin?

Eski ve Yeni Antlaşmalar

“Rab’be hizmet etmek, O’nun adını sevmek, Kulu olmak için O’na bağlanan yabancıları, Şabat Günü’nü tutan, bayağılaştırmayan, Antlaşmama sınıksız bağlı kalan herkesi, Kutsal dağıma getirip Dua evimde sevindireceğim. Yakmalık sunularıyla kurbanları Sunağında kabul edilecek, Çünkü evime ‘Bütün ulusların dua evi’ denecek” (Yeşaya 56:6, 7).

Yeremya, yeni antlaşmanın “İsrail halkıyla” (Yeremya 31:33) yapılacağını söylüyor. O halde bu sadece İbrahim’in gerçek torunlarının, doğuştan ya da kan bağıyla Yahudi olanların antlaşma vaatlerine sahip olacağı anlamına mı geliyor?

Hayır! Aslında Eski Ahit zamanında dahi bu doğru değildi. Antlaşma vaatlerinin bir bütün olarak İbrani ulusuna verilmiş olduğu elbette doğru. Fakat bu diğer herhangi kişinin hariç bırakıldığı anlamına gelmiyor. Tersine, Yahudi ya da Uluslardan olan her kişi vaatlere katılmaya çağırılmıştır fakat bunun için antlaşmaya dahil olmaya razı olmaları gerekiyordu. Günümüzde de durum kesinlikle farklı değil.

Yukarıdaki Yeşaya ayetlerini oku. Rabb’e hizmet etmek isteyenlere hangi şartlar öne sürülüyor? Allah’ın onlardan istedikleri ile bugün senden istedikleri arasında gerçekten bir değişiklik var mı? Cevabını açıkla.

Her ne kadar yeni antlaşmaya “daha iyi” dense de (Çarşamba gününün dersine bak), aslında eski ve yeni antlaşmayı oluşturan temel unsurlarda hiçbir değişiklik yok. Aynı yöntemle, yani lütufla, kurtuluşu sunan aynı Allah (Mısır’dan Çıkış 34:6, Romalılar 3:24); imanla O’nun bağışlama vaatlerini talep edecek bir halk aramakta olan aynı Allah (Yeremya 31:34, İbraniler 8:12); Yahudi veya Uluslardan, bir iman ilişkisi içinde Kendisini takip edecek olanların yüreklerine yasayı yazmak isteyen aynı Allah (Yeremya 31:33, İbraniler 8:10).

Yeni Ahit’te, Yahudiler lütufla seçilmeye karşılık vererek İsa Mesih’e ve O’nun müjdesine sahip oldular. Bir dönem kilisenin kalbi onlardı, “Tanrı’nın lütuflu seçilmiş küçük bir topluluk” (Romalılar 11:5), ötekilerin ise “yürekleri nasırlaştırıldı” (Romalılar 11:7). Aynı zamanda, Uluslardan olanlar, daha önceleri iman etmemiş olanlar müjdeyi kabul ettiler ve hangi halktan ya da ırktan oldukları fark etmeksizin imanlılardan oluşan Allah’ın gerçek halkına aşılandılar (Romalılar 11:13–24). Yani, “o zaman Mesih’siz, İsrail’de vatan-daşıktan yoksun, vaade dayanan antlaşmalara yabancı” (Efesliler 2:12) olan Uluslardan olanlar, Mesih’in kanında yakın kıldılar. Mesih hangi ulustan ya da ırktan olduğu fark etmeksizin her imanlı için “yeni antlaşmanın aracısı oldu” (İbraniler 9:15).

“Daha İyi Bir Antlaşma” (İbraniler 8:6)

Dün, temel unsurlar söz konusu olduğunda eski ve yeni antlaşmanın aynı olduklarını görmüştük. İşin özü, bizim günahlarımızı, bizde değerli bir şey olduğu için değil, sadece lütfederek bağışlayacak olan bir Tanrı'ya iman ederek kurtuluştur. Bu bağışlanmanın bir sonucu olarak, O'nunla, O'na iman ve itaat ile teslim olduğumuz bir ilişki içine gireriz.

Yine de İbraniler kitabı yeni antlaşmaya “daha iyi bir antlaşma” diyor. Bunun ne demek olduğunu nasıl anlarız? Bir antlaşma nasıl ötekinden daha iyi olabilir?

Eski antlaşmadaki “kusur” neredeydi? (İbraniler 8:7, 8).

Eski antlaşmadaki sorun antlaşmanın kendisinde değil, halkın onu imanla kavramadaki başarısızlığında idi (İbraniler 4:2). Eskinin yeniye üstünlüğü, İsa'nın—(eski antlaşmada olduğu gibi) sadece hayvanların kurban edilmesi yoluyla gösterilmesi yerine—artık ölümü ve başkâhnlık hizmetinin gerçekliğiyle görünüyor olmasıdır. Diğer bir deyişle, eski antlaşmada sunulan kurtuluş yenide sunulanın aynıdır. Fakat yenisinde, antlaşmanın Tanrısı'nın daha büyük, daha eksiksiz bir görünümü ve düşkün insanlığa karşı beslediği sevgi ortaya konmuştur. Yeni antlaşma daha iyi çünkü Eski Ahit'te simgeler ve örneklerle öğretilen her şey İsa'da yerine geldi. Dünyasal tapınak hizmeti ile simgelenen O'nun günahsız yaşamı, ölümü ve başkâhnlık hizmeti idi (İbraniler 9:8–14).

Oysa artık semboller, simgeler ve örnekler yerine İsa'nın Kendisi'ne sahibiz. O sadece bizim günahlarımız için Kendi kanını akıtmış olan boğazlanmış Kuzu değil (İbraniler 9:12), aynı zamanda gökte bizim yararımıza hizmet etmekte olan Başkâhinimiz. Sunduğu kurtuluş aynı olsa da, Kendisini ve Kendisinde bulunan kurtuluşu yeni antlaşmada açıklandığı gibi daha eksiksiz şekilde göstermiş olması, yeni antlaşmayı eskisine üstün kılıyor.

İbraniler 8:5 ve İbraniler 10:1 ayetlerini oku. Yazar eski antlaşma tapınak hizmetini tarif ederken hangi kelimeyi kullanıyor? Bu sözcüğün kullanılmış olması, yeni antlaşmanın üstünlüğünü anlamamıza ne şekilde yardım ediyor?

Şunu düşün: Mesih'in yaşamı, ölümü ve bizim yararımıza olan başkâhnlık hizmetini bilmek neden bize bir kişinin hayvanların kurban edildiği dünyasal tapınak hizmeti töreni sayesinde sahip olabileceği kavrayıştan daha fazlasını sağlar?

Yeni Antlaşma Kâhini

İbraniler kitabı İsa'nın bizim göksel tapınaktaki Başkâhinimiz olmasına sıklıkla vurgu yapıyor. Aslında, Yeni Ahit'te yeni antlaşmanın en açık izahı İbraniler kitabında bulunmaktadır ve Mesih'in Başkâhinlik hizmetine vurgu yapılmaktadır. Bu bir tesadüf değildir. Mesih'in göksel hizmeti karmaşık şekilde yeni antlaşmanın vaatleriyle bağlantılıdır.

Eski Ahit tapınak hizmeti, eski antlaşma gerçeklerinin öğretilmesine aracılık eden bir vasıtaydı. Hizmetin merkezinde kurbanlık ve aracılık vardı. Hayvanlar kurban ediliyor, kanları da kâhinler tarafından aracılık için kullanılıyordu. Bunlar elbette sadece İsa'da bulunan kurtuluşun simgeleriydi. Kendi başlarına bunlarda bir kurtuluş yoktu.

İbraniler 10:4 ayetini oku. Bu hayvanların öldürülmesinde neden bir kurtuluş bulunmuyor? Hayvanın ölmesi neden kurtuluşu sağlamaya yeterli değil?

Tüm bu kurbanlar ve kâhinlerin onlara eşlik eden aracılık işi Mesih'te tamamlanmış oldu. Yeni antlaşmanın kanı, Mesih'in kurbanlığını temel almaktadır. Yeni antlaşmayı onaylayan Mesih'in kanıydı ve bu şekilde Sina'daki antlaşma "eski" ya da geçersiz kılındı. İlk ve son defa hakiki kurbanlık gerçekleşmişti (*İbraniler 9:26*). Mesih öldükten sonra, artık hayvanların kesilmesine gerek kalmadı. Dünyasal tapınak hizmetleri işlevlerini yerine getirmiş oldular.

İsa öldüğünde, dünyasal tapınaktaki perdenin nasıl da yırtıldığını anlatan Matta 27:51 ayetini oku. Bu olay, dünyasal tapınığın neden hükümsüz kılındığını anlamamıza nasıl yardımcı olur?

Dünyasal tapınakta insanların adına kurbanları sunan ve aracılık eden Levililerin gerçekleştirdiği kâhinlik hizmeti elbette bu hayvan kurbanlıklarıyla bağlantılıydı. Kurban etme işi sona erdiğinde, onların hizmetine duyulan ihtiyaç da sona ermiş oldu. Her şey, artık gökteki tapınakta Kendi kanına hizmet etmekte olan İsa'da tamamlanmış oldu (*İbraniler 8:1-5*). İbraniler kitabında, kendi kanını akıtmak suretiyle kutsal yere girmiş olan gökteki Başkâhin Mesih'in (*İbraniler 9:12*) bizim yararımıza aracılık ettiği vurgulanmaktadır. Yeni antlaşmada sahip olduğumuz umut ve vaat bu temele dayanmaktadır.

Şimdi bile, İsa'nın gökte kendi kanıyla senin yararına hizmet ediyor olduğunu anlamak, sana kendini nasıl hissettiriyor? Bu bilgi, kurtuluş konusunda sana ne kadar güven ve teminat sağlıyor?

EK ÇALIŞMA: “Ekmek ve şarabı öğrencileriyle paylaşarak İsa, kendisinin onların kurtarıcısı olduğunun güvencesini verdi. Kendisini kabul eden herkesin Allah’ın çocukları olduğu ve kendisiyle birlikte göksel mirasa ortak olduğu yeni antlaşmayı onlara sundu. Bu antlaşma sayesinde yaşamlarında gökyüzünün sunduğu tüm nimetlere sahip olacaklardı. Bu antlaşma İsa’nın kaniyle onaylanmıştı ve günahkar insanlık ailesinin bir bölümünü temsil eden öğrencilerin her biri için ayrı ayrı yapılan bu büyük fedakarlığı onlara hatırlatacaktı.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 652.

“Bu esenlik antlaşmasının en çarpıcı özelliği, günahkâra tövbe edip günahından dönmesi halinde gösterilen bağışlayıcı merhametin olağanüstü zenginliğidir. Kutsal Ruh müjdeyi Tanrımız’ın müşfik merhameti aracılığıyla kurtuluş olarak tarif ediyor. Rab, tövbe edenler için, ‘suçlarını bağışlayacağım, günahlarını artık anmayacağım’ (İbraniler 8:12) diyor. Allah, günahkâra merhamet göstererek haksızlık mı yapmış oluyor? Hayır; Allah yasasının ihlâl edilmesini cezasız bırakarak onu lekeleyemez. Yeni antlaşma altında, yaşama sahip olmanın koşulu, kusursuz itaattir. Günahkâr tövbe edip günahlarını itiraf ederse bağışlanır. Mesih’in onun yararına kurbanlığı sayesinde, bağışlanması teminat altındadır. Mesih, tövbe etmiş olan her imanlı günahkâr için yasanın gereklerini yerine getirmiştir.”—Ellen G. White, *God’s Amazing Grace [Allah’ın Harika Lütfü]*, s. 138.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Yasanın yüreğimize yazılmış olmasının sadece taş tabletlere yazılı olmasına nazaran hangi faydaları var? Hangisini unutmak daha kolay, taşa yazılmış olan yasayı mı, yüreğe yazılmış olan yasayı mı?
- ❷ Bu gerçek tarihin değişik devirlerinde farklı şekillerde ortaya konmuş olsa da, insanlığın düşüşünden beri kurtuluş sadece İsa aracılığıyla bulunmaktadır. Antlaşmalar da aynı şekilde işlemiyor mu?
- ❸ Bugünün dersindeki ikinci Ellen G. White alıntısına bak. Antlaşma ilişkisinin koşulunun “kusursuz itaat” olduğunu söylerken ne anlatmak istiyor? “Kusursuz itaati” sadece Kim hayata geçirmişti? Bu itaat, yasanın bizden talep ettiği yükümlülükleri ne şekilde karşılıyor?

ÖZET: Yeni antlaşma, Kurtuluş tasarısının daha büyük, daha eksiksiz ve daha iyi bir açıklamasıdır. Ona katılan kişi iman ile katılır. Bu iman yürekleri-mize yazılmış olan yasaya itaat ile kendisini gösterecektir.

Turistler İçin Bir Kilise (Romanya)

Yazan: Andrew McClesney, Adventist Topluluğu

Yeni göreve başlamış bir pastör, Romanya'nın başkentindeki tek İngilizce konuşulan kilise olan Bükreş Uluslararası Yedinci Gün Adventist Kilisesi'ne gelip yalnızca üç kişinin olduğunu görünce şok oldu. Kilisedekilerin Üçü de Romen'di.

Üç hafta sonra, pastör Benjamin Stan, 21 yaşındaki bir kadının kalan bu üç kişiden ayrıldığını öğrendi. Tanrı'nın onu neden cemaati az olan ölü bir kiliseye götürdüğünü merak etti. "Neden buradayım?" diye Tanrı'ya sordu. "Neden burası için beni görevlendirdin?" O sırada iki Amerikalı turist kapıdan içeri girdi. Benjamin, turistlerin ibadet edecek bir yere ihtiyacı olduğunu fark etti. Dua etmeye devam etti.

Birkaç hafta sonra, kilisenin dışında takım elbise ve kravat giymiş bir adam gördü. Adam ailesiyle birlikte Polonya'da yaşayan ancak iş için Romanya'ya gelen biriydi. Başka bir Hristiyan kilisesine üyeydi. Ancak Kutsal Kitap'ı çalıştıktan sonra Sebti Günü'nü tutan bir kiliseye katılmak istemişti. Benjamin, Romanya'da çalışan ancak Rumence bilmeyen yabancıların bir hayli çok olduğunu fark etti. İbadet edecek bir yere ihtiyaçları vardı.

Birkaç ay sonra Benjamin, Şabat Günü'nün sabah vakitlerinde Şabat Okulu ve ibadeti düzenlemeyi önerdi. O zamana kadar kilisede Şabat Okulu yoktu ve bir saat süren ibadet Şabat akşamları yapılıyordu. İki üye bu teklife karşı çıktı. Şabat Günü'nün sabah vakitleri Rumen kiliselerine gittiler ve bu arkadaşlarını kaybetmek istemediler. Ama Benjamin ısrarcıydı. "Buraya İngilizce öğrenmek için gelmiyoruz" dedi. Buraya Kutsal Kitap'ı çalışmaya geliyoruz. Kilise olmamız gerekiyor. "

Diğer kiliseleri ziyaret eden Benjamin, ibadet programının düzenlenmesine yardımcı olmaları için iki genç ve yaklaşık 30 yaşında bir adamı davet etti. Yeni düzenlenen sabah ibadet programını sosyal medyada ilan etti. İlk Şabat günü 32 kişi geldi.

Benjamin, "İnsanlar geldiklerinde iki üyenin yüzlerindeki ifadeyi görmeliydin" dedi. Benjamin. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Kilisede bu kadar çok insanı, özellikle de gençleri görünce şaşırıldılar."

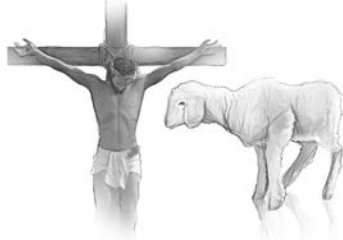
Polonyalı adam birkaç hafta sonra vaftiz edildi.

Bugün Benjamin'in, 2010 yılında pastör Adrian Bocaneanu tarafından ibadete açılan kilisenin Bükreş'te önemli bir rol oynadığından şüphesi yok. 26 üyesi var ve turistler, yabancı işçiler ve uluslararası öğrenciler dahil olmak üzere haftalık katılım 30 ila 50 kişi arasındadır.

Benjamin'in ilk Şabat gününde kiliseye geldiğinde orada olan o üç kişiye ne oldu? Ayrılan genç kadın da dahil olmak üzere şu an bir çok kilise hizmetine katılıyorlar. Ayrılan kadın geri döndü ve şimdi bir lider olarak hizmet vermekte.

Facebook.com/englishadventist adresinden Bükreş Uluslararası Yedinci Gün Adventistleri Kilisesi ile bağlantı kurun.

Yeni Antlaşma Tapınağı

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yeşaya 55:1-7; Yeşaya 55:6-13; Yeşaya 58:1-12; Yeşaya 58:13-14*

HATIRLAMA METNİ: “Bu nedenle, çağrılmış olanların vaat edilen sonsuz mirası almaları için Mesih yeni antlaşmanın aracısı oldu” (*İbraniler 9:15*).

Frank kentin boş sokaklarında tek başına yürürken, gecenin karanlığı onu bir gölge gibi sarıyordu. Karanlıkta kendisine yaklaşan ayak seslerini duydu, takip edildiğini fark etti. Karanlıktaki adam ona yaklaştı ve “Matbaacı Frank değil mi?” diye sordu.

“Evet benim, tanışıyor muyuz?”

“Aslında” dedi yabancı, “aslında tanışmıyoruz fakat ağabeyinizi çok iyi tanıyorum. Karanlıkta bile tarzınız, yürüme biçiminiz, vücut yapınız bana o kadar ağabeyinizi hatırlattı ki, onun kardeşi olduğunuzu tahmin ettim. Bana bir erkek kardeşi olduğunu söylemişti.”

Bu öykü İsraililerin tapınak hizmetine dair önemli bir gerçeği ortaya koyuyor. Kutsal Kitap’a göre, İsraililerin tapınak hizmeti, gerçeğinin bir gölgesi, bir sureti, bir tasviriydi. Buna rağmen, gölgeler ve suretler temsil ettikleri gerçekleri, yani Mesih’in ölümü ve göksel tapınaktaki başkâhnlık hizmetini açıkça önceden göstermelerini sağlayacak kadar etkiliydiler.

*12 Haziran Sebt Günü’ne hazırlık için bu hafta için konusunu çalış.

İlişkiler

“Konutumu aranızda kuracak, size sırt çevirmeyeceğim. Aranızda yaşayacak, Tanrınız olacağım. Siz de benim halkım olacaksınız” (Levililer 26:11, 12).

Artık bir konunun anlaşılmiş olması gerekiyor: eski antlaşmada da yeni antlaşmada da, Rab halkı ile yakın ve sevgiye dayalı bir ilişki kurmak istiyor. Aslında, antlaşmalar temelde bu ilişkinin “kurallarının” koyulmasına yardım ederler.

Hangi zamanda ya da hangi şartlar altında olursa olsun, ilişki antlaşma için çok önemlidir. Fakat bir ilişkinin var olabilmesi için, özellikle de günahkâr, hata yapmaya müsait, şüphe eden insanlar söz konusu olduğunda, karşılıklı etkileşim, iletişim ve temasın da olması gerekmektedir. Elbette bunu çok iyi bilen Rab, ilk adımı atarak O’nunla anlamlı bir şekilde ilişki kurabilmemizi mümkün kılmak için (düşkün insanlığın sınırları dahilinde) Kendisini bize göstermenin yollarını buldu.

Rabb’in İsraililere bir tapınak inşa etmelerini emrettiği Mısır’dan Çıkış 25:8 ayetini oku. Rab onlardan bunu istemesine sebep olarak ne gösteriyor?

Bu sorunun cevabı elbette beraberinde başka bir soruyu getiriyor, *Neden?* Rab neden halkının arasında yaşamak istiyordu?

Cevap belki de bugünün dersinde alıntı yapılan iki ayette bulunabilir. Rabb’in “konutunu” (ya da “meskenini”) onların arasında kuracak olması önemli; daha sonra ise onlara “sırt çevirmeyeceğini” söylüyor. Sonra ise, onların arasında “yürüyeceğini” (KM) ve onların Tanrısı olacağını, onların da O’nun halkı olacaklarını söylüyor (Levililer 26:11, 12). Bu ayetlerde bulunan unsurlara bak. İlişki ile ilgili unsur yine açıkça karşımıza çıkıyor.

Birkaç dakika vakit ayır ve Levililer 26:11, 12 ve Mısır’dan Çıkış 25:8 ayetlerini incele. Çeşitli unsurların nasıl da Rabb’in halkı ile bir ilişki kurmaya çalıştığı düşüncesiyle uyuştuğunu yaz.

Rabb’in, “size sırt çevirmeyeceğim” ifadesine özellikle odaklan. Tapınak, hangi özelliği sayesinde düşkün, günahkâr insanların Rab tarafından kabul edilebilmelerini mümkün kılan bir aracı olabiliyor ve bu, bir antlaşma yapma süreci açısından neden çok önemlidir?

Günah, Kurban ve Bağışlanma (İbraniler 9:22)

Eski Ahit zamanında, günahkârın kendisini günahattan ve suçluluktan temizlemesi için ilahi olarak takdir edilmiş olan yöntem hayvan kurban etmeyi gerektiriyordu. İsraililerin kurban sunuları Levililer kitabı 1. bölüm ile 7. bölüm arasında ayrıntılı şekilde açıklanmıştır. Çeşitli tip kurbanlarda kanın kullanılmasına ve ortadan kaldırılmasına özellikle dikkat ediliyordu. Aslında kanın kurban törenlerindeki işlevi, İsraililerin kurbanlarının birleştirici özelliklerinden biriydi.

Günah işlemiş olan—ve bu yüzden antlaşma ilişkisini ve onu düzenleyen yasayı ihlâl etmiş olan—kişi, vekil olarak bir hayvan kurban getirerek Allah ve insanlıkla yeniden bütünüyle paydaşlık ilişkisi içine girebiliyordu. Kurbanlar, dini törenleriyle birlikte günah ve suçtan kurtuluşun Allah tarafından takdir edilmiş araçlarıydı. Onlar günahkârı arındırmak için varlardı, kanlarının serpilmesiyle kişinin günahı ve suçu tapınağa aktarılıyordu ve bu sayede tövbe-kârın, kurtarıcı Rab olan kişisel Allah ile yeniden birlik içinde olması ve bütünüyle antlaşma ilişkisi içine girmesi sağlanıyordu.

Yukarıda ifade edilen bu kavramlar dünkü dersin sonundaki soruları daha iyi anlamamıza ne şekilde yardım edebilir?

Hayvan kurban etmenin peygamberlik açısından önemi neydi? (Yeşaya 53:4–12, İbraniler 10:4).

Eski Ahit hayvan kurbanları, günahkârı günah ve suçtan kurtarmanın ilahi olarak takdir edilmiş vasıtalarıydı. Günahkârın durumunu suçlu ve ölüme müstahaktan, bağışlanmış ve antlaşmaya dayanan Allah–insan ilişkisini yeniden kurmuşa dönüştürürlerdi. Fakat hayvan kurban etmenin tabiatı itibarıyla peygamberlik olduğu bir anlam vardı. Sonuçta hiçbir hayvan insanlığın günahına ve suçuna kefaret etmek için uygun bir vekil sayılmazdı. İbraniler kitabının yazarı kendi dilinde konuyu şöyle açıklıyor: “Çünkü boğalarla tekelin kanı günahı ortadan kaldıramaz” (İbraniler 10:4). Yani, hayvan kurban etmek, aslında Allah’ın gelecekte dünyanın günahları için vekaleten canını verecek olan ilahi–insan Kulu’nu dört gözle bekleme vasıtasıydı. Günahkârın bağışlanması ve Rab tarafından kabul edilmesi bu süreç üzerinden gerçekleşmiş ve antlaşma ilişkisinin dayanağı tesis edilmiştir.

Kendini Eski Ahit zamanında, tapınakta hayvanların kurban edildiği dönemlerde yaşamış birinin yerine koy. Hayvancılığın ekonomileri, kültürleri ve bütünüyle yaşam biçimleri açısından ne kadar önemli olduğunu da aklında tutarak cyanıtlı, bu kurbanlıkların günahın bedeline dair onlara hangi dersi öğretmesi gerekiyordu?

Vekâlet

“Mesih, Babamız Tanrı’nın isteğine uyarak bizi şimdiki kötü çağdan kurtarmak için günahlarımıza karşılık kendini feda etti” (*Galatyalılar 1:4*).

İsa Mesih’in dünyanın günahları için Kurban olarak ölmesinin Yeni Ahit’in anahtar kavramlarından biri (belki de anahtar kavramı) olduğuna şüphe yok. Kurtuluş tasarısı bütünüyle bu hakikate dayanmaktadır. Mesih’in kanının kefaretilerini reddeden ilahiyatların tümü, Hristiyanlığın kalbini ve canını da reddetmiş sayılır. Kansıız bir çarmıh kimseyi kurtaramaz.

Bugünün ayeti üzerinde düşün ve şu soruları yanıtla: İsa gönüllü olarak mı öldü? O kimler için öldü? O’nun ölümü neyi başarıyla tamamladı?

Tüm kurtuluş tasarısının anahtarı vekâlettir. Biz, günahlarımız yüzünden ölümü hak ediyoruz. Mesih, bize duyduğu sevgiyle, “günahlarımıza karşılık kendini feda etti” (*Galatyalılar 1:4*). Aslında bizim hak ettiğimiz ölümü tattı. Mesih’in günahkârların vekili olarak ölmesi gerçeği, tüm diğer gerçekler için kaynak oluşturmaktadır. Bizim, yenilenmeye dair, özgürlüğe dair, bağışlanmaya dair, cennette sonsuz yaşama dair taşıdığımız umut, İsa’nın yaptığı işe, yani O’nun bizim günahlarımız için Kendisini vermiş olmasına dayanmaktadır. Bu olmasaydı, bizim imanımız anlamsız olurdu. Biz de bir balık heykeline umut bağlayıp ona güvenirdik. Kurtuluş ancak kan aracılığıyla sağlanır, Mesih’in kanıyla.

Şu ayetleri incele: Matta 26:28, Efesliler 2:13, İbraniler 9:14, 1.Petrus 1:19. Bize kan hakkında ne anlatıyorlar? O halde, kurtuluş tasarısında kanın işlevi nedir?

“İtimatsız olman, günahkâr ve değersiz olduğun için Allah’ın seni kabul etmeyeceği korkusuyla canına işkence etmen Allah’ın isteği değildir . . . Şöyle diyebilirsin: ‘Günahkâr olduğumun farkındayım, bir Kurtarıcı’ya ihtiyaç duymamın sebebi budur . . . Kurtuluşu hakkı iddia etmemi sağlayacak hiçbir erdem ya da iyiliğe sahip değilim, fakat Allah’ın huzurunda, dünyanın günahını ortadan kaldıran, Allah’ın lekesiz Kuzusu’nun her şeye kefaretiler eden kanını sunuyorum. Yegâne savunmam budur.’ ”—Ellen G. White, *The Faith I Live By [Yaşadığım İman]*, s. 100.

Yukarıdaki Ellen White alıntısı üzerine düşün. Onu kendi cümleleriyle baştan yaz. Onu kişiselleştir. Kendi korkularını ve acılarını yerleştir ve daha sonra oradaki vaatlerin sana ne verdiğini yaz. Yeni antlaşmanın kanı sayesinde hangi umuda sahiptin?

Yeni Antlaşmanın Başkâhini

Allah'ın halkı arasında yaşamayı seçtiği yer olan dünyasal tapınakta hayvanlar kurban ediliyordu. Fakat tapınak hizmeti bu hayvanlar öldüğünde sona ermiyordu. *Kurban öldürüldükten sonra*, kâhin günahkârın adına onun kanını tapınakta uyguluyordu.

Fakat bu hizmet, Mesih'in dünya için yapacağını sadece bir gölgesi, bir simgesiydi. Yani, simgedeki (tapınak hizmetindeki) iş nasıl hayvanın ölmesiyle sona ermiyorduydu, Mesih'in bizim için yaptığı iş de O'nun çarmıhtaki ölümlüyle sonlanmadı.

İbraniler 8:1–6 ayetlerini çalış. Ayetleri okuyarak dua et. Rab'den burada ne söyleneceğini ve bunu öğrenmemizin neden bizim için çok önemli olduğunu anlamana yardım etmesini iste. Daha sonra, Rabb'in bu ayetlerde bize ilettiği mesajın ne olduğu konusundaki düşünceni kendi sözcüklerinle yaz. Kendine şu soruyu sor, bu ayetler yeni antlaşmayı anlamamıza nasıl yardım edebilir?

Eski antlaşma altında nasıl dünyasal tapınak, kâhinlik ve hizmet vardysa, yeni antlaşma altında da göksel tapınak, göksel kâhinlik ve göksel hizmet var. Fakat eski antlaşmada sadece birer simge, örnek ve gölge olarak kalan şeyler (*İbraniler 8:5*) yeni antlaşmada gerçek oldu.

Ayrıca bize vekâlet etmesi için artık ahlak ile ilgisiz hayvanlar yok, günahsız olan İsa var; hayvan kanı yerine Mesih'in kanına sahibiz; insan yapısı tapınak yerine, "insanın değil, Rab'bin kurduğu asıl tapınma çadırına" (*İbraniler 8:2*) sahibiz ve artık günahkâr, yanılabilir insan kâhin yerine, Başkâhin olarak bizim yararımıza hizmet eden İsa Mesih'imiz var. Tüm bunları aklından çıkarmadan Pavlus'un şu sözlerini düşün: "Bu denli büyük kurtuluşu görmezlikten gelirse nasıl kurtulabiliriz?" (*İbraniler 2:3*).

Bir düşün: İsa senin adına günahsız bir hayat yaşadı, senin için öldü ve şimdi de göksel tapınakta senin yararına hizmet ediyor. Bütün bunlar seni günahın korkunç nihai sonuçlarından korumak için yapıldı. Yarın veya sonraki günlerde, bu harika haberi onu duymaya ihtiyacı olan biriyle paylaşmayı planla. Bugünün dersini temel alarak, önceden ne söyleyeceğine dair hazırlık yap.

Göksel Hizmet (İbraniler 9:24)

İbraniler 9:24 ayetini, özellikle de hangi durumda, yani Mesih'in bizim için Kendisini kurban ederek ölmesinden hemen sonra gökte bizim için yürüttüğü hizmet açıklanırken yazıldığını göz önünde bulundurarak çalış. Söyleneccek çok fazla şey olsa da biz bir noktaya, İsa'nın bizim için Tanrı'nın önünde görüldüğü ifadesine odaklanmak istiyoruz.

Bunun ne anlama geldiğini düşün. Biz, günahkâr, düşkün insanlık; Allah'ın görkemini parlaklığı karşısında, şimdi karşımıza çıksa eriyip bitecek olan bizler; ne kadar kötü olmuş olursak olalım, Allah'ın kutsal yasasını ne kadar pervasızca çiğnemiş olursak olalım, Allah'ın huzurunda *bizim için* bulunan Birine sahibiz. Bizim yararımız için Baba'nın huzurunda bulunan bir Temsilcimiz var. Mesih'in burada yeryüzündeyken ne kadar da sevgi dolu, başışlayıcı ve kabullenici olduğunu düşün. *Bu aynı kişi şimdi bizim gökteki Arabulucumuz mu?*

İyi haberin öteki yüzü de bu. İsa sadece çarmıhta bizim günahlarımızı Kendi üzerine alarak onların cezasını ödemekle kalmadı (1.Petrus 2:24), aynı zamanda şimdi gök ile yer arasındaki, insan ile İlahi arasındaki Arabulucu olarak Allah'ın huzurunda bulunuyor.

Bu çok anlamlı. İsa, hem Tanrı hem İnsan (günahsız ve kusursuz bir insan) olarak, insanlık ile Allah arasındaki, günahın sebep olduğu uçuruma köprü olabilecek yegâne Kişidir. Bu konuda asla unutulmaması gereken önemli nokta (aslında pek çok olsa da), artık bizim tüm denemelerimizle, acılarımızla ve ayartmalarımızla ilgisi olan bir İnsan'ın Baba'nın huzurunda bizi temsil ediyor olduğudur.

“Çünkü tek Tanrı ve Tanrı'yla insanlar arasında tek aracı vardır. O da insan olan ve kendisini herkes için fidiye olarak sunmuş bulunan Mesih İsa'dır. Uygun zamanda verilen tanıklık budur” (1.Timoteos 2:5, 6). Bu ayetler İsa'ya hangi işlevleri yüklüyor ve bu işlevler dünyasal tapınak hizmetinde ne şekilde örneklenmişti?

Yeni antlaşmanın iyi haberi şudur: artık İsa sayesinde tövbe etmiş olan günahkârlar gökte Baba'nın huzurunda kendilerini temsil eden Birine sahipler. O, günahkârların kendi başlarına asla kazanamayacağı şeyi, Allah'ın huzurunda durabilecek yegâne doğruluk olan kusursuz doğruluğu onlar için kazandı. Bu kusursuz doğrulukla Kendi yaşamında acılarla yetkinliğe ermiş olan İsa (İbraniler 2:10), Allah'ın huzurunda bulunurken bizim için günahtan başışlanma ve günah karşısında güç talep ediyor çünkü bunlar olmazsa biz ne bugün ne de yarınmada hiçbir umuda sahip olamayız.

Bir insanın, günah ayartmasını tecrübe etmiş bir Kişinin gökte Allah'ın huzurunda bulunması düşüncesi üzerinde düşün ve dua et. Bu kişisel olarak sana ne ifade ediyor? Sana nasıl bir umut veriyor ve cesaret sağlıyor?

EK ÇALIŞMA: “Gökteki en yüce melek bir tek kayıp ruhun fidyesini ödeyecek kudrete sahip değildi. Keruvim ve serafim sadece Yaratıcı tarafından O’nun yaratımları olarak kendilerine bahşedilmiş olan yüceliğe sahiplerdir. İnsanın Allah ile barıştırılması işi ancak Kendisinin insanlar adına sınırsız Allah ile müzakere etmeye ve aynı zamanda düşmüş bir dünyanın karşısında Allah’ı temsil etmeye yeterli olduğunu gösteren yücelticî sıfatlar taşıyan, Allah’a denk bir arabulucu vasıtasıyla başarılabilirdi. İnsanın vekilinin ve güvencesinin insan doğasına sahip olması, temsil edeceği insan ailesiyle bir bağlantısı olması gerekir ve Allah’ın elçisi olarak, Allah’ı dünyaya gösterebilmesi ve Allah ile insan arasında arabulucu olabilmesi için, ilahi tabiata hissedar olmalı, Sınırsız Olan’la bağlantısı olmalıdır.” —Ellen G. White, *Selected Messages [Seçme Mesajlar]*, 1. Cilt, s. 257.

“İsa sözlerine devam eder: ‘Beni insanların önünde açıkça bildirdiğiniz gibi, ben de sizleri Allah’ın ve kutsal meleklerin önünde açıkça bildireceğim. Sizler yeryüzünde benim temsilcilerim ve dünyayı iyileştirmek için şifa dağıtan kanallar olacaksınız. Böylece ben de sizin gökyüzündeki temsilciniz olacağım. Baba sizin karakterinizdeki hatalara bakmaz; fakat sizi benim mükemmelliğimle kuşatılmış olarak görür. Ben gökyüzünün kutsamalarının size ulaşmasını sağlayan bir elçiyim. Günahın içinde kaybolanları kurtarmak için benim yaptığım fedakârlığı paylaşan herkes, kurtarılanların görkemi ve sevincine paydaş olarak açıkça bildirecektir.’ ”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 339.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Romalılar 5:2, Efesliler 2:18 ve Efesliler 3:12 ayetlerini oku. Bu ayetler Baba’ya İsa aracılığıyla ulaşmamız konusunu anlamamıza yardım edecek ne söylüyorlar?
- ❷ Yukarıdaki ikinci Ellen G. White alıntısına bak. Arabulucunun işlevini ne şekilde açıkladığına dikkat et. Baba bize baktığında bizim kusurlu karakterimizi değil, onun yerine Mesih’in kusursuzluğunu görür. Bunun ne anlama geldiğini düşün ve sınıfta tartış.
- ❸ Bu haftanın dersine bakarak kendine şu soruyu sor ve yanıtla, “Tamam, Mesih göksel tapınaktaymış. Ne olmuş yani? Bu gündelik yaşamımızda ne anlam ifade ediyor?”

ÖZET: Eski antlaşmanın kurbanlık sistemi yenisiyle değiştirildi; hayvan kurbanlıkların, dünyasal tapınakta, günahkâr kahinler tarafından kurban edilmeleri yerine, artık İsa var, bizim kusursuz Kurbanımız. O, gökteki tapınakta Baba’nın huzurunda bizi temsil ediyor. Yeni antlaşma ve onun vaatlerine dayanak oluşturan gerçek budur.

Bir Çocuk Ölen Kiliseyi Canlandırıyor (Kolombiya)

Yazan: Andrew McChesney, Adventist Topluluğu

Bir Yedinci Gün Adventist Kilisesi ihtiyarı, 8 yaşındaki Alejandro'dan ilk müjdecilik toplantısını yönetmesini istedi.

Kilise ihtiyarı, Alejandro'nun annesine, "Hasat etmek değil, tohum ekmek istiyoruz" dedi.

Kilise, Kolombiya'nın Karayip Denizi kıyısındaki bir ada olan Tierra Bomba'daydı ve cemaati gitgide azalıyordu. Baş ihtiyarlar, liderlik ettikleri müjdecilik toplantılarının son gününde istifa etmişler ve kiliseden ayrılmışlardı. Kilise üyelerinin de isteği gitmişti ve çoğu kişi Şabat günü kiliseye gelmemeye başladı.

4 yaşından beri vaaz veren Alejandro ilk akşam toplantısında konuşmaktan korkmuştu. Ama annesi ona sarıldı ve birlikte dua ettiler.

İnsanlar çocuğun konuşmasını duymak için bir kilise üyesinin evinin avlusunu doldurdular.

Bu haftalık toplantıları sabote etme amacıyla kilisenin eski baş ihtiyarı, Alejandro'nun bulunduğu sokağın karşısındaki evinde kendi toplantılarını düzenledi. Mevcut ve eski kilise üyelerini günlük toplantılarına davet etti.

Sokaktan geçen insanlar çocuğun yanından geçerken konuştuğunu gördü. "Bu çocuk vaiz kimdi?" diye merak ettiler. Birçoğu dinlemek için orada kaldı.

Eski kilise ihtiyarı, insanları Alejandro'nun toplantısına gittiğini görünce üzüldü ve onların evine gelmelerini talep etmek için sokağa çıktı.

"Haydi!" dedi insanlara, kollarından yakalayarak. "Hadi gidelim!"

Bazıları onunla birlikte gitti ama dikkatini bu işe vermeyince Alejandro'nun vaazını dinlemek için geri döndü.

Bu birkaç gün sürdü. Sonra kilise üyeleri eski ihtiyarı müjdecilik toplantılara davet etti ve o da bu toplantılara katıldı.

Toplantıların amaçlarından biri olduğu için Alejandro vaftiz çağrısına yanıt veren insanların evlerini ziyaret etti. Ziyaretlerin ilk turunda üç kişi vaftiz olmak istediklerini doğruladı. İkinci turda, evli olmayan bir çift vaftiz olmak istedi. Alejandro'nun annesi evlenebilmeleri için evrak işlerini tamamlamalarına yardım etti. Hafta boyu süren toplantıların sonunda toplam yedi kişi vaftiz edildi.

Alejandro, Tierra Bomba'yı mutlu bir şekilde terk etti. Kilise üyeleri de mutluydu. Kilise güçleniyordu ve büyüyordu.

Alejandro, "İsa zafer kazandı," dedi.

Kolombiya, Cartagena'da 10 yaşındaki bir çocuk vaiz olan Alejandro, 4 yaşından beri ebeveynleri ve ağabeyi de dabil olmak üzere 18 kişinin vaftiz edilmesine ön ayak oldu. Bu çeyrekteki Çocuklar Misyonu hakkında daha fazlasını okuyun, bit.ly/childrensmission adresinden indirilebilirsiniz. Bu çeyrekteki On Üçüncü Sebte Sumuları, Alejandro'nun anavatanı Kolombiya'daki Kolombiya Adventist Üniversitesinde müjdeciler yetiştirmek için "Daha İyi Bir Yaşam" merkezi açılmasına yardımcı olacak.

Antlaşma İmanı

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Galatyalılar 6:14; Romalılar 6:23; 1.Yubanna 5:11, 13; Romalılar 4:1-7; Levililer 7:18; Levililer 17:1-4; Romalılar 5:1.*

HATIRLAMA METNİ: “Tanrı katında hiç kimsenin Yasa’yla aklanmadığı açıktır. Çünkü ‘İmanla aklanarak yaşayacaktır’ ” (*Galatyalılar 3:11*).

Mesih’ten yedi yüz yıl kadar önce, şair Homeros, büyük savaşçı Odiseus’un—Truva savaşında Truva kentini fethettikten sonra—, on yıl süren memleketi İthaka’ya dönüş yolculuğunu konu alan Odesa’yı yazdı. Yolculuğu çok uzun sürdü çünkü gemi kazaları, ayaklanmalar, fırtınalar, canavarlar ve onu hedefine ulaştırmaktan alıkoyan pek çok engelle boğuşmak zorunda kaldı. Sonunda, Odiseus’un yeterince acı çektiğine karar veren tanrılar, yorgun savaşçının evine ve ailesine dönmesine izin verdiler. O’nun denemelerinin, hataları için yeterince büyük bir kefaret olduğu konusunda fikir birliği etmişlerdi.

Bir anlamda biz de Odiseus gibi uzun bir eve dönüş yolculuğundayız. Fakat şu önemli farkla: bizim için asla Odiseus gibi geri dönüş hakkını kazanmak için “yeterince acı çekmek” gibi bir olasılık yok. Gök ve yeryüzü arasındaki mesafe, bizim hatalarımız için kefaret ödememize olanak sağlayamayacak kadar büyük. Eğer eve dönebilirsek, bu ancak Allah’ın lütfü ile gerçekleşmiş olabilir.

HAFTANIN SORULARI: Kurtuluş neden bir armağan olmak zorunda? Neden sadece Allah ile eşit olan bir Kişi bizim canlarımızı fide ödeyerek satın alabilir? İbrahim’in, hangi özelliği onu imanın bu kadar iyi bir temsilcisi yapıyor? Doğruluğun bize “yüklenmesi” ya da “alacaklandırılmamız” ne anlama geliyor? Çarmıhta bulunan vaatleri ve umudu nasıl sahiplenebiliriz?

*19 Haziran Sebti Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalış.

Golgota'nın Etkileri

Eski Ahit'in Musa'yla yapılan antlaşma altında kurtuluş yolu, Yeni Ahit'teki yeni antlaşma altındaki kurtuluş yolundan farklı değildir. Eski ya da Yeni Ahit, eski ya da yeni antlaşma fark etmeksizin, kurtuluş sadece imandır. Eğer kurtuluşun, mesela işler gibi başka bir yolu olsaydı, o bizim alacağımız, Yararı'nın bize vermekle yükümlü olduğu bir şey olurdu. Ancak günahın ne kadar ciddi olduğunu anlamayan kişiler, Allah'ın bizi kurtarmak gibi bir yükümlülüğü olduğuna inanabilir. Tersine, aslında tek bir yükümlülük vardı, o da bizim çığnemiş olan yasaya olan borcumuzdu. Biz, elbette bu yükümlülüğü yerine getiremezdik; şükürler olsun İsa bizim için o işi gerçekleştirdi.

“Erkekler ve kadınlar, Göğün Yüceliği'nin insanın yerine öterek gerçekleştirdiği büyük kurbanlığın ne derece önemli olduğunu daha mükemmel şekilde kavrayabildiği zaman, kurtuluş tasarısı da yüceltilecek ve Golgota'nın etkileri Hristiyanların yüreklerindeki hassas, kutsal ve canlı duyguları uyandıracak. Yüreklerinde ve dudaklarında Allah'a ve Kuzu'ya övgüler olacak. Gurur ve kendini beğenmişlik, Golgota'nın sahnelerini hafızasında taze tutan yüreklerde gelişemez . . . Dünyanın tüm zenginlikleri bile mahvolan tek bir cana fide olmaya yeterli değerde değildir. Mesih'in çarmıhta asılı durumda suçlu insanların günahları için acı çekerken kayıp bir dünya için duyduğu sevgiyi kim ölçebilir? Bu sevgi ölçülemezdi, sonsuzdu.

“Mesih, sevgisinin ölümden daha güçlü olduğunu göstermiştir. O insanın kurtuluşunu gerçekleştireyordu ve karanlığın güçleriyle son dere korkunç bir çatışma içindeyken bile, sevgisi güçlendikçe güçlendi. Babası'nın yüzünün gizlenmesine katlandı, ta ki canının acılığı O'nu ‘Tanrım, Tanrım, Beni neden terk ettin?’ diye haykırmaya itene kadar. . O'nun kolu kurtuluş getirdi. Son can mücadelesinde, tüm yaratılıştaki yankılanan kutlu sözler söylendiğinde, insanın kurtuluşunu satın alan kefareti ödenmiş oldu: ‘Tamamlandı.’

“Golgota'nın sahneleri en derin duyguyu çağırır. Bu konuda eğer coşkunluğunuzu dışarı vurursanız, mazur görülürsünüz. Öylesine mükemmel, öylesine masum olan Mesih'in, dünyanın günahlarının ağırlığını yüklenerek böylesine acılı bir şekilde ölmesi gerektiğini bizim düşüncelerimiz ve hayal gücümüz asla bütünüyle kavrayamaz. Böylesi hayret verici bir sevginin uzunluğunu, yüksekliğini, genişliğini ve derinliğini idrak edemeyiz. Kurtarıcı'nın sevgisinin eşsiz derinliklerinin düşüncesi zihnimizi doldurmalı, cana dokunup onu eritmeli, hisleri artırarak yüceltmeli ve karakteri baştan aşağı dönüştürmelidir.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church [Kilise için Tanıklıklar]*, 2. cilt, s. 212, 213.

Ellen White'in yazdıkları üzerine dua et. Bu cümleleri aklında tutarak, Galatyalılar 6:14 ayetini oku ve daha sonra kendine şu soruyu sor: “Mesih'in çarmıhıyla ne şekilde övünebilirim?”

Antlaşma ve Kurban

“Biliyorsunuz ki, atalarınızdan kalma boş yaşayışınızdan altın ya da gümüş gibi geçici şeylerle değil, kusursuz ve lekesez kuzuyu andıran Mesih’in değerli kanının fidyesiyle kurtulduunuz” (1.Petrus 1:18, 19).

Petrus bizim fidyeyle kurtulduğumuzu söylerken ne demek istiyor?

Petrus’un, Mesih’in çarımıhtaki kefaretil edici ölümü hakkında konuşurken bahsettiği “fide” ya da bedel kavramı, akıllara eski çağlarda köleyi boyunduruğundan kurtarmak için (genellikle bir akrabası tarafından) ücret ödenmesi uygulamasını getiriyor. Bu durumda ise Mesih bizi günahın köleliğinden ve onun nihai sonucu olan ölümden fide vererek kurtardı fakat Golgota’daki vekâleten ve isteyerek ölümüyle bunu Kendi “değerli kanı” ile gerçekleştirdi. Yine, tüm antlaşmalar bu temele dayanmaktadır: O olmasaydı antlaşma hükümsüz ve geçersiz olurdu çünkü Allah antlaşmada Kendi üzerine düşeni, yani iman eden herkese sonsuz yaşam armağanını bahşetmeyi adaletli bir şekilde yerine getiremezdi.

Aşağıdaki ayetleri incele: Romalılar 6:23, 1.Yubanna 5:11, 13. Hepsinin ortak olarak paylaştığı mesaj nedir?

Bizim bu sonsuz yaşam armağanına sahip olmamızın sebebi, İsa’nın, en başta sonsuz yaşamı kaybetmemize sebep olan ihlali tek başına onarabilmiş olmasıdır. Peki nasıl? Çünkü yalnızca Yaratıcı’nın doğruluğu ve sınırsız değeri ihlal edilen yasaya karşı borçlu olduğumuz miktarı karşılayabilirdi. Günahın sebep olduğu ihlal işte bu kadar büyüktü. Eğer ölümlü, geçici ve yaratılmış olan bir varlık yasayı ihlal etmenin cezasını ödeyebiliyor olsaydı, bu Allah’ın ebedi ahlâkî yasaının ciddiyeti hakkında ne düşünmemize yol açardı? Ancak Kendisi Allah’a eşit olan, içinde ödünç alınmamış, türetilmemiş ve sonsuz yaşam olan bir Kişi, bizi yasaya olan borcumuzdan kurtarmaya yetecek fideyi ödeyebilirdi. Antlaşma vaatlerinin hepsi işte bu şekilde tamamlandı; şimdi bile sonsuz yaşam vaadine bu şekilde sahibiz; günah ve ölümden bu şekilde fide ödenerek kurtarıldık.

Bir sanat müzesinde, çocuğun birinin içi mürekkep dolu bir balonu bir Rembrandt tablosuna fırlattığını ve onu tümüyle mahvettiğini düşün. Tablo milyonlar eder; çocuğun ebeveynleri sahip oldukları her şeyi satsalar bile zararın küçük bir bölümünü dahi karşılamaları mümkün değil. Bu örnek hangi anlamda günahın yol açtığı ihlâlin ne kadar ciddi olduğunu, onu onarmak konusunda ne kadar yardıma muhtaç olduğumuzu ve neden yalnızca Rabb’in Kendisinin bu borcu ödeyebileceğini anlamamıza yardım edebilir?

İbrahim'in İmanı: 1. Bölüm

“Avram Rab’be iman etti, RAB bunu ona doğruluk saydı” (Yaratılış 15:6).

Bu ayet tüm Kutsal Yazı’daki en derin açıklamalardan biridir. Bu, Kutsal Kitap dininin çok önemli gerçeğinin, yani yalnızca iman yoluyla aklanmanın kanıtlanmasına yardım ediyor ve bunu Pavlus’un Romalılar kitabında bu konudan bahsetmesinden yüzyıllar önce yapıyor. Bunların hepsi, Aden bahçesinden başlayarak kurtuluşun da hep aynı yöntemle geldiğinin kanıtlanmasına yardımcı oluyor.

Ayetin doğrudan bağlamı, yani Avram’ın Allah’ın ona bir oğul verme vaadine, tüm fiziksel şartlar böyle bir şeyin imkânsız olduğunu işaret ediyorken inanmış olması, onun imanının ne kadar büyük olduğunu anlamamıza yardım ediyor. Bu, kendi muhtaçlığının ne kadar kati olduğunun farkına varan bir imandır, kişinin kendisini bütünüyle teslim etmesini gerekli kılan bir imandır, Rabb’e tamamen boyun eğmeyi talep eden bir imandır, itaat sonucunu doğuran bir imandır. Avram’ın imanı böyleydi ve bu ona “doğruluk sayıldı.”

Kutsal Kitap neden doğruluğun ona “sayıldığını” söylüyor? Avram’ın kendisi Allah’ın doğruluğu anlamında “doğru” muydu? Allah onun doğru olduğunu bildirdikten kısa süre sonra, Avram neden kendisinin bu doğruluğa sahip olmadığını ama doğruluğun ona sayıldığını anlamamıza yardım eden ne yaptı?

Avram’ın hayatı bir iman ve itaat hayatı olsa da, kusursuz iman ve kusursuz itaat hayatı değildi. Zaman zaman her iki alanda da zayıflıklar gösteriyordu. (Bu sana tanıdığın birini anımsatıyor mu?) Bunların hepsi şu önemli noktaya işaret ediyor: bizi kurtaran doğruluk bizim alacaklı kıldığımız (süslü bir sözcük kullanmak gerekirse), bize *atfedilmiş* olan doğruluktur. Bu, hatalarımıza rağmen bizim Allah’ın gözünde doğru ilan edildiğimiz anlamına geliyor; bu, gökteki Allah’ın, öyle olmasak da bizi doğru olarak gördüğü anlamına geliyor. O, Avram’a bunu yaptı, “İbrahim’in imanına sahip” (Rom. 4:16) olarak O’na gidecek olan her kişiye de aynısını yapacaktır.

Romalılar 4:1-7 ayetlerini oku. Pavlus’un Yaratılış 15:6 ayetini kullandığı bağlama dikkat et. Bu ayetler üzerine dua et ve kendi cümlelerinle sana ne söylediklerine inandığını yaz.

İbrahim'in İmanı: 2. Bölüm

Yaratılış 15:6 ayetine yeniden bakarsak, her iki çevirinin de (YÇ, KM) İbranicedeki *basab* fiilini *saymak* sözcüğü ile tercüme ettiğini görüyoruz.

Musa'nın kitaplarında aynı sözcük başka ayetlerde de kullanılıyor. Bir kişinin ya da bir şeyin aslında olmadığı bir kişi ya da şey “addedilmesi” veya “kabul edilmesi”. Örneğin, Yaratılış 31:15 ayetinde, Rahel ve Lea babalarının kendilerini, onun kızları olmalarına rağmen yabancı “saydığını” [KM] (“kabul ettiğini” ya da addettiğini”) söylüyorlar. Levililerin ondalıkları, aslında tahl olmamasına rağmen, harmandan tahl “sayılacaktı” (“kabul edilecek” veya “addedilecekti”) (*Çölde Sayım 18:27, 30*).

Kurbanlar söz konusu olduğunda “addedilme” düşüncesi ne şekilde ifade ediliyordu? (*Levililer 7:18, Levililer 17:1–4*).

King James nüshası *basab* sözcüğünü tercüme ederken *afetmek* sözcüğüne başvuruyor. Eğer bir kurbanın eti (esenlik kurbanı) üçüncü güne kadar yenmezse, değerini kaybeder ve geçerli “sayılmaz” (*Levililer 7:18*). Levililer 7:18 ayeti, kurbanın günahkârın yararına “sayıldığı” ve sonrasında günahkârın Allah'ın huzurunda doğrulukla bulunduğu bir durumdan bahsediyor (*Levililer 17:1–4 ile karşılaştır*). Günahkâr aslında doğru olmamasına rağmen, Allah o kişiyi doğru sayıyor.

Bizim, tüm hatalarımıza rağmen Allah'ın gözünde doğru sayılabileceğimiz ya da kabul edilebileceğimiz gerçeği üzerinde vakit ayırarak düşün. Bunun ne anlama geldiğini kendi cümlelerinle yaz.

“İmanla doğruluk” kavramının özü, yapabileceğimiz herhangi bir işe dayanarak değil, sadece Mesih'in bizim için yapmış olduğuna iman ederek doğru ilan edilme gerçeğidir. Fakat bu, bizi doğru kılanın imanımız olmasından değildir; iman, bizim doğruluk armağanını almamızı sağlayan vasıttır. Hristiyanlığın güzelliği, gizemi ve yüceliği özünde budur. Hristiyanlar olarak, Mesih'in takipçileri olarak bütün inandıklarımızın önemli bir kökeni bu harika kavrama dayanmaktadır. Biz iman yoluyla Allah'ın gözünde doğru sayılırız. Sonrasında olan her şey; itaat, kutsanma, kutsallık, karakter gelişimi, sevgi bu önemli gerçekten kaynaklanmaktadır.

Hristiyan olmak isteyen fakat “Ben kendimi doğru hissetmiyorum” diyen bir kişiye nasıl cevap verirdin?

Vaatlerde Huzur Bulma

Yaşamı boyunca yalnızca atfedilen doğrulukla aklanma kavramını savunan, büyük bir Katolik inanç savunucusu olan meşhur Kardinal Bellarmine ile ilgili anlatılan bir hikâye vardır. Ölüm döşeginde yatarken, henüz hayattayken ona güvence sağlasın diye haçlar ve kutsalların erdemleri getirildiğinde, Bellarmine şöyle demiş, “Götürün bunları. Mesih’in erdemlerine güvenmenin daha emniyetli olduğunu düşünüyorum.”

Hayatının sonuna yaklaşan pek çok insan geriye baktığında, kutsal olan Allah’la kurtuluşu kazanmak için yaptığı işlerin ve eylemlerinin ne kadar boşuna, ne kadar beyhude ve gereksiz olduğunu ve dolayısıyla Mesih’in doğruluğuna ne kadar da muhtaç olduğunu görür.

Fakat iyi haber şu ki, Rab’de teminata sahip olmak için artık ölüme yaklaşmış olmayı beklemek zorunda değiliz. Artık tüm antlaşma Allah’ın teminat altına alınmış vaatlerine, şimdi bizim için olan, şimdi yaşamımızı daha iyi yapabilecek vaatlere dayanıyor.

Aşağıdaki ayetlere bak ve her birinin ardından sorulan soruyu Allah’la olan antlaşma ilişkini geliştirme, koruma ve güçlendirme bağlamında cevapla:

Mezmurlar 34:8 (Allah’ın iyiliğini nasıl tadabilirsiniz?)

Matta 11:30 (Mesih’in bizim için yaptığı şeyde bu boyunduruğu hafif kılan nedir?)

Romalılar 5:1 (Aklanmanın barışmakla ne alakası var?)

Filipililer 2:7, 8 (Mesih’in tecrübesinden ne kazandın?)

Kendini duayla incele ve kendine şu soruyu sor: “Yaptığım hangi şeyler Allah ile olan ilişkiyi güçlendiriyor, hangileri ona zarar veriyor?” Hangi değişiklikleri yapmalıyım?

EK ÇALIŞMA: “[Günahkârın] doğruluğu elde edebileceği tek yol imandır. İman aracılığıyla Mesih’in erdemlerini Allah’a getirebilir, böylece Rab Kendi Oğlu’nun itaatini günahkârın hesabına yazar. Mesih’in doğruluğu insanın hatasının yerine kabul edilir, Allah tövbekâr ve imanlı canı kabul eder, bağışlar ve aklar, ona doğruymuş gibi davranır ve onu Kendi Oğlu’nu sevdiği gibi sever. İman işte bu şekilde doğruluk sayılır”—Ellen G. White, *Selected Messages [Seçme Mesajlar]*, 1. Cilt, s. 367.

“Tövbe ve iman yoluyla Mesih’i Kurtarıcımız olarak kabul ettiğimiz zaman, Rab günahlarımızı bağışlar ve yasanın çiğnenmesine karşılık belirlenmiş olan cezayı affeder. Günahkâr böylece Allah’ın huzurunda aklanmış bir kişi olarak durur; Göğün lütfunu kazanır ve Ruh aracılığıyla Baba ve Oğul ile paydaş olur.

“Bundan sonra yerine getirilmesi gereken bir iş daha vardır ve bu iş sürekli gelişme niteliğine sahiptir. Can gerçek aracılığıyla kutsal kılınmalıdır. Bu da iman yoluyla gerçekleştirilir. Zira karakterin dönüşümü yalnızca iman yoluyla aldığımız Mesih’in lütfu ile gerçekleşebilir.”—Ellen G. White, *Selected Messages [Seçme Mesajlar]*, 3. Cilt, s. 191.

TARTIŞMA SORULARI:

- ① Yaşayan ve ölü bir iman arasında hangi ayrım yapılmıştır? (*Yakup 2:17, 18*). Pavlus yaşayan bir imanı nasıl tanımlıyor? (*Romalılar 16:26*). İmanın neyi gerektirdiğini açıklayan anahtar sözcük nedir?
- ② (Kendi içinde mantıksal olarak tutarlı olan) “Biz sadece içimizde olmayan fakat bize verilen doğrulukla kurtarılıyorsak, o halde ne yaptığımızın ya da davranışlarımızın hiçbir önemi yoktur” savına ne cevap verirsin?
- ③ “Allah tarafından kabulümüz şüphesiz ki yalnızca O’nun sevgili Oğlu aracılığıyla ve iyi işler ancak O’nun günahı affedici sevgisinin sonucudur. Bunlar bizim başarı hanemize yazılmaz ve iyi işlerimiz aracılığıyla canlarımızın kurtuluşunda hak iddia edebileceğimiz hiçbir şey yoktur. . . . [İman eden kişi] iyi işlerini canının kurtuluşu için mazeret olarak sunamaz.”—Ellen G. White, *Selected Messages [Seçme Mesajlar]*, 3. Cilt, s. 199. Bu Ellen G. White açıklamasını aklında tutarak şu soruyu yanıtla: O halde neden iyi işler Hristiyan tecrübesinin bölümüne önemli bir parçası?

ÖZET: Eski antlaşma, yeni antlaşma: Biz Allah’ın gözünde doğru olabilelim diye, İsa yasaya olan borcu ödemiştir.

Haftalık Misyon Bölge Gezisi (ABD)

Yazan: Andrew McChesney, Adventist Topluluğu

ABD'nin Teksas eyaletindeki bazı çocuklar hikayeyi sadece dinlemekle kalmıyor, hikayeyi ilk elden deneyimlemek için uzak ülkelere de gidiyorlar.

Şabat günlerinde çocuklar, Grandview Yedinci Gün Adventist Kilisesi'ndeki Şabat Okulu'na vardıklarında Missionary Havayolları'na giriş kayıtlarını yaparlar. Her çocuk, varış ülkesi için vize almak üzere havayolunun check-in yapılan gişelerinde "Grandview Şabat Okulu Pasaportu" olarak belirtilmiş bir pasaport ibraz ederler. Bir Şabat Günü, Adventist Topluluğu'ndan bir ziyaretçi Çin'den bir müjdecilik hikayesi hazırlamıştı. Bu yüzden havayolu temsilcisi, ilköğretim öğretmeni olan Luly Wicklund, kırmızı renkli Çin bayrağının baskılı etiketini her bir pasaporta yapıştırdı. Her çocuk ayrıca pasaportta en fazla üç yıldız alabilirdi: zamanında geldiği için, bir Kutsal Kitap getirdiği için ve bir arkadaşını davet ettiği için.

Zamanında gelen ilk 10 çocuğa birinci sınıf binış kartları verilir, bu da uçakta koltuklarını seçmelerine olanak tanır. Geç gelenlere oturma yeri tahsis edilmiş ekonomi binış kartı verilir. Çocukların ayrıca onlara uçuşlarında puan biriktirebileceği havayolu şirketi tarafından verilen kartları da vardı. Kilise mensupları tarafından yapılan uçak, üzeri beyaz branda ile kaplı metal ve ahşap bir çerçeveden oluşmaktadır. Oval pencereler ise uçağın gövdesinin kenarlarını kaplamaktadır.

Çocuklar oturduktan sonra, Luly kayıtlı bir mesajı çalar. "Her Şabat Günü yeni bir maceranın sizi beklediği Müjdeci Havayolları'nı seçtiğiniz için teşekkür ederiz!" Pilot gerekli duyurları yapmaya başladı: "Uçağımız kalkmadan önce görevlilerinizden biri dua edecektir. Lütfen koltuklarınızdan ayağa kalkmayın."

Şabat duyurusundan sonra Luly uçaktaki 11 çocuğa dua isteklerini sordu. Bir çocuk uçağın arkasındaki açık bir deliği işaret etti ve "Dua edelim ki uçuş sırasında bu uçaktan çekilmeyelim" dedi. Diğer çocuklar güldükten sonra çocuk ciddi bir şekilde kendi dua isteğini söyledi; "Lütfen köpeğim için dua edin. Kendini iyi hissetmiyor." Ardından uçak Çin'e doğru yola çıktı.

Uçak indikten sonra çocuklar uçaktan indi ve Çin'de gerçekleşen misyon hikayesini dinlemek için yakındaki sandalyelere oturdular. Daha sonra Teksas'a geri döndüler. Dönüş uçuşu sırasında, öğretmen misyon hikayesi hakkında kısa sorular sordu.

On yıldan fazla bir süre önce 11 yaşındaki oğlunun önerisiyle Müjdeci Havayolları'nı geliştiren Luly, her çeyrekte bir Şabat Okulu teması geliştirmeyi ve görev hikayelerini bu temanın bir parçası haline getirmeyi faydalı bulduğunu söyledi. Önceki temalar arasında bir denizaltı, bir mağara ve dünyanın dört bir yanına çocukları götüren bir roket vardı. Luly, gezilerin misyon hikayelerini kişiselleştirdiğini söyledi.

"Çocuklar buralara gidenlerin sıradan insanlar olduğunu görüyor" dedi. Tanrı tarafından kullanılan sıradan insanlar.

Yeni Antlaşma Hayatı

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 1.Yubanna 1:4; Yubanna 5:24; Romalılar 3:24, 25; 2.Korintliler 5:21; 1.Yubanna 4:16; Vahiy 2:11; Vahiy 20:6, 14; Vahiy 21:8.

HATIRLAMA METNİ: “Bense insanlar yaşama, bol yaşama sahip olsunlar diye geldim” (Yubanna. 10:10).

Bu çeyreklik (en basit şekilde ifade etmek gerekirse), Allah’ın temel olarak *sizi işte bu şekilde kurtaracağım* dediği antlaşma üzerine bir çalışma oldu.

Sonuç, yani antlaşma vaaadinin büyük neticesi elbette yenilenmiş bir yüzünde sonsuz yaşama sahip olmaktır fakat bugün antlaşma bereketlerinin tadını çıkartmak için onu beklemek zorunda değiliz. Rab bizim *şu anki* hayatlarımızla ilgileniyor; O *şimdi* bizim için en iyi olanı istiyor. Antlaşma, senin bir taraf olarak onu, şunu ve bunu yerine getirip uzun bir aradan sonra ise ödülüne sahip olacağın tarzda bir antlaşma değildir. Ödüller, armağanlar, iman yoluyla antlaşma ilişkisine girenlerin hemen şimdi burada tadını çıkartacakları bereketlerdir.

Antlaşma konusunu işlediğimiz dizideki son dersimiz olan bu haftanın dersinde, bu şimdiki bereketlerin bazılarına, Allah’ın lütfundan kaynaklanan ve O’nun kapıyı çaldığını duyarak kapıyı açtığımız için yüreklerimize dökülen bazı vaatlere bakacağız. Elbette bu hafta bahsedebileceğimiz dışında da çok fazla bereket var. Fakat bu sadece bir başlangıç, belki de hiçbir zaman sona eremeyecek bir şeyin başlangıcı.

HAFTANIN SORULARI: Neden sevinçli olmalıyız? Hangi temele dayanarak bu vaadi talep edebiliriz? Antlaşmanın hangi özelliği bizi suçluluk yükünden kurtarmalı? Yeni bir kalbe sahip olmak ne demektir?

*26 Haziran Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalış.

Sevinç

“Bunları size, sevincimiz tam olsun diye yazıyoruz.” (1.Yuhanna 1:4).

Yuhanna'nın burada ne yazdığına bak. Birkaç basit sözcükle, antlaşma halkı olarak bizim sahip olmamız gereken büyük avantajlardan birinin ne olması gerektiğini, sevinç vaadini ifade ediyor.

Hristiyanlar olarak bize sıklıkla duygularımıza dayanarak ilerlemememiz gerektiği, imanın bir duygu olmadığı, duygularımızın ötesine geçmemiz gerektiği anlatılmıştır ve bunların hepsi doğrudur. Fakat öte yandan, duygularımız, hislerimiz ve mizacımız olmasa insan olamazdık. Duygularımızı inkâr edemeyiz; yapmamız gereken onları anlamak, hayatımızda doğru yere yerleştirmek ve olabildiğince onları denetim altında tutmaktır. Onları inkâr etmek, insan olmanın anlamını inkâr etmek olur (bir halkaya yuvarlak olma demek gibi). Tersine, bu ayette de söylendiği gibi, duygularımız (bu durumda sevinç) olmalı ve aynı zamanda tam olmalıdır. Bu ayette ima edilen şeyin, duyguları inkâr etmenin gerekliliği olmadığı çok açık, öyle değil mi?

Yukarıdaki ayetin konusunu bölümün başından itibaren oku. Yuhanna ilk Hristiyanlara onların sevinçlerini tam edeceği umuduyla ne yazıyordu? Yazdıkları neden onlara sevinç vermeliydi?

Yuhanna asıl On ikiden biriydi. Mesih'in üç buçuk yıllık hizmetinin neredeyse başından beri oradaydı, İsa ile ilgili en hayret verici olaylardan bazılarının tanığıydı (Çarmıhtaydı, Getsemani bahçesindeydi, İsa'nın görünümünü değiştiren de oradaydı). Yani, doğrudan tanığı olarak, bu konu hakkında konuşmak için son derece nitelikliydi.

Fakat dikkat edin, kendisine vurgu yapmıyor; İsa'nın öğrenciler için yaptıklarını ve bu sayede artık sadece birbirleriyle değil Allah'ın Kendisiyle de paydaş olduklarını vurguluyor. İsa Rab ile yakın ilişkiye girmemiz için yolu açtı ve bu paydaşlığın—bu ilişkinin—sonuçlarından bir tanesi de sevinçtir. Yuhanna onların İsa hakkında duyduklarının doğru olduğunu bilmelerini istiyor (o İsa'yı gördü, O'na dokundu, O'nu hissetti, O'nun dinledi), böylece onlar da, onları seven ve Oğlu aracılığıyla onlar için Kendisini vermiş olan göksel Babalarıyla sevinçli bir ilişki içine girebilirler.

Bir anlamda Yuhanna kendi kişisel tanıklığını yapıyor. Senin İsa ile ilişkine dair kendi kişisel tanıklığın nedir? Yuhanna'nın burada yapmaya çalıştığı gibi, bir kişinin Rab'deki sevincinin artmasına yardım edecek ne söyleyebilirsin?

Suçsuz

“Böylece Mesih İsa’ya ait olanlara artık hiçbir mahkûmiyet yoktur.”
(Romalılar 8:1)

Genç bir kadın vahşi şekilde öldürülmüştü, katilinin kim olduğu ise belli değildi. Polis, tuzak kurarak kadının mezarına gizli bir mikrofon yerleştirdi. Kadının ölümünden aylar sonra bir akşam, genç bir adam mezara geldi ve diz çöküp ağlayarak kadında kendisini bağışlaması için yalvardı. Polis, ses kaydından yola çıkarak adamın kimliğini tespit etti ve onu cinayetten tutukladı.

Adamı mezara çeken neydi? Elbette suçluluktan, başka ne olabilir ki?

Hiçbirimiz (umuyoruz ki) hayatımızda bu adamın yaptığı kadar kötü bir şey yapmamış olsak da, hepimiz suçluyuz, hepimiz utanılacak, keşke yapmasaydım dediğimiz şeyler yaptık.

İsa’ya ve yeni antlaşmanın kanına şükürler olsun, hiçbirimiz suçluluk lekesiyle yaşamak zorunda değiliz. Bugünün ayetinde yazdığı üzere, bize mahkûmiyet yok. Mutlak Yargıç bizi suçsuz sayıyor, bizi, kendimiz suçlu hissettiğimiz şeyleri hiç yapmamış sayıyor.

Aşağıdaki ayetler Romalılar 8:1 ayetini anlamamıza nasıl yardımcı olur? *Yubanna 5:24; Romalılar 3:24, 25; 2.Korintliler 5:21.*

Rab ile bir antlaşma ilişkisi içinde yaşamamızın büyük vaatlerinden biri de artık suçluluk yüküyle yaşamak zorunda olmamamızdır. Antlaşmanın kanı sayesinde, suçluluk yükü, Allah ile antlaşma ilişkisi içine girmeyi seçen, imanın, tövbenin, itaatın koşullarına uymayı seçen bizlerin omuzlarından kaldırılmıştır. Şeytan kulaklarımıza bizim fena olduğumuzu, kötü olduğumuzu, Allah’ın kurtarmayacağı kadar günahkâr olduğumuzu fısıldamaya çalıştığına, çölde Mesih’i ayartmaya çalıştığına Mesih’in O’na nasıl karşılık verdiğini hatırlayıp biz de ayınsını yapabiliriz: Kutsal Yazı’dan alıntı yapabiliriz ve alıntı yapabileceğimiz en iyi ayetlerden biri de Romalılar 8:1 ayetidir. Bu, yaşamlarımızdaki günah gerçeğini inkâr etmek anlamına gelmiyor, şu anlama geliyor: Rab ile olan antlaşma ilişkimiz sayesinde, biz artık bu günahın mahkûmiyeti altında yaşamıyoruz. İsa bizim için cezayı ödedi ve şimdi de Baba’nın huzurunda bulunarak bizim yararımız için Kendi kanını öne sürüyor, bizim günahlarımız yerine Kendi doğruluğunu sunuyor.

Her ne suç işlemiş olursan ol Rabb’in seni bağışlamış olması, yaşamında neyi değiştiriyor? Bu gerçek, sana karşı günah işleyenlerle uğraşırken sana nasıl yardım ediyor? Senin bu insanlarla olan ilişkini ele alma yöntemini ne şekilde etkilemeli?

Yeni Antlaşma ve Yeni Yürek

“İman yoluyla Mesih yüreklerinizde konut kursun. Sevgide kök salarsınız ve temel atasınız. Kutsal yaşamlıların tümüyle birlikte bu sevginin genişliğini, uzunluğunu, yüksekliğini ve derinliğini kavramaya güçlü kılınasınız. Evet, Mesih’in bilgiyi aşan sevgisini tanıyasınız. Böylece Tanrı’nın tüm doluluğuyla dolarsınız” (Efesliler 3:17–19 TC).

Bu çeyrekliğin önceki derslerinde gördüğümüz üzere, yeni antlaşmada Rab yasayı yüreklerimize koyuyor (Yeremya 31:31–33). Bugünün dersinin ayetlerinde yazılana göre, sadece yüreklerimizdeki yasa değil, Mesih de elbette önemli anlam ifade ediyor çünkü Mesih ve O’nun yasası birbirleriyle çok yakından ilişkilidir. Böylelikle, Mesih’in yüreklerimizdeki yasasıyla ve Mesih’in de orada konut kurmasıyla (yukarıdaki ayette *konut kursun* diye tercüme edilen Grekçe sözcük aynı zamanda kalıcılığı vurgulayan “yerleşmek” anlamına gelmektedir), antlaşmanın büyük faydalarından bir diğeri karşımıza çıkıyor: yeni bir yürek.

Neden yeni bir yüreğe ihtiyaç duyuyoruz? Yeni bir yüreğe sahip olanlarda ne değişiklikler görülecek?

Bugünün ayetlerini tekrar oku. Pavlus’un, bizim onda kök salmamızı ve temel atmamızı söyleyerek sevgiye yaptığı vurguya dikkat et. Bu sözler sevgi esasında istikrarı, sağlamlığı ve kalıcılığı kastediyor. Sevgimiz Allah sevgisinde ve diğerlerine karşı duyduğumuz sevgide kök salmamışsa hiçbir anlam ifade etmez (Matta 22:37–39, 1.Korintliler 13). Bu sevgi dünyadan yalıtılmış bir şekilde gelmez. Tersine, biz Allah’ın bize karşı duyduğu (“anlayışın ötesindeki”) sevginin, İsa aracılığıyla ortaya konmuş bir ipucuna sahip olduğumuz için gelir. Bunun sonucu olarak da yaşamlarımız değişir, yüreklerimiz değişir ve biz yeni düşünceleri, yeni istekleri, yeni hedefleri olan yeni insanlar oluruz. Yüreklerimizi değiştiren ve diğerlerine karşı sevgi aşılaman, Allah’ın bize duyduğu sevgiye verdiğimiz karşılıktır. Belki de Pavlus, bizim “Tanrı’nın tüm doluluğuyla” dolmamızdan bahsederken, en azından kısmen bundan bahsediyordu.

1. Yuhanna 4:16 ayetini oku. Bu ayet, Pavlus’un Efesliler 3:17–19 ayetlerinde yazdıklarıyla ne şekilde ilişkili?

Bugün çalıştığımız ayetlere bak. Bu ayetlerdeki vaatlerin sende gerçekleşmesine izin vermek için ne yapabilirsin? Değiştirmen gereken, belki de senin “Tanrı’nın doluluğunu” tecrübe etmeni engelleyen şeyler var mıdır (Efesliler 3:19)? Hayatında yapman gereken değişikliklerin bir listesini yap. Bir liste kendine yap ve eğer senin için sorun yoksa bir liste de sınıfla paylaşmak için yap. Gerekli değişikliklerin yapılması için birbirinize ne şekilde yardım edebilirsiniz?

Yeni Antlaşma ve Sonsuz Yaşam

“Diriliş ve hayat benim; bana iman eden ölmüş olsa da yaşayacaktır; Ve yaşayıp da bana iman eden herkes, sonsuza dek asla ölmeyecektir” (Yubanna 11:25, 26 KM).

Sonsuz yaşamın iki boyutu vardır. Bize şimdiki yaşamlarımız için verilmiş olan pek çok vaadi barındıran *şimdiki zaman* boyutu imanlıya bu hayatta dolu dolu bir yaşam getirir (Yubanna 10:10).

Gelecek boyutu ise elbette sonsuz yaşam yani bedenini dirileceği vaadidir (Yubanna 5:28, 29; Yubanna 6:39). Gelecekte olsa da, o diğer her şeyden daha değerli olan yegâne olay, Hristiyanlar olarak tüm umutlarımız içinde en üstün olan olaydır.

Bugünün ayetini çalış. İsa burada ne söylüyor? Sonsuz yaşam nerededir? O'nun, yaşayıp da O'na iman eden herkesin, ölmüş olsa da yaşayacağı sözlerinden ne anlıyoruz? (Bkz. Vabiy 2:11; Vabiy 20:6, 14; Vabiy 21:8.)

Elbette hepimiz öleceğiz fakat İsa'ya göre bu ölüm sadece bir uyku,—O'na inananlar için—hayata diriltilemeyle son bulacak olan bir aralık. Mesih döndüğünde, Mesih'te ölü olanlar ölümsüz olarak dirilecekler ve Mesih'in hayattaki takipçileri de göz açıp kapayıncaya kadar ölümsüz olarak değiştirilecekler. Ölümler de, Mesih'in olan hayattakiler de aynı diriliş bedenine sahip olacaklar. Allah'ın halkı için ölümsüzlük o zaman başlayacak.

Sonumuzun mezarda olmadığını, aslında son olmadığını ve sonsuza kadar sürecek yeni bir hayata sahip olacağımızı bilmek ne büyük sevinç.

“O'nunla tek ruh olabilmemiz için, İsa bizimle tek beden oldu. Sadece İsa'nın gücünün bir gösterisi olarak değil, O'nun yaşamı iman yoluyla bizim yaşamımız olduğu için, dirilmemiz O'nunla bu şekilde bütünleşmemiz sonucunda olacaktır. İsa'yı gerçek karakteriyle görüp O'nu kalpten kabul edenlerin sonsuz yaşamı vardır. İsa'nın içimizde konut kurması Kutsal Ruh sayesinde olur ve iman içinde yüreğimize aldığımız Kutsal Ruhu sonsuz yaşamın başlangıcıdır.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 370.

Hangi şekillerde şimdiden sonsuz yaşamın bereketlerin tadını çıkarabiliriz? Başka bir deyişle, vaat bizim için şimdi ne yapıyor? Bu sonsuz yaşam vaadinin sana kişisel olarak günlük yaşantında sağladığı faydalardan birkaçını yaz. Bu umut ve vaadi sıkıntı içinde olan, belki de bir sevdiğini kaybetmiş biriyle ne şekilde paylaşabilirsin?

Yeni Antlaşma ve Görev

“Bu nedenle gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin; onları Baba, Oğul ve Kutsal Ruh’un adıyla vaftiz edin; size buyurduğum her şeye uymayı onlara öğretin. İşte ben, dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim” (Matta 28:19, 20).

Güney Afrikalı yazar Laurens Van Der Post’un dediği gibi, dünyanın her yerindeki insanlar büyük ölçüde “anlamsızlığın boyunduruğu” altında. İnsanlar yaşam armağanına sahipler fakat onunla ne yapacaklarını, bu armağanın amacının ne olduğunu ve onu nasıl kullanacaklarını bilmiyorlar. Bu, birine okuması için değil de ateş yakması için zor bulunan kitaplardan oluşan bir kütüphane vermek gibi bir şey. Bu kadar değerli bir şeyin nasıl da korkunç şekilde boşa harcanması!

Fakat yeni-antlaşma Hristiyanlarının bu sorunla boğuşmalarına gerek yok. Çünkü çarmıha gerilmiş ve dirilmiş, her yerdeki her kişi sonsuz yaşama sahip olabilsin diye onların günahları için ölmüş olan Kurtarıcı’nın harika haberini bilenler (ve kişisel olarak tecrübe etmiş olanlar) sevinci biliyorlar. Matta 28:19, 20 ayetlerindeki açık çağrıyı göz önünde bulundurursak, imanlı kişinin kesinlikle yaşamda bir görevi ve amacı vardır ve o görev Mesih İsa’da kişisel olarak tecrübe ettiği harika gerçeği dünyaya yaymaktır. Ne ayrıcalık ama! Bu dünya sona erdiğinde, bu dünyada yaptığımız her şey de sona ermiş olacak. Fakat müjdeyi diğer insanlara yaymak, sonsuzlukta etki bırakacak bir iş. İşte görev ve amaç budur!

Bugünün dersinin ayetlerini farklı unsurlarına ayır. İsa’nın bize yapmamızı söylediği belirli şeyler nelerdir ve bunlar neleri kapsamaktadır? Sahip olduğumuz vaatlerden hangisinin bize, İsa’nın emrettiklerini yapmamız için iman ve cesaret vermesi gerekir?

Yeni-antlaşma Hristiyanları olarak bize Rabb’in Kendisi tarafından açık bir emir verildi. Kim olursak olalım, hayattaki mevkiimiz, sınırlarımız ne olursa olsun, hepimizin bir işlevi olabilir. Sen bir şey yapıyor musun? Daha fazlasını yapabilir misin? Bu işte daha büyük bir işleve sahip olmak için sınıf olarak hep birlikte ne yapabilirsiniz?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Büyük Mücadele* kitabından, 640–657 sayfaları arasındaki “Allah’ın Halkı Kurtarıyor” ve *Yol, Gerçek ve Yaşam* kitabından, 75–82 sayfaları arasındaki “Rab’de Sevinmek” bölümlerini oku.

“Allah’ın kutsal Oğlu’nun taşıması gereken Kendisine ait günahı ya da kederi yoktu: başkalarının kederlerini taşıyordu; zira hepimizin fesadı O’nun üzerine yüklenmişti. O, ilâhi duygudaşlıkla insanla ilişkili kurar ve insan neslinin temsilcisi olarak yasayı çiğneyen kişi muamelesi görmek için boyun eğer. Günahlarımız yüzünden karşımıza çıkan dipsiz keder çukuruna bakar ve insanı Allah’tan ayıran uçurumu kapatmayı tasarlar.”—Ellen G. White, *Bible Echo and Signs of the Times [Kutsal Kitap Yankısı ve Vakitlerin İşaretleri]*, 1 Ağustos 1892.

“Gel kardeşim, olduğun gibi, günahkâr ve kirlenmiş olarak gel. Suçunun ağırlığını İsa’ya yükle ve imanla O’nun erdemlerini talep et. Halen merhamet varken, şimdi gel; itiraf ile gelersen, canın pişmanlığıyla gelersen, Allah bol bol bağışlar. Bir fırsatı daha hafife alayım deme. Mesih sana ışık verebilirsin diye ölümden dirilmen için şu anda sana yalvaran merhametin sesini dinle. İçinde bulunduğun her an, görünmeyen dünyanın kaderiyle doğrudan bağlantılıdır. O halde gururunun ve inancsızlığının, seni sunulan merhameti bir kez daha reddetmeye sürüklemesine izin verme. Bunu yaparsan sonunda kendini ağıt yakarken bulacaksın: ‘Hasat zamanı geçti, yaz sona erdi ama biz kurtarılmadık.’”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church [Kilise için Tanıklıklar]*, 5. cilt, s. 353.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Francisco Jose Moreno şöyle yazmıştı, “Kendimizi evrenle ilişkili görüyoruz ve cahilliğimizin de güçsüzlüğümüzün de farkındayız; bu yüzden güvende hissetmiyoruz ve sonuç olarak korku içindeyiz.”—*Between Faith and Reason: Basic Fear and the Human Condition [İman ve Bilim arasında. Temel Korku ve İnsanın Durumu]*, s. 7. Bu ifadeyi bu haftanın dersinde çalıştığın Efesliler 3:17-19 ayetleriyle karşılaştır. İki fikir arasındaki farkları sınıfta tartışın.
- ❷ Allah, İsa’ya iman edenler olarak bize sevinç vaat ediyor. Sevinç mutluluk ile aynı şey mi? Her zaman mutlu olmak zorunda mıyız? Eğer değilsek bu bizim Hristiyan tecrübemizde bir şeylerin yanlış olduğu anlamına mı gelir? İsa’nın yaşamıyla ortaya koydukları, bu soruların cevaplarını anlamamıza ne şekilde yardımcı olabilir?
- ❸ “Tanrı’nın tüm doluluğuyla” dolmak düşüncesi üzerinde biraz daha düşün. (Efesliler 3:19). Bu ne anlama geliyor? Bunu yaşamımızda ne şekilde tecrübe edebiliriz?

ÖZET: Antlaşma sadece derin teolojik bir kavram değildir; aynı zamanda Mesih’le kurtarıcı ilişkimizin, hem şimdi hem de O’nun dönüşünde bize harika faydalar sağlayan ilişkinin değişkenlerini belirleyen de odur.

Tanrı Gerçektir (Kolombiya)

Yazan: Andrew McClesney, Adventist Topluluğu

Cristian Suárez, yaşadığı ülke olan Kolombiya'da henüz 14 yaşındayken uyuşturucu kullanmaya başlamıştı.

18 yaşındayken sert bir uyuşturucu kullanan biriyle tanışmış ve tanınmış bir rock grubuna katılmak için bir seçmeyi kazandıktan sonra gelecek vadeden bir rock yıldızı olmuştu. O, kapalı gişe satılan futbol stadyumlarında vahşi kalabalığa oynayarak zirveye ulaştığını düşünüyordu.

21 yaşına geldiğinde solo kariyer yapmaya karar verdi ancak hayalleri suya düştü. Tek başına zorlu bir yılın ardından ne parası ne de kalacak bir yeri kalmıştı. Annesinin yanına geri döndü. Uyuşturucular onun tek sığınağıydı.

Cristian asla Tanrı'ya inanmamıştı. Üzgün, yalnız ve evde tek başınayken gözlerini kaldırdı ve "Tanrım, kim olduğumu bilmiyorum. Sana inanmıyorum bile. Ama eğer gerçeksen, gerçekten varsan, bana bunu söylemene ihtiyacım var. Bana "Ben gerçeğim" derseni seni takip ederim. "

Tam o anda cep telefonu çaldı.

Yaşlı bir kadın, "Merhaba, Cristian Suárez ile konuşabilir miyim" dedi.

"Benim" diye cevap verdi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Cristian, sana Tanrı'nın gerçek olduğunu söylemek için aradım" dedi.

Cristian çok olmuştu. Arayan kişi, O'na inanmak için Tanrı'dan istediği kelimeleri aynen söylemişti.

"Adınız ne?" dedi.

"Nulbia" diye yanıt aldı ancak bu adı ilk başta tanıyamamıştı. Konuşan kişi ona müzisyen arkadaşlarından biri olan Leonardo'nun 65 yaşındaki kız kardeşi olduğunu söyledi.

"Neden bana tam olarak bu kelimeleri söyledin?" diye sordu Cristian.

Kadın, Cristian'ın iki hafta önce kardeşini prova için almak üzere ilk kez evini ziyaret ettiğini söyledi. O gece, "Tanrım, bu adamın sana ihtiyacı var" diye dua etmişti. Cristian'ın telefon numarasını kardeşinden aldı ve iki hafta sonra telefon açmak için içinde bir istek olmuştu. "Tanrım, beni kullan" diye dua etti ve aradı.

Cristian heyecanla başka bir arkadaşı olan Alfonso'yu aradı ve ona telefon görüşmesinden bahsetti. Alfonso sesinde garip bir ses duydu ve Cristian'dan evine gelmesini istedi. Arkadaşı Cristian'ı elinde bir Kutsal Kitap ile karşılamıştı. Cristian şaşırılmıştı. Alfonso, arkadaş oldukları yıllarda Tanrı'dan hiç bahsetmemişti. O gece Alfonso, Yedinci Gün Adventistlerinin inançları hakkında kapsamlı bir Kutsal Kitap çalışması yapmıştı. Alfonso'nun bir Adventist olmak istediğini öğrenmişti.

Üç ay sonra, Cristian vaftiz edildi ve uyuşturucuyu bıraktı. Bugün, on yıl sonra, Kolombiya Medellin'deki Colombia Adventist Üniversitesi'nde pastör olmak için eğitim görüyor. Alfonso da ayrıca Adventist Kilisesi'ne katıldı.

Cristian'ın artık Tanrı hakkında hiçbir şüphesi yok. "Tanrı için hiçbir şey imkansız değildir" dedi.

Bu çeyreğin On Üçüncü Sebt Sunuları, Kolombiya Adventist Üniversitesi'nde bir müjdecilik eğitim merkezinin açılmasına yardımcı olacak.